ochelari negri

ALEXANDRA CONȚA
CONSTANTIN GHIBAN

asasinul de rezervă

ALEXANDRA CONTA CONSTANTIN GHIBAN

ASASINUL DE REZERVĂ

Toate drepturile aparțin editurii PORUS

Volumul de față reprezintă o nouă versiune, sensibil îmbunătățită, a romanului *Unul dintre noi*, apărut în urmă cu câțiva ani. Scrupuloși cu ei înșiși și mai cu seamă față de cititori, autorii se simt datori să facă precizarea cuvenită.

ALEXANDRA CONTA
CONSTANTIN GHIBAN

ASASINUL DE REZERVĂ

Roman

EDITURA PORUS
1991

Consilier literar : CORNELIU POPESCU
Coperta : CORNELIA STANCIU

ISBN. 973—9127—09—6.

Prolog Unu

Tot balamucul a început într-o seară de iunie, la capătul unei zile liniştite şi pline de mici satisfacţii. Mă întorsesem încă de dimineaţă în oraş, scăpat nesperat de repede dintr-o delegaţie, însă nu m-am prezentat, aşa cum s-ar fi cuvenit, la serviciu. Ce-i drept, conştiinţa mea a oscilat o vreme, până când am băgat de seamă că era prea târziu ca să mă mai duc la program, aşa că am acceptat berea rece insistent oferită de colegul care mă însoţise în deplasare. După numai câteva ore de somn şi un duş înviorător, luam parte la un concurs de bridge, unde — culmea ! — am fost într-o formă destul de bună.

Aşadar, seara mă întorceam acasă, mulţumit de rezultat, şi prin minte îmi defilau de-a valma aşi, popi şi dame de toate culorile. „Mai mult dame !" ar afirma, cu un zâmbet maliţios, o anumită persoană, care nu mă iartă niciodată şi mai are şi tupeul să se numească bun prieten. Eu însă, cu pedanteria ce mă caracterizează, ţin să precizez că erau şi aşi, şi popi, ba chiar şi nişte decari, în egală măsură.

În ușă, mă aștepta un bilet. Dacă vă închipuiți cumva că „un binevoitor" mă amenință cu moartea ca să nu divulg nu știu ce teribil secret, sau mă șantaja ordinar, sau îmi răpise soția și cei trei copii și cerea despăgubiri fabuloase, vă înșelați. Ați citit probabil prea multe cărți polițiste în ultima vreme și v-aș recomanda călduros cîteva luni de pauză. Ca să fiți pe deplin liniștiți, aflați că nu cunosc nici un secret, n-am omorît pe nimeni pînă acum și nici nu-mi propun pentru viitorul apropiat, nu sînt căsătorit și n-am copii, nici legitimi, nici nelegitimi. Cît despre despăgubiri, fie ele chiar mai modeste, nu poate fi vorba, deocamdată. De unde nu-i ...

Semnătura de pe bilet era tot atît de indescifrabilă ca și textul, însă mie tocmai asta îmi dezvăluia pe deplin identitatea autorului, de parcă și-ar fi scris numele cu litere de-o șchioapă. Nu e nevoie să fii grafolog : un singur om e în stare să mîzgălească asemenea semne pe o hîrtie și să pretindă că scrie un bilet. Și acesta nu e altul decît bunul meu prieten Doru — tocmai despre el vă vorbeam — care îmi pune mereu la încercare cunoștințele rebusiste.

Cîteva minute mi-au fost suficiente ca să rezolv criptografia, obținînd următorul text :

„20 iunie

Dragă Radu,

Venit cu treburi pe la minister, am profitat de ocazie ca să te întîlnesc. Nu te-am găsit la slujbă — și nu mă mir — dar m-a neliniștit că nu te-am găsit nici acasă, la o oră atît de matinală

pentru tine. Azi însă n-am noroc. Și nici nu mai pot aștepta. Trebuie să mă întorc neapărat la combinat cu niște aprobări speciale. Voi reveni cît se poate de repede cu o scrisoare, un telefon, sau chiar în persoană, căci avem de aranjat treburi importante.

Cu regrete, Doru"

O să spuneți, ușor dezamăgiți: „Bine! Și ce-i cu asta? Unde-i balamucul pe care ni l-ai promis?" Aveți puțintică răbdare! La ora aceea nici eu nu bănuiam ce mă așteaptă și nici nu se găsea vreo zînă bună prin apropiere, ca să mă avertizeze.

A doua zi, tocmai mă pregăteam să plec de la uzină, de data asta la ora obișnuită — nu prinzi în fiecare zi cîte-o delegație — cînd m-a abordat un necunoscut: un tip înalt și bine făcut, îmbrăcat sobru cu costum, vestă și cravată, parcă prezenta moda toamnei viitoare. Mi se făcea frig privindu-l, mai cu seamă că eu purtam o cămașă subțire, cu mînecă scurtă, descheiată la primii doi nasturi. Era o căldură infernală.

— Dumneavoastră sînteți inginerul Radu Enescu, nu-i așa? m-a întrebat el pe un ton oarecum oficial.

— În persoană. Mi-a apărut cumva poza în ziarele de dimineață?

— Nu știu, nu le-am citit, dar prietenul dumneavoastră Doru mi-a explicat foarte clar cum vă pot găsi. „Urcă la primul etaj, mi-a zis, la biroul de proiectări și uită-te după o blondă înaltă, cu ochi albaștri și trup de manechin. Pe undeva prin preajma ei o să vezi un tip brunet și slab, cu ochii pierduți în admirație. Dă-i scrisoarea asta!"

fără pasiune pentru tot felul de tipi ciudați și antipatici. N-am nimic cu Corina Zenda. E o femeie de viață, cultivată, citeodată chiar simpatică, mai ales cînd îl ia peste picior pe dom'colonel, scumpul ei bărbat. Mai mult, joacă bridge, și încă destul de bine, ceea ce nu-i deloc neglijabil, dacă mai găsești doi bridge-iști prin preajmă.

Herr colonel, în schimb, e ceva de speriat. De cînd a ieșit la pensie, a devenit un grădinar fanatic. Ore întregi te instruiește cu competență despre lucrările agricole necesare obținerii unor producții sporite de legume și fructe. Bănuiesc că acum s-a privatizat și și-a extins ferma, așa încît n-ar fi exclus să ne solicite și la strîngerea recoltei, dacă ne prinde cumva pe acolo. Cînd prezentarea situației în agricultură este epuizată, ilustrul orator abordează, cu același aplomb, tema celor două conflagrații mondiale. Deapănă amintiri din război, înșirînd povești plictisitoare și interminabile. Inevitabil, unele sînt reluate din cînd în cînd. Numai eu am auzit anul trecut una de vreo trei ori. E un adevărat miracol cum de reușește madam Corina să pară atît de captivată de istorisirile soțiorului ei, de care, după aprecierea mea, o despart cam douăzeci de anișori. Deci, dacă vreau să urmăresc mai departe serialul, trebuie să mă grăbesc. Biletele sînt pe terminate. Ha !

Recunosc, Ana este o persoană interesantă : brunetă, cu ochi verzi, cu un chip minunat și un trup demn de Hollywood. Dar nu știu de ce îmi amintește de ea în P.S., ca un argument suprem. Anul trecut, într-adevăr, ne împrietenisem puțin, aveam chiar senzația că mă place, dar a apărut blegul ăla bărbos, înalt ca o prăjină și tot atît de prost

care i-a răpit pur și simplu mințile. A dărîmat într-o singură zi tot ce clădisem eu cu trudă o săptămînă întreagă. Parcă și acum văd privirea ironică a doamnei Corina cînd au plecat împreună să se plimbe, ca doi porumbei, pe malul riului. Nu mai vorbesc că Doru, care mai e și coleg de serviciu cu Înălțimea sa, m-a bombardat cu o sumedenie de amabilități, precum îi e obiceiul.

Da ! Asta numește dumnealui „vacanță plăcută" ! Ba mai consideră că merită o sticlă de vodcă pentru grija cu care îmi organizează concediul. Ei, bine, de data asta nu mă mai păcălește !

I-am scris în aceeași zi, ca nu cumva să considere tăcerea mea drept un răspuns afirmativ.

„Dragul meu,

Constat cu nesfîrșită mîhnire că nu te-ai schimbat deloc în bine de la ultima noastră întîlnire. Ai în continuare tot felul de idei stupide și, mai rău, ești cît se poate de încîntat de ele. Ascultă, băiețaș ! Dacă-ți închipui că ai să reușești să mă atragi și în vara asta „în cadrul feeric al reședinței" scumpei tale doamne Corina, să știi că te înșeli amarnic. Nu mai vreau să aud cum l-au arestat nemții pe herr colonel, pentru că ar fi încercat să-l omoare pe Hitler, și cum a evadat imediat după aia, nici să văd figura leșinată a preaînălțatului tău coleg, Barbu, sau să joc bridge cu amețitul ăla de Vasilescu, sau cum îl cheamă, care adoarme mereu cu așii în mînă și nu știe nici pînă la sfîrșitul jocului care e atuul. Iar ca să te bat pe tine la șah, sincer să fiu, m-am cam plictisit. În plus, dacă vrei să știi, Ana nu mă interesează cîtuși de puțin. O fi

ea frumoasă, nu zic nu, dar mie nu-mi plac fetele prostuțe. Iar ea prostuță trebuie să fie, ca să nu zic mai rău, dacă e în stare să se uite la barba aia pe catalige, atîta vreme cît are în preajmă un tip frumos și deștept ca mine. Pe scurt, răspunsul meu e un nu hotărît și irevocabil.

E drept, n-am mai pescuit de mult și tare mi-e dor, iar rîul ăla al lor e plin de pește, dar numai pentru asta nu merită să îndur atîtea chinuri. Mai mult decît atît, peste o săptămînă se deschide turneul de bridge de la Tușnad și știi foarte bine că nu pot lipsi. În definitiv, cineva trebuie să cîștige și turneul ăsta, nu ? N-ai decît să rîzi cît poftești, nu-s eu de vină că unul dintre cele mai mari turnee ale anului se organizează tocmai într-o stațiune balneoclimaterică.

Așa că, dragul meu, nu-ți rămîne decît să te duci singur, dacă ideea te ispitește atît de mult. Poate o să trec și eu să te salut în drum spre Tușnad, deși nu meriți. Plec cu niște tipi cu mașina și cred că șoseaua trece și pe acolo. Pînă atunci, ura și la gară !

Iar data viitoare vino cu niște propuneri mai rezonabile !

Radu

P.S. 1 Cînd îmi mai scrii și aștepți răspuns urgent, decupează litere din ziar sau dactilografiază. Nu-mi pot irosi tot timpul meu prețios cu rebusul.

P.S. 2 În legătură cu sticla de vodcă, ți-ai făcut după cum vezi, iluzii. N-ai decît să te zbați ca peștele pe uscat, sau să ți-o cumperi singur, dacă mai ai cu ce. "

Prolog Doi

Încheiasem chiar în ziua aceea dosarul furtului de la un magazin de ceasuri, lucru știut de toată lumea, inclusiv de maiorul Zamfir, adică șeful meu. Mă învîrteam, așadar, agitat prin birou, așteptînd cu nerăbdare să fiu chemat pentru prezentarea raportului.

— Ce-i cu tine, Mateescule ? Parcă ziceai că pleci la Mamaia ! Ce mai arzi gazu pe-aici ? m-a luat la rost un coleg.

— Abia de mîine intru în concediu ! i-am răspuns eu. Cît despre plecare...

M-am oprit însă, bănuind că întrebarea lui nu fusese decît un gest de complezență. Nu-l prea vedeam făcînd o tragedie din faptul că-mi întîrziasem eu plecarea la mare.

De fapt, explicația era cît se poate de banală : cei de la contabilitate uitaseră pur și simplu să-mi calculeze drepturile bănești cuvenite pentru concediu. E drept, mi se promisese solemn că a doua zi o să primesc toți banii. Nu-i nici o problemă, mi s-a spus, se face o adresă la bancă și lucrurile se

rezolvă cît ai bate din palme. Cum știam că n-am de ales, le-am mulțumit pentru grija pe care o manifestau față de mine, amintindu-le că în asemenea cazuri ar trebui prevăzute și niște despăgubiri, numai că nu m-a luat nimeni în serios.

După discuția cu maiorul Zamfir, părăsisem sediul într-o stare de nerăbdare ușor de înțeles. Îmi croiam în minte tot felul de planuri, care de care mai tentante, pentru următoarele două săptămîni. Totuși, un gînd perfid nu-mi dădea pace : un lucru amînat rămîne un lucru nerealizat și nimeni nu poate garanta că se va mai înfăptui vreodată !

În clipa aceea, nici nu bănuiam cît adevăr ascundeau cuvintele mele. Confirmarea a venit însă mai repede decît mă așteptam. A doua zi, în timp ce mă îndreptam nerăbdător spre casierie, m-a oprit un coleg care mi-a spus că mă căutaseră toată dimineața, disperați.

— Repede la șefu ! mi-a mai zis el și m-a prins de cot, întorcîndu-mă de-a binelea din drum.

După cîteva minute, însuși maiorul Zamfir, în persoană, mi-a ordonat, fără nici o altă introducere :

— Locotenent Mateescu, îți amîni concediul și pleci de urgență la V. Ni s-a semnalat un caz care reclamă intervenția noastră operativă. E vorba de o femeie care a murit în împrejurări suspecte. Dă-i drumul cît poți de repede, echipa cred că a ajuns deja acolo.

N-aveam de ales. Trebuia să-mi schimb planul.

După o scurtă conversație telefonică cu nevasta, am convins-o să plece singură. E drept că am fo-

losit două argumente substanțiale : promisiunea că o voi urma cît mai curînd posibil și plicul primit în sfîrșit de la contabilitate, cu o sumă destul de frumușică, pe care i l-am expediat, recunosc, cu oarecare stringere de inimă, printr-o colegă.

Nici nu trecuse un sfert de oră și mă aflam în mașina care gonea spre V.

Capitolul unu

Trabantul depășise viteza sunetului, ceea ce începuse să mă cam îngrijoreze. Dezlănțuit, pilotul supersonicului întrecea tot ce-i ieșea în cale : Dacii, Fiaturi, Mercedesuri, căruțe, biciclete etc. Nu ierta nimic. Nu mai auzea nici ce-i spuneam noi de pe bancheta din spate, însă conversația nu avea nimic de suferit din cauza asta.

George oricum vorbește foarte rar, numai cînd este strict necesar, și chiar atunci formulează fraze cît se poate de scurte, care cer un consum minim de energie. E un tip înalt, brunet, cu părul lung, cu o statură atletică, cu niște ochi negri, ageri și foarte expresivi în momentele lui de vioiciune. De cele mai multe ori ai însă impresia că, pur și simplu, doarme pe el. (Uneori așa și este !). Un prieten de la clubul de bridge îmi spunea într-o zi, fără glumă :

— Ăsta e în stare să se suie în pat cu o tipă și să uite de ce !

Eu unul, nu că aș băga mîna în foc, am totuși oarecari îndoieli în privința asta. Nu vă lăsați păcăliți de aparențe. Sub masca de apatie și somnolență, rotițele i se învîrtesc de obicei repede-repede și mintea îi scapără tot felul de idei, una mai năstruș-

nică și mai neașteptată decît alta. Găsise, de exemplu, zicea el, principiul unui detector de uraniu, pe care intenționa să-l care cu el în escapadele lui montane, devenite celebre în întreaga facultate. Pe atunci făcuse o pasiune nebună pentru alpinism. Odată, simțise imboldul să facă un mic antrenament pe blocul unde-și avea reședința, încercînd să coboare de la etajul zece pe o frînghie legată temeinic de pat. Nimerise într-un apartament de la etajul patru, într-un moment nu tocmai potrivit, se pare fiindcă apăruse a doua zi la club cu ochii vineți. În cele din urmă, renunțase la detector, atunci cînd cineva îl întrebase la ce avea să-i folosească uraniul. Se apucase în schimb de hipnoză și într-o zi a stîrnit mare vîlvă afirmînd că poate hipnotiza găini. De bună seamă, nu l-a crezut nimeni, iar dacă s-au făcut o grămadă de pariuri și s-au pus la bătaie nenumăratc sticle de bere și alte răcoritoare, asta a fost așa, pentru amuzamentul galeriei. Demonstrația făcută în curtea unui vecin s-a soldat însă cu o reușită senzațională. N-aș putea spune că era vorba de hipnoză, cu adevărat, cert este că a luat găina și a adormit-o într-un minut, a pus-o cu picioarele în sus și apoi a trezit-o cu două bătăi din palme, moment în care biata de ea era atît de buimacă încît dădea în neștire din picioare, închipuindu-și că fuge. Ceva mai tîrziu, George, veșnic în căutare de noi experiențe, s-a apucat de vînătoare. A cheltuit o grămadă de bani pentru permis, puști și muniții, fără să obțină însă succesele scontate. Cînd pleca la vînătoare, avea, de regulă, cu el o traistă plină cu sticle goale. Și le așeza la diferite distanțe și le executa fără milă. O singură dată era

să vineze, într-adevăr ceva mai substanțial, mai precis pe un coleg care avusese nefericita inspirație să-l însoțească în hoinărelile sale !

Toate astea au fost însă preocupări din vremea studenției. Odată depășită epoca respectivă, trecuse la lucruri mai serioase. Reușise, de exemplu, să adapteze un motor de avion casat la o mașină de tuns iarba, proiectată anume pentru amenajarea grădinii sale particulare. Nimic extraordinar pînă aici, numai că lui îi lipsea tocmai grădina. Urma s-o cumpere și pe asta cu banii încasați din vînzarea ciupercilor, pe care avea de gînd să le cultive în pivnița unui coleg. Lipsit de spirit comercial, acesta refuzase, din păcate, să colaboreze și planul eșuase, ca atîtea altele. Pe scurt, George e un tip în stare de orice năzdrăvănie.

În ziua aceea, părea puțin ieșit din formă, dacă am în vedere că nu suporta nici o mașină înaintea lui. Altminteri, plecasem de mai bine de o oră și abia dacă scosese cîteva cuvinte. Nu același lucru se putea spune însă despre prietena lui, Florența, care, plasată în stînga mea, acoperise toată banda sonoră de la începutul călătoriei. Vorbea, practic, fără întrerupere și, cum avea o voce puternică, de sopranã, după vreo zece kilometri îmi simțeam deja capul mare. La început, tăbărise asupra bietului George :

— Nu mai goni ca disperatul, că ne bagi în șanț ! Ce te-a apucat, ai dormit prea mult ?

Răspunsul a fost un mormăit nedefinit.

— Ai luat ceva de mîncare ? Peste o oră, două o să mor de foame.

— Nu, am crezut că...

— Sigur, lași totul în seama mea. Bine că nu ți-ai uitat pușcociul, să ai cu ce distra iepurii pe cîmp. Hei ! Fii atent la șosea ! De ce-l lași pe ăla să ți-o ia înainte, ce dacă are Mercedes ?

George privea drumul cu un aer plictisit. Părea imun la toate ironiile Florenței. Pesemne, chiar îl amuzau. Asistasem însă alteori și la scene în care ripostase cît se poate de caustic.

— Vă rog, nu angajați discuții cu conducătorul auto ! m-am simțit eu dator să-i iau apărarea. O clipă de neatenție poate duce la o catastrofă.

— Hop și tu ! Parcă la el contează ! În sfîrșit, gata ! Nu-i mai zic nimic. Nu mai vorbesc decît cu tine.

Așa îmi trebuie ! mi-am reproșat în sinea mea. Am încercat totuși să mai repar lucrurile :

— Știi, poți să-l mai întrebi și pe el cîte ceva, din cînd în cînd. Nu de alta, dar să nu adoarmă.

— Aiurea ! Crezi că-l poți ține treaz cu vorba ? Uită-te la el : i s-a stins țigara în gură de un sfert de oră și nici n-a observat. Ia spune, ai mai văzut vreun film în ultima vreme ? Vai, eu am văzut unul cu Jane Fonda. Mi-a plăcut la nebunie ! George spune că-i o porcărie, bineînțeles, pentru că a dormit tot timpul. Se trezea doar cînd se pregătea tipa de culcare, dar, cum secvențele astea sînt de obicei foarte scurte, n-a prea avut ce vedea. Nu-i de mirare c-a ieșit atît de dezamăgit.

De pe banca din față, George s-a întors puțin, a vrut să spună ceva, pe urmă s-a răzgîndit, considerînd probabil că nu merită efortul.

— Ai mai văzut ceva interesant prin oraș ? a continuat inepuizabilă Florența. Ah, ieri am găsit

niște pantofi superbi ! I-am probat, îmi veneau de minune, dar, din păcate, nu mi-am permis să-i iau. La prețurile astea nu știu ce ne-om face !

Renunțasem să mai ascult. De altfel, își răspundea singură la întrebări și se descurca foarte bine și fără participarea mea. M-am mulțumit să dau din cap din cînd în cînd sau să ridic din sprîncene, cînd aveam impresia că povestește ceva mai deosebit — cum i se părea ei — și că e cazul să mă mir.

Se ghemuise într-un colț, cu picioarele sub ea, întoarsă pe jumătate spre mine și aprindea țigară de la țigară. Părul, blond de data asta — o mai văzusem cu vreo două culori — îi era complet răvășit, iar ochii, albaștri, i se agitau necontenit. În față, George continua să fie total apatic. Părea că nu aude și nu-l interesează nimic. Pînă și ambițiile de șofer de raliu îl cam părăsiseră și mașina abia se mai tîra, ceea ce era cum nu se poate mai rău. E drept, concursul începea peste cîteva zile, numai că trebuia să mă întîlnesc mai devreme cu partenerul pentru a mai pune la punct sistemul de licitație. George voia și el să facă popas la niște rude. Pe de altă parte, îi promisesem lui Doru că trec să văd cum își irosește zilele de concediu în V. Ori, dacă mașina continua să meargă într-un așa ritm debordant, riscam să ajung acolo seara, numai bun de călcare.

— Ia spune, după părerea ta a fost corect sau nu ? m-a trezit vocea Florenței, ca soneria unui ceas deșteptător. Ce te holbezi așa ?

Mă prinsese în ofsaid ! Nu roușeam deloc să-mi amintesc ce spusese înainte.

— Cred că da, am răspuns totuși, căutînd să fiu cît mai evaziv.

— Eram sigură. Află că în cazul ăsta ești un fraier. Nu știu cum poți să gîndești așa.

După un timp, în care călătoria decursese ca și mai înainte, ne-am oprit la un popas pentru regenerarea forțelor. Localul era destul de aglomerat, dar, spre surprinderea noastră, bufetul era bine garnisit. Masa ne-a răpit destul de multă vreme, dar a meritat.

Din păcate, bucuria ne-a fost de scurtă durată. Odată instalați în mașina zburătoare, tocmai priveam cu nostalgie peisajul, cînd soprana a atacat într-un registru superacut :

— Ce faci, domle, îți faci siesta ?

George întorcea către noi o privire placid-derutată.

— Nu știu ce s-a întîmplat. Nu vrea să mai plece.

— Ce fericire ! Hai, puneți mîna și vedeți ce arc, că ne-apucă noaptea ! Parcă erați ingineri, nu ?

— Am uitat să verific acumulatorul ! s-a scuzat George, mirat la culme că i s-a putut întîmpla așa ceva.

— Te ramolești înainte de vreme ! a concluzionat împăciuitoare Florența.

Defecțiunea s-a remediat cît se poate de inginerește, am împins adică mașina vreo două sute de metri, pînă cînd a binevoit să pornească.

Antrenamentul, destul de serios de altfel, n-a avut darul de a mă încălzi. Nori negri se îngrămădiseră, amenințători, deasupra noastră, iar tem-

peratura coborîse simțitor. Speranțele mele într-o partidă de pescuit scădeau și ele vertiginos.

— N-am la îndemînă nimic mai gros de îmbrăcat ! a bombănit George, după cîteva minute.

Băiat cumsecade și săritor, cum mă știe toată lumea, gata oricînd să-mi ajut semenii, nu puteam să-l las tocmai pe el să dîrdîie de frig. Am scos din geantă scurta mea de rezervă, ușor mototolită și puțin cam strîmtă pentru el.

— Îmbrac-o pe asta, pînă una, alta. Dacă ajungem înainte de-a începe ploaia, ți-o fac cadou.

Era aproape cinci cînd am sosit, în sfîrșit, în V., odată cu primii stropi de ploaie, cu nervii la pămînt și sleiți de puteri. Reședința soților Zenda părea neschimbată. Casa era împrejmuită de o curte nu prea mare, care se continua, în compensație, cu o grădină imensă, izolată oarecum de restul satului de un rîu. Apa, mică în acea zonă, curgea paralel cu grădina, apoi făcea o buclă foarte largă și undeva, destul de departe, revenea la direcția inițială. Acolo se aflau locurile noastre de pescuit de anul trecut. În spatele casei, la cîteva zeci de metri perpendicular pe rîu, se întindea o pădurice.

Doru avea perfectă dreptate : priveliștea era feerică.

Cum am intrat în curte, ne-am trezit față în față cu Herr Zenda.

— O ! Vă salut, domnu inginer ! Credeam că nu mai ajungeți.

— Și eu. Vă prezint pe domnișoara Florența Dinu și pe George Ulmeanu, colegi de club. I-am împins pînă aici.

— Colonel inginer Haralambie Zenda! s-a recomandat protocolar gazda noastră. Domnu Ulmeanu, semănați nemaipomenit de bine cu un camarad de-al meu de armată. Prin patruzeci și cinci eram cu el în Germania, cînd...

— Și totuși ai venit! a intervenit salvator Doru, apărut din casă, împreună cu Barbu, simpaticul lui coleg. Speram că ai uitat.

Am făcut prezentările și am dat mîna fiecare cu fiecare. Am intrat în casă, unde domnea o liniște odihnitoare, după hărmălaia drumului. Nu părea să mai fie cineva acasă.

— Doamna Corina e plecată în oraș cu mașina. Domnișoara Ana o însoțește, m-a informat, grijuliu ca întotdeauna, Doru, aruncîndu-mi o privire plină de înțelesuri.

— Da, știți, soră-mea e plecată la niște rude săptămîna aceasta, m-a lămurit colonelul. Va trebui să avem noi grijă de toate. Corina s-a dus să facă aprovizionarea, dar văd că întîrzie deja cam mult.

— Să nu fi avut vreo pană, am răspuns. Păcat că nu sînt cu ele, m-am specializat în depanarea auto.

Mai bine tăceam. Florența n-a lăsat să-i scape prilejul și s-a lansat imediat într-o relatare detaliată a evenimentelor zilei, reducîndu-ne pe toți la tăcere. După cîteva minute, Doru mi-a furișat o privire disperată. Am ridicat din umeri a neputință și resemnare. George, care se prăbușise epuizat într un fotoliu, a sesizat și a schițat un zîmbet îngăduitor. Barbu se așezase într-un alt fotoliu și-și întinsese comod picioarele, ajungînd cu ele pînă în mijlocul camerei. Fuma de zor și asculta cu un aer

indiferent. Numai colonelul era atent, așteptînd un moment de pauză ca să intervină. În cele din urmă, ocazia s-a ivit.

— Eu am pățit ceva asemănător prin patruzeci-și opt. Eram cu un fost coleg din clasele primare. Zaharia îl chema. Tot inginer, acum a ieșit și el la pensie.

Logic, mi-am zis !

— Era ultimul la catalog, din treizeci de elevi, deși eu ar fi trebuit să fiu după el, dar nu știu de ce mă puseseră pe pagina a șasea, între Răducanu și Stan. Eram așa : Alexandrescu, Avram, Badea...

Orice s-ar spune, cu memoria stătea bine moșul. Cum Dumnezeu i-o fi ținînd minte pe toți ? Se anunța o seară interesantă, așa cum de altfel mă așteptasem. L-am tras pe Doru într-un colț, cît mai discret posibil, și am schimbat cîteva vorbe cu el. Apoi l-am luat pe George de mînuță și am plecat amîndoi să ne spălăm și să ne aranjăm ținuta. Cînd am revenit, atmosfera se încinsese puțin. De undeva apăruse o sticlă de vodcă, așa că toți păreau mulțumiți și bine dispuși. Doar bărbosul continua să fie apatic, ceea ce însă nu-l împiedica să bea cu spor. Fără să se întrerupă din povestit, gazda ne-a arătat paharele, care ne așteptau pline. Am apucat unul din ele, l-am ridicat în semn de „noroc !“ către întreaga adunare și m-am așezat lîngă Doru.

— La ce episod a ajuns ? l-am întrebat în șoaptă.

— Greu de spus. Acum mărșăluiește pe undeva pe lîngă Berlin. Oricum, domnișoara Florența tace de vreo zece minute și cred că e pe cale să explodeze. În altă ordine de idei, îmi pare o persoană foarte simpatică.

— N-ai nici o șansă! E moartă după George, chiar dacă-l cicălește toată ziua.

Tocmai voia să-mi răspundă ceva, desigur insinuant, după zimbetul care-i apăruse pe figură, cînd s-a deschis ușa. L-am văzut pe Barbone crispîndu-se ușor, apoi căutînd să pară mai departe indiferent, în vreme ce în ochii lui George am zărit o licărire de admirație și surpriză. Cred că a observat-o și Florența, după cum a ridicat ușor din sprîncene.

Ana arăta, nu exagerez, superb, deși părea puțin obosită și preocupată, iar ochii-i erau triști. Doamna Zenda ne-a salutat bucuroasă, ca orice gazdă ospitalieră, apoi a continuat :

— Scuzați-ne că v-am lăsat să așteptați atîta! Am avut o mulțime de cumpărături de făcut și ne-am mai și pierdut una de alta prin oraș.

Din nou prezentări, strîngeri de mînă cordiale, după care a venit și propunerea mult așteptată, cel puțin de către mine.

— Bănuiesc că vă e foame, nu? a întrebat madam Corina. Pregătesc imediat ceva. Ana, vii și tu să mă ajuți?

Eram leșinat de foame. Se făcuse seară și nu mai mîncasem nimic de la prînz. Nu știu alții cum sînt, dar eu, cînd m-apucă foamea, sînt distrus : rotițele mi se blochează, nu îmi mai arde de nimic, un efort oricît de mic mi se pare un chin, iar randamentul coboară vertiginos către zero. Este semnalul că trebuie să încetez orice activitate și să iau măsuri urgente.

Constatam cu satisfacție că madam Corina rămăsese la fel de sprintenă, ca și anul trecut. Se mișca repede și decisă și știa foarte clar ce are de

făcut. După nici o jumătate de oră, ne-am așezat la masă. Cred că toți eram la fel de înfometați.

A urmat o lungă reculegere colectivă. Doar colonelul încerca să ne descrie niște ciorbe nemțești nemaipomenite, consumate de el pe nu știu unde, în vremuri imemoriale. După un timp, cînd a constatat că ne-a mai revenit optimismul în obraji, madam Corina a deschis discuția.

— Ne bucură că v-ați hotărît totuși să veniți ! mi s-a adresat ea.

E clar, vrea să știe cît am de gînd să stau pe capul ei ! mi-am zis. Nu se poate ca Doru să nu-i fi spus că sînt doar în trecere.

— Ați prins o perioadă excelentă. E locul plin de vînători și pescari.

Lui George i s-a aprins instantaneu beculețul roșu.

— Vînători ? !

— Sigur. Anul ăsta au venit o mulțime de rațe. Vă pasionează vînătoarea ?

— Da. Am și pușca la mine.

— Oh, el preferă leii și tigrii, nu prea-și pierde vremea cu mărunțișuri ! a intervenit prompt Florența.

— Așa ceva n-avem. Oricum, dimineață puteți face o expediție cu bărbatu-meu. Nu i așa, Harry ?

— Sigur că da. Numai să nu plouă. N-am mai vînat cam de mult. Chiar m-a întrebat alaltăieri doctorul Vasilescu, amicul nostru : „Dom' colonel, cînd mai facem și noi o partidă de vînătoare ?" Știți, am fost odată cu el...

— Parcă dumneavoastră erați pasionat de pescuit, nu? m-a întrebat Corina Zenda, fără să se sinchisească de povestea soțului ei.

— Da. Poate am timp de dimineață să prind o oră, două pe malul apei. Apropo, știți cumva cînd pleacă trenul spre Tușnad?

— Cred că pe la prînz. Vreți să ne părăsiți așa de repede?

— N-am încotro. Peste trei zile începe turneul de bridge și nu vreau să-l mai pierd și anul ăsta.

— Are și el o idee fixă! m-a scuzat Doru. I-a intrat în cap că o să cîștige turneul. Plecați și dumneavoastră? i s-a adresat apoi Florenței.

— Bineînțeles, dacă reușim să convingem Trabantul. Văd că domnul nu mai vrea să riște, preferă trenul.

— Cu mașina voastră nu-i nici un risc, i-am ripostat. Poți fi absolut sigur că n-ajungi prea departe. Faci în schimb condiție fizică, recunosc. Oricum, aveți alt traseu, mai ocolit.

— Pentru că veni vorba de bridge, ce-ați zice de o partidă? a propus madam Corina. N-am mai jucat de mult.

M-am uitat consultativ spre Florența și George. N-aveau nimic împotrivă, iar eu cu atît mai puțin.

— Un mic antrenament nu strică niciodată.

— Perfect! Strîngem masa și ne-apucăm imediat! a anunțat doamna Zenda, luîndu-și din nou în primire rolul de gazdă.

Ana s-a ridicat s-o ajute. Nu scosese nici o vorbă și se vedea cît de colo că face eforturi să pară prezentă. Se așezase departe de Barbu, care era la fel de tăcut și preocupat, și se străduia să nu-l ob-

serve. O privisem de cîteva ori și îmi răspunsese cu un zîmbet amar.

După vreo zece minute, jucătorii erau instalați la o masă. Ceilalți se retraseseră într-un colț pentru conversație. Prin conversație înțeleg un amplu monolog Haralambie Zenda, întrerupt din timp în timp de scurte întrebări politicoase ale celorlalți. Înălțimea sa Barbu fuma nervos, indiferent la cele ce se întîmplau, iar Ana se ghemuise într-un fotoliu și căuta să-l asculte atentă pe colonel. Bietul Doru tot încerca să intervină în discuție și să mai schimbe subiectul, fără să aibă prea mare succes. De altfel, după o vreme a renunțat. Îl compătimeam sincer.

Noi ne vedeam în continuare de joc. Făceam pereche cu madam Corina, care este o parteneră agreabilă, în sensul că nu face prostii prea mari. Florența și George se certau tot timpul — mai precis ea îl mustruluia pe el — dar eram obișnuit de la club.

Mă simțeam bine. În sfîrșit, aveam și eu o satisfacție în ziua aceea : eram recompensat pentru toate suferințele.

La un moment dat, am constatat că se făcuse liniște. Herr colonel cedase, în cele din urmă, și ațipise în fotoliu, Ana ieșise, iar Doru se așezase lîngă mine și mă chibița. Mă chinuisem cîndva să-l introduc în tainele jocului, dar mare lucru nu se prinsese de el. Înălțimea sa continua să fumeze și se plimba nervos-meditativ prin cameră.

— Ce-i cu Păsărilă, s-a apucat de jogging de sală ? l-am întrebat în șoaptă pe Doru într-o pauză, cînd ceilalți comentau aprins un joc tocmai încheiat.

— Nu fii insensibil, ca de obicei ! Necazurile dragostei ! mi-a replicat el enigmatic. De ieri, de cînd s-au certat, nu le mai intră nimeni în voie. Nu-i vezi ? Acum el fumează ca disperatul și face curse, iar ea plînge în grădină. Nu știu ce i-o fi apucat. Ieri am stat puțin de vorbă cu ea, dar nu era dispusă la confidențe. Poate ai tu mai mult noroc.

— Intră puțin în locul meu, și așa conducem detașat. Mă duc măcar s-o consolez.

— O.K. ! Ce trebuie să fac ?

— Vezi și tu ce fac ceilalți, iar dacă te întreabă ceva zi pas. Las' că te descurci tu.

Ceilalți continuau să discute aprins. Abia am izbutit să-i anunț că fac o mică pauză și am ieșit. Din fericire, ploaia se oprise.

Ana stătea pe o bancă, singură și neajutorată. Într-adevăr plîngea. Cînd m-a văzut, și-a șters grăbită lacrimile și a încercat să-mi zîmbească.

— Plînge și suspină tînăra domniță... am recitat eu.

— Nu sînt o companie prea agreabilă, știu. N-am ce vă face.

A dat resemnată din umeri, în vreme ce pe buze i-a apărut din nou zîmbetul trist cu care mă obișnuisem de-a lungul serii.

— Cum poți vorbi așa ? Compania ta este un adevărat privilegiu pentru noi, ca să nu mai spun că pentru mine...

— Bine, lasă ! m-a întrerupt. Nu-ți irosi talentele de cuceritor.

— Vai, cît ești de crudă ! Dar nu-i nimic, am răbdare. Dragostea este o floare, trebuie s-o lași să crească.

— Oh, am trecut la filozofie ? !

— Da de unde ! Am citat din *Manualul grădinarului amator*. Ai necazuri ?

— Se vede, nu ? Mai bine m-ați lăsa în pace ! Și doamna Corina m-a luat azi la întrebări. Acum începi și tu ?

Era gata să izbucnească din nou în plîns.

— Liniștește-te ! Nu discutăm despre asta, dacă nu vrei.

A urmat un moment de tăcere. Din casă se auzeau frînturi de conversație pigmentată cu diverși termeni de specialitate : „Nu te atinge de mort !", „dacă ai pică, taie-l !"

— E un joc cam macabru ! a constatat Ana.

— Unii termeni ți se pot părea cam ciudați, dar altfel, te asigur, e un joc nobil.

„Cizmă ! a răsunat dinăuntru vocea stridentă și furioasă a Florenței. Ți-am spus să nu te repezi cu asul !"

— Văd, mi-a răspuns Ana.

Se mai destinsese puțin, dar o simțeam încă preocupată.

— Hai, nu le mai pune așa la inimă ! am încercat eu s-o consolez. Pot să te ajut cu ceva ?

— Nu ! Adică, nu știu ! Nu știu nici eu ce să fac. Am senzația că se întîmplă ceva îngrozitor, că... Lasă-mă ! Nu pot să-ți spun.

Izbucnise din nou în plîns, de data asta de-adevăratelea. Din clipă în clipă aveau să izvorască și mărturisirile, printre lacrimi. Atunci s-a auzit vocea doamnei Corina, care apăruse în pragul ușii :

— Haideți, că luăm bătaie ! Cred că prietenul dumneavoastră a vîndut meciul. Ana, vino și tu ! S-a făcut cam răcoare. Cel mai bun lucru ar fi să te culci. Mîine ai să te simți mult mai bine, o să vezi. Îți dau ceva de dormit.

— Mai stau puțin ! a răspuns Ana abia șoptit, dar hotărîtă.

Am schițat un semn de salut și m-am îndreptat spre casă.

— Ce-i cu ei, de ce s-au certat ? am întrebat-o pe madam Corina.

— Nu știu. Eu nu i-am auzit și de la ea nu poți afla nimic. E o fire atît de închisă ! Dumneavoastră v-a spus ceva ?

— Da ! S-o las în pace. Am impresia că vede lucrurile mai negre decît sînt.

Ajunsesem în sufragerie. Colonelul dispăruse, se culcase, probabil, iar Barbu și Doru se tratau temeinic cu vodcă.

— Hai, dragă, pe unde umbli, îți ghicești în stele ? m-a luat în primire Florența. Mai facem un tur și o-ntindem la culcare. Mîine avem o zi bogată.

Am aprobat în cor. După jumătate de oră gazda ne-a condus spre dormitoare. Știam de anul trecut că dormitul nu va fi o problemă, erau destule camere. Madam Corina ne-a strecurat totuși vestea că peste două zile veneau încă două familii.

Evident, biletele se vînduseră, fusesem doar avertizat.

A rămas ca eu, Doru și George să dormim în camera mare, Barbu ocupase deja o cămăruță, iar fetele urmau să stea împreună într-o alta.

— Nu vă mai lungiți la povești, că n-o să vă las să dormiți în neștire, ne-a avertizat Florența. Rațele și peștii n-au să vă aștepte pe voi. La patru, cel mai tîrziu, v-am sculat, să știți !

Ajuns în cameră, am spulberat hotărît speranțele lui Doru într-o seară prelungită la un pahar de vorbă, iar tentativele lui de a antama o conversație cu George s-au dovedit, evident, sortite eșecului. După nici o jumătate de oră, toată casa era cufundată într-un somn adînc.

Avea să urmeze, într-adevăr, o zi grea, dar nu așa cum ne așteptam noi.

M-au trezit niște bubuituri în ușă și vocea sonoră a Florenței :

— Hei, deșteptarea ! Grăbiți-vă, că evadează toate rațele !

Am mormăit ceva despre cît de tare mă afecta chestia asta. Spre surprinderea mea, George era deja îmbrăcat și își pregătea pușca. Arăta odihnit și gata de acțiune.

— Ia te uită la el, ce proaspăt este ! am exclamat.

— Cînd e vorba de vînătoare pot renunța și la somn, mi-a răspuns el, zîmbind.

— Din partea mea vă doresc să împușcați toate sălbăticiunile, una să nu vă scape ! Da' de ce trebuie să mă sculați și pe mine ?

— Ce-aveți, fraților, a mormăit și Doru, fără să deschidă ochii. Nu se mai poate dormi în casa asta ? Ah, mor de sete, dați-mi niște apă !

— Ești copil ! Apa nu-i bună nici în cizme. Nimic nu-i mai eficace la ora asta decît o bere rece. Hai, sus ! Dacă nu mai putem prinde un pui de somn, măcar să băgăm puțin spaima prin peștii din împrejurimi.

Ne-am echipat rapid și ne-am îndreptat spre sufragerie. Herr colonel ne aștepta cu undițele pregătite și cu o pușcă în mînă. Barbu și Florența tocmai aduceau cafelele aburinde, iar madam Corina preparase o gustare apetisantă.

— Ziua bună se cunoaște de dimineață ! am zis, după ce i-am salutat cuviincios.

— Mai bine v-ați grăbi, că e deja cinci și jumătate ! a sărit Florența. Domnul Barbu spune că trenul spre Tușnad pleacă pe la douăsprezece, iar noi mai trebuie să vedem și ce facem cu mașina.

— La mașină vă ajut eu, s-a oferit prompt colonelul. Mă pricep. Cînd am făcut armata eram șoferul unității și reparam de unul singur...

— Lasă, că le mai povestești și pe drum, a intervenit salvator nevastă-sa. Pe la cît să vă aștept ?

— Păi, cred că pe la nouă și jumătate-zece, am răspuns. În sfîrșit, cu am pornit ! Dar unde-a dispărut George ?

— Cine știe ce și-a mai uitat de data asta ! a izbucnit înciudată Florența, traversînd cu pași apăsați camera și plecînd în căutarea lui.

— Asta-i întotdeauna așa de bleg ? m-a întrebat în șoaptă Doru.

— Nu, uneori e mult mai rău.

Tocmai atunci a intrat și George, parcă tîrîndu-se. Energia pe care i-o admirasem ceva mai devreme se epuizase între timp. Cu gesturi lente, în total contrast cu agitația generală, dumnealui se chinuia să-și așeze pe cap o pălărie de vînător.

— Atunci la zece toată lumea să fie acasă, a decretat Florența, apărută în urma lui. Gogo, ai grijă că voi mergeți, probabil, mai departe. Trebuie să plecați mai devreme spre casă.

— Da ! s-a declarat de acord George.

— Atunci, domnule inginer, veniți cu mine ! a comandat colonelul ca și cum ar fi spus : „După mine, copii !", și a ieșit imediat, cu pușca agățată de umăr.

— Gata, băieți, încolonarea ! a preluat Florența, la rîndul ei, comanda celei de a doua grupe. Să mergem !

— Ana nu vine ? am întrebat-o.

— Zicea că nu se simte prea bine. Îi era și somn ; cred că n-a prea dormit noaptea asta.

M-am uitat la Păsărilă. Nu arăta prea vioi, dar părea mai liniștit decît în seara precedentă. O luase înainte cu Doru, care îi povestea ceva de pe la serviciu. Am salutat-o pe gazdă și am pornit după ei.

— Vă aștept la zece cu tigaia pregătită. Succes ! ne-a urat ea.

Am străbătut în ritm alert grădina imensă și am ieșit pe o portiță dosnică. În spatele grădinii, am dat de o potecă îngustă, care ducea către rîu. Cafeaua tare și aerul destul de rece mă înviorașeră și eram nerăbdător să ajung. Am grăbit pasul. În mod cu totul surprinzător, Florența tăcea, astfel încît am reușit să schimb cîteva vorbe cu cei doi.

— Nici nu te-am întrebat de cînd eşti pe-aici ! m-am adresat lui Doru.

— De două zile ! mi-a răspuns el pe un ton dezamăgit. Am venit cu Barbu cu maşina, dar se pare că ne-am cam grăbit. Am fost primii, abia mîine urmează să sosească şi ceilalţi.

— Am înţeles eu greşit data ! s-a scuzat bărbosul. Ne-am cam plictisit zilele astea, mai ales că domnul Zenda nu făcuse rost de undiţe.

— În plus, neştiind că venim aşa curînd, nu aveau nici un strop de băutură în casă, a adăugat Doru.

— Îţi plîng de milă, i-am răspuns. Nu există supliciu mai mare pentru tine decît să stai două zile pe uscat.

— Exagerează, ca de obicei, a avertizat-o el pe Florenţa. Nu trebuie să-l credeţi.

— Oh, fiţi liniştit ! Ştiu cu cine am de-a face. De altfel, nu mi s-a părut că dumncalui ar strîmba din nas cînd vede o sticlă de vodcă.

— Ba, da ! Dacă-i goală ! a sărit Doru.

— Oricum, deocamdată poţi să fii mulţumit. Se pare că madam Corina a făcut plinul. Apropo, cît mai staţi ? am întrebat, uitîndu-mă şi la Barbone.

— Habar n-am ! a răspuns Doru. Depinde de cine mai vine. După cîte am înţeles, dintre cei de anul trecut numai noi sîntem recidivişti.

— Eu cred că plec azi sau mîine, a intervenit Păsărilă cu o voce hotărîtă. Trebuie să trec neapărat pe la nişte rude. Poate voi reveni peste cîteva zile. Haideţi mai repede ! a schimbat apoi vorba. Mai avem puţin.

— Sper că v-a trecut prin cap să-mi luaţi şi mie o undiţă, s-a interesat Florenţa. Doar n-aţi crezut că

vin să mă uit la voi ! Cînd eram mică mă duceam mereu la pescuit cu fratele meu, citeodată chiar îmi plăcea, numai că mă plictiseam să tot stau în același loc. Oricum, decît să-ți bubuie puşca la ureche, mai bine faci plajă pe malul apei sau în barcă, nu ?

— E şi mai puțin riscant, i-am răspuns. Afară, bineînțeles, de cazul cînd nu ştii să înoți.

— Ei, cine nu ştie ? !

— Eu, de exemplu, habar n-am ! a precizat Păsărilă.

„Cu înălțimea ta, la ce ți-ar trebui ? i-am replicat în gînd. Cît de adîncă trebuie să fie apa ca să fii în pericol ?"

Între timp, ajunsesem la rîu. Am mers o vreme pe mal, căutînd un loc prielnic.

— N-am nici un chef să rideți de mine. Sper că n-o să stăm toți în același loc, nu ? a întrebat Florența.

„Ferească sfîntul !" i-am răspuns speriat în gînd, constatînd că debitul verbal îi revenise la cotele obişnuite.

— Nici nu e bine să stăm toți grămadă ! am spus, poate tocmai locul ăla să fie cu ghinion.

— Perfect, îi luăm prin învăluire, s-a declarat de acord Doru. Eu propun să mergem mai jos, către vărsare, că sînt mai mulți şi mai mari.

— Eu mă opresc aici, a hotărît Înălțimea sa, descărcîndu-şi demonstrativ uneltele din spate.

Ne am ales fiecare cîte o undiță şi puțină momeală, apoi ne am risipit. Doru a pornit grăbit înainte, conform planului pe care tocmai îl propusese, Barbone a rămas pe poziție, iar eu şi Florența ne-am găsit cîte un loc undeva între ei. Din depărtare începuseră

să se audă împușcături înfundate, ceea ce însemna că și vînătorii se apucaseră de treabă.

Am stat vreo douăzeci de minute în același loc. Peștii nu voiau să mă vizitez sau nu se treziseră încă; oricum, începusem să mă plictisesc. Îmi place să pescuiesc, nu să stau de pomană pe malul apei. Mi-am luat jucăriile și m-am mutat mai spre dreapta. L-am revăzut pe Păsărilă, în stînga mea, unde îl lăsasem. I-am făcut semn că n-am noroc, iar el mi-a răspuns tot prin semne că a prins ceva, nu cine știe ce. În dreapta, Florența privea concentrată în adîncul apei. Doru ajunsese departe, tocmai se muta și el. M-am oprit, în sfîrșit, dornic să arunc iar undița. Se luminase bine și soarele se pregătea să răsară. Iarba din jur era plină de rouă, iar ploaia din ajun muiase bine pămîntul. Pantalonii mi se udaseră pînă la genunchi, pantofii se preschimbaseră în niște saboți de noroi. Nu veniserm echipat corespunzător. Din fericire, peștii reveniseră la sentimente mai bune: pe la opt aveam o recoltă destul de bogată. Erau ei cam mici, dar plăcerea contează. Uitasem cu totul de ceilalți. Mă deplasasem de cîteva ori spre dreapta, fără să-i mai văd. Doar George și colonelul își făceau mereu simțită prezența împușcînd de zor, ei știau ce.

Pe la ora nouă a apărut Florența, ușor bosumflată.

— Gata, m-am plictisit! Hai să mergem! a spus.

— Ai prins ceva? am întrebat-o.

Mi-a arătat punga. Avea doar doi pești, e drept, destul de frumoși. Am privit-o cu un dispreț superior.

— Au mai fost cîțiva, dar le-am dat drumul, erau prea mici! s-a scuzat ea. Ia să-i văd pe ai tăi!

I-am arătat mîndru prada. A fost rîndul ei să mă privească dispreţuitor.

— Eşti un criminal ordinar ! mi-a zis. Eşti în stare să-i prindeşti pînă cînd ies din icre şi să-i înhaţi imediat.

— Mici, dar mulţi. Gata ! String şi mergem. Pe ceilalţi i-ai văzut ?

— Nu ! Lunganul a rămas mult în urmă, iar prietenul tău era hotărît să meargă pînă la vărsare.

— O fi ajuns la mare de-acum. Treaba lui, el nu trebuie să plece, aşa că n-are de ce să se grăbească. Hai !

Ne depărtasem destul de mult de casă, ceea ce însemna că trebuia să mărim pasul. Ne-am uitat după Barbone, dar nu l-am văzut nicăieri. N-a răspuns nici cînd l-am strigat. „În definitiv, treaba lui", mi-am zis. Avea ceas, n-avea decît să-şi planifice timpul de unul singur. Am mai încercat totuşi, ca să avem conştiinţa împăcată. Vegetaţia de pe mal era foarte bogată, ar fi putut să-l ascundă, iar zgomotul apei ar fi putut să ne acopere vocile. Nu s-a auzit nimic altceva decît ecoul unor împuşcături, în depărtare.

— Credeam că au terminat vînătoarea, a spus Florenţa nervoasă. Să vezi că Gogo o să întîrzie. Uite că e deja nouă şi jumătate.

— Nu-i nimic, recuperează la volan, i-am răspuns. De altfel, voi mai puteţi rămîne.

— Nu se poate, Gogo l-a anunţat pe vărul lui că sosim cel tîrziu azi.

Se făcuse zece fără un sfert cînd am ajuns în grădina din spatele casei. Madam Corina culegea nişte mere într-un coş.

— Ei, ia să văd cu ce vă lăudați ! ne-a întîmpinat ca zîmbind.

I-am arătat trofeele. Văzuse și grozăvii mai mari, nu părea prea impresionată.

— Merge ! e spus, evident politicoasă. Dar ceilalți unde sînt ?

— I-am pierdut pe drum, am răspuns. Sper să vină și ei cît de curînd.

În clipa aceea, a răsunat împușcătura. O împușcătură ca oricare alta, auzisem destule în cursul dimineții, numai că asta răsunase surprinzător de aproape, dinspre casă. Ne-am privit intrigați.

— Sper că George nu s-a apucat să dea iama prin găinile din curte, s-a alarmat Florența.

— N-ar fi exclus. Sînt o pradă mai ușoară decît rațele, în orice caz.

— Dar ei nici nu s-au întors încă, nu e decît Ana acasă. N-a ieșit din camera ei toată dimineața, a intervenit doamna Corina.

Involuntar am iuțit pașii, îndreptîndu-ne spre casă. În curte nu era nimeni, iar casa era cufundată în liniște.

— Ana ! a strigat Florența, pornind spre camera pe care o împărțiseră peste noapte.

A bătut la ușă, apoi a deschis grăbită. Am văzut-o cum se oprește brusc și se reazemă moale de tocul ușii, albă la față.

— Ce s-a întîmplat ? a strigat gazda alarmată.

Ne-am repezit spre cameră și ne-am oprit amîndoi în prag. Am simțit cum mi se taie picioarele. Madam Corina a scos un țipăt scurt, ducîndu-și mîna la gură. Ana zăcea prăbușită într-un fotoliu, cu capul lăsat pe umăr. La tîmpla dreaptă se vedea

un orificiu, din care se prelingea un fir de sînge. Mîna dreaptă îi atîrna moale, iar la picioarele fotoliului se găsea un pistol. Am inspirat adînc și m-am apropiat. I-am luat mîna și i-am căutat pulsul. Murise. Cele două femei rămăseseră nemișcate, numai privirile lor îngrozite dovedeau că mai erau încă în viață.

— Cred că ar fi bine să nu atingem absolut nimic! am spus. Trebuie anunțată poliția și, eventual, un doctor. Nu știu exact cum se procedează.

Am ieșit din cameră și am închis ușa. Cucoanele începuseră să plîngă. Tocmai apăruseră Barbu și George și le priveau mirați. Florența l-a luat pe George deoparte, iar eu m-am simțit dator să-l anunț pe celălalt. Mi-a privit o clipă perplex, apoi a fugit spre camera Anei. A revenit numaidecît, trăgîndu-și greoi picioarele. S-a prăbușit resemnat într-un fotoliu, cu coatele pe genunchi, cu capul sprijinit în palme. Își trecea mîinile prin păr cu gesturi mașinale, necontrolate. Madam Corina, care părea că se redresase oarecum, i-a adus un pahar cu vodcă. L-a băut pe nerăsuflate și mi l-a întins cu degete tremurînde. Am luat sticla și i l-am umplut din nou. Mi-am turnat și mie unul. Simțeam, într-adevăr, nevoia.

— Pe unde dracu a rămas Harry? l-a întrebat doamna Zenda pe George.

— Ne-am despărțit mai devreme. Spunea că se duce în sat.

Tocmai atunci Harry a apărut în prag, bine dispus, gata să înceapă una din poveștile lui. Nevastă-sa l-a tras în curte și l-a pus în temă. Probabil

că l-a trimis la poliție, pentru că domnul Zenda a plecat imediat, fără să mai stea pe gînduri.

După vreo cinci minute a apărut și Doru cu o pungă plină de pești.

— Să vă fie rușine, ați început fără mine ! a strigat el din prag, pe un ton vesel, sorbind din ochi sticla de pe masă.

M-am uitat urît la el și zîmbetul i-a pierit dintr-odată. Tăcerea și figurile celor din jur l-au lămurit că ceva nu-i în ordine. Nu i-am dat timp să mă întrebe ce s-a întîmplat. I-am pus în mînă un pahar, l-am tras deoparte și i-am spus.

Dacă-l pocneam cu ceva în cap, ar fi arătat cu siguranță mai puțin năucit. Ne-am așezat cu toții care pe unde am apucat, la întîmplare, tot n-aveam altceva mai bun de făcut în momentele acelea.

Stăteam și ne uitam de cine știe cînd unii la alții, incapabili de a mai spune ceva. După primele două pahare băute pe nerăsuflate. Înălțimea sa își mai revenise din șoc. Se lăsase pe spate în fotoliu, cu o figură destul de liniștită, dacă se putea numi liniște pasivitatea sa. Descoperise de fapt un punct în spațiu și se uita cu insistență la el, ori undeva dincolo de el, mîngîindu-și barba, cu aceleași gesturi mașinale cu care mai înainte își pieptănase părul.

M-am trezit că mi se făcea milă de el, cu toată antipatia pe care mi-o insufla. Nu-i deloc plăcut să știi că cineva s-a sinucis din pricina ta, indiferent de sentimentele nutrite față de persoana respectivă. Nici nu mă îndoiam că Ana se împușcase din cauza lui ; era un lucru recunoscut tacit de toată lumea.

Nu se gîndea nimeni să rupă tăcerea și, de altfel, cuvintele ar fi fost de prisos. Eu și Doru stăteam

la masă, concentrați asupra paharelor, din care mai sorbeam din cînd în cînd, în vreme ce Florența se retrăsese într-un colț cu Gogo al ei.

După un timp, Barbone s-a ridicat greu din fotoliu, s-a apropiat de masă, a înhățat sticla și-și-a umplut din nou paharul.

— Vă rog să mă scuzați ! a mormăit el și s-a îndreptat, tîrîndu-și picioarele, spre camera lui.

Cîteva clipe am rămas mai departe tăcuți, pînă cînd Florența n-a mai putut răbda și a izbucnit :

— Ce s-a întîmplat, dragă, cu ei, de a ajuns fata în situația asta ?

Am dat din umeri.

— Fii calmă, nu te enerva ! am sfătuit-o. Numai el știe ce-au avut de împărțit.

— Și n-ai aflat tu chiar nimic ? mi-a strecurat Doru o aluzie străvezie.

— Încetează ! i-am spus iritat. Ce sînt eu, duhovnic ? Crezi că mi-a plîns pe umăr ?

— Stai, dragă, ce sari așa ? a intervenit Florența. Ziceai de mine să fiu calmă !

— Toată întîmplarea asta mă calcă pe nervi, am continuat eu pe același ton. Gîndiți-vă că va începe probabil o anchetă și or să ne țină aici pînă se termină. Asta poate să însemne cine știe cîte zile.

— Dar de ce e nevoie de o anchetă ? S-a sinucis un om, e regretabil, firește; dar noi nu sîntem vinovați cu nimic.

— Naiba știe ? ! Frate meu, care e medic, mi-a spus că întotdeauna în cazuri de-astea sînt obligați să facă autopsie și tot felul de cercetări.

— Pierdem turneul ! m-a completat George, apoi, epuizat de efortul făcut, și-a rezemat capul de spătarul fotoliului și a închis ochii.

— Ție nu ți-a spus nimic aseară ? am întrebat-o pe Florența.

— Ce să-mi spună ? Abia ne cunoscusem. Cînd am intrat în cameră, ea era deja în pat, întoarsă spre perete. Sînt sigură că nu dormea, dar nici n-avea chef de vorbă, asta era clar.

— O conversație cu tine era tocmai ce-i lipsea ! am spus.

Se pregătea să riposteze vehement, dar m-a salvat Doru.

— Amărît ? m-a testat el.

— Fii-mă, serios ! Îmi plăcea, fără îndoială, și îmi pare rău, bineînțeles. Însă nu e cazul să-mi plîngi de milă.

— Nici n-aveam de gînd.

— Drept să-ți spun, nu-mi dau seama ce-a fost în capul ei, am continuat eu, fără să-l iau în seamă. O credeam mai tare și mai deșteaptă...

— Și-a și găsit pentru cine să se omoare !

— Apropo, crezi că-i frumos să-l lăsăm pe ăla singur ? Parcă mi-e milă de el.

— Și mie. Mă duc să văd ce face și să-l aduc încoace.

Peste numai cîteva minute, Doru a revenit singur.

— Stă cu ochii în tavan ! ne-a informat el. Cică nu-i trebuie nimic în afară de vodcă și vine mai tîrziu. Să-l lăsăm să se mai liniștească, săracu !

— Ce săracu ? am ripostat. Ia să nu-l mai compătimim atît ! În definitiv, din cauza lui s-a întîmplat nenorocirea.

— Da tu de unde știi ? Poate că ea a fost vinovată ! mi-a replicat Florența.

După care a întrebat-o pe madam Corina :

— Dar ce-o fi cu poliția de nu mai vine ?

— Harry nu l-o fi găsit pe șeful de post. Umblă și ăsta, că niciodată nu știi de unde să-l iei !

Se făcuse din nou liniște. Mă simțeam ca într-un acvariu. M-am gîndit că la ora aia trebuia să mă aflu în trenul spre Tușnad. Mă omoară Emil ! mi-am zis. L-am asigurat că ajung pînă marți, iar acum e deja miercuri și am puține șanse să plec mîine. M-am ridicat hotărît și le-am spus :

— Fraților, eu dispar pentru vreo jumătate de oră. Dau o fugă pînă la poștă, sper că mai există așa ceva în satul ăsta. Trebuie să-mi anunț partenerul că întîrzii. Noroc că am numărul de telefon al hotelului !

— Întreabă-l cînd se termină înscrierea ! mi-a amintit George, care se mai înviorase între timp.

Mi-am fluturat mîna în semn de salut și m-am îndreptat grăbit spre poartă. Dacă venea poliția, nu-mi mai dădeau voie să plec, așa că trebuia să profit de ocazie.

— Stai puțin ! a strigat în urma mea Păsărilă, apărut pe neașteptate în pragul casei. Fă-mi, te rog, un serviciu. Aveam de dus ceva la niște rude, dar acum, cu povestea asta... Expediază-mi și mie un pachet, dacă ești amabil.

I-am spus că sînt și mi-a întins o cutiuță de mărimea unei cărți, învelită într-o pungă de plastic. Am luat-o sub braț și am pornit la drum, fără să mai ascult pînă la capăt mormăielile lui de mulțumire.

Înainte de intrarea în sat, pe un spațiu verde parcă anume amenajat pentru competiții sportive în aer liber, m-am trezit spectator, apoi chiar arbitru al unei partide de box la categoria ușoară.

În colțul albastru, un puști mărunțel, desculț, cu hainele răvășite și părul vîlvoi, cu mîna dreaptă vîrîtă într-o mănușă mult prea mare pentru pumnul lui. Adversarul, cu un cap mai mare și mult mai bine dotat fizic se afla, evident, în trecere spre o categorie superioară. Cei doi își aruncaseră undițele în iarbă și se prinseseră într-un clinci prelungit, trăgînd cu înverșunare de o a doua mănușă, ce părea a fi miza întîlnirii. Un cîrd de gîște, mai gălăgioase decît galeria Rapidului, se agitau cîțiva metri mai încolo, în timp ce un cîine murdar și pricăjit lătra de mama focului și se învîrtea în jurul protagoniștilor ca un veritabil arbitru de ring.

— *Break* ! am strigat autoritar, comandă la care boxerii s-au decis cu greu să răspundă, nu înainte de a-și mai trage cîteva ghionturi.

— Ce-i cu voi, de v-ați încăierat așa ?

— Vrea să-mi ia mănușile ! a urlat cel mic, cu lacrimi în ochi.

— Da nu-s ale lui, nene ! s-a apărat celălalt. Le-am găsit pe mal. Amîndoi le-am văzut în același timp.

— Ba nu ! Eu le-am văuzt primul. Una era numai pe jumătate în apă, iar cealaltă vreo doi metri mai încolo, se agățase de o creangă căzută în rîu.

— Ia stați așa ! am intervenit eu, ca să previn o nouă repriză de box. Cine le-a scos din apă ?

— Eu, eu ! a sărit piticul, privindu-mă plin de speranță.

— Bun ! Sînt ale tale, am decretat scurt, gîndindu-mă că, de fapt, cel mai înțelept lucru ar fi fost să le confisc ; cred că mi se potriveau de minune. Hai, luați aici zece lei și cumpărați-vă niște bomboane de la cooperativă ! am adăugat, punînd banii în mîna celui mai mare. Și explicați-mi cum ajung mai repede la poștă.

Am pornit pe traseul indicat de ei, însoțit o vreme de pitic, care renunțase bucuros la bomboane, de teamă să nu-și piardă trofeul cucerit cu atîta trudă. În apropierea poștei m-a părăsit, intrînd fericit într-o curte.

În ușa localului P.T.T.R., am dat nas în nas cu herr colonel.

— Am anunțat poliția din Brașov ! mi-a dat el raportul. Șeful nostru de post e plecat în satul vecin. I-am trimis vorbă să vină și el cît mai repede.

L-am rugat să mă aștepte cîteva minute. Spre norocul meu, am obținut imediat legătura cu hotelul din Tușnad. Înainte de a intra în cabină, am strecurat o hîrtie de douăzeci și cinci de lei prin geamul ghișeului, rugînd-o pe operatoare să completeze ea formularele de expediere a coletului primit de la Barbone.

În drum spre casă, mon colonel s-a pornit să-mi relateze un caz de sinucidere ce făcuse mare vîlvă cu cîteva decenii în urmă, lansîndu-se apoi în tot felul de considerații personale legate de frecvența sinuciderilor din dragoste din perioada interbelică și pînă la zi.

Pe Barbone, l-am găsit în curte, rezemat de un pom, cu privirea pierdută în zare și cu o țigară fumegînd în colțul gurii. I-am strecurat în palmă re-

cipisa de expediere a pachetului, iar el mi-a întors o privire tulbure și a mormăit ceva neinteligibil, din care am înțeles totuși că îmi mulțumește. Era evident că omul, cînd a zis că vrea să bea, n-a aruncat vorbele la întîmplare. Asta într-o oră-două se face pulbere, mi-am spus, iar mîine o să fie la fel de sprinten ca un elefant împăiat.

După cum o să vedeți, previziunea mea s-a dovedit cît se poate de corectă.

Capitolul doi

Șeful de post, care îmi aștepta, pesemne, nerăbdător sosirea, mi-a ieșit în întîmpinare și s-a oferit să mă conducă pînă la locuința familiei Zenda. Pe drum, m-a pus în temă cu cele întîmplate și mi-a descris sumar persoanele prezente acolo. Dat fiind faptul că autoritatea lui se întindea asupra a tot ceea ce se petrecea pe raza comunei respective și, după cum aveam să aflu de la el, a încă trei sate, ar fi vrut să ia și el parte la discuții, considerînd lucrul acesta ca pe un drept. L am convins însă că prezența lui era la fel de necesară la sediu, unde ar fi putut oricînd suna cei de la județ.

Așezată cochet într-un decor plin de verdeață, ca-ntr-o pictură naivă, casa părea învăluită într-o liniște pașnică. Fără voia mea, m-am gîndit, în timp ce parcurgeam cei cîțiva metri care despărțeau gardul de clădire printr-o potecă acoperită cu pietriș alb de rîu, că sub acrul acela calm și inofensiv se ascundeau evenimente de excepție.

Zărisem încă de pe uliță grupul de oameni adunați în fața casei. Mă așteptau. Am înaintat pe aleea îngustă și, odată ajuns lîngă ei, i-am salutat și m-am prezentat, fără prea mult ceremonial.

— Locotenent Mateescu, de la poliția județeană. Cred că nu mai e cazul să motivez prezența mea aici.

— Dom' locotenent, îmi permiteți : sînt colonelul în rezervă Haralambie Zenda, din păcate gazda unui incident atît de neplăcut. Dinsa este soția mea, Corina Zenda, iar dumnealor prietenii noștri, care de data asta au avut ghinion.

Bătrînul colonel mi-a înșirat lista completă de nume și de funcții ale celor prezenți, apoi a trecut la expunerea generală a evenimentelor petrecute. Îmi dădeam seama că nu-l voi putea opri prea ușor, dar m-a salvat Nelu Vlădoiu, medicul legist, apărut din casă împreună cu ceilalți membri ai echipei.

— Ce faci, pe unde umbli ? Maiorul Zamfir ne-a asigurat că ne prinzi din urmă, mi s-a adresat el, schițînd în același timp un gest de salut.

— Noroc, doctore ! Uite că v-am prins !

— Vino să vedem ce mai e de făcut, că noi trebuie să plecăm !

L am însoțit în casă, în camera unde murise Ana Carp. Cele cîteva date prezentate într-un limbaj specific de doctorul Vlădoiu m-au introdus în noul

meu caz. Ele pledau cu prisosință în favoarea ideii de sinucidere. Experiența mă obliga însă să fiu circumspect. Pînă una, alta, mă hotărîsem să trec la culegerea informațiilor necesare înțelegerii contextului în care se petrecuse tragicul eveniment.

L-am însoțit pe doctor pînă la mașina ce staționa în uliță și l-am rugat să urgenteze autopsia și celelalte probe obișnuite în astfel de situații.

— Știu, știu, te așteaptă nevasta la mare. Voi face tot ce-mi stă în putință, m-a asigurat el, interpretînd cu totul greșit neràbdarea mea.

În realitate, uitasem complet și de nevastă-mea, și de concediu.

Cînd am revenit în curte, m-a luat în primire colonelul :

— Ce zice doctorul, locotenente ?

Degajarea cu care mi se adresa a reușit să mă irite. I-am ignorat în mod ostentativ întrebarea, ceea ce l-a iritat, la rîndul lui.

— Voi sta de vorbă cu toată lumea, m-am adresat eu întregii adunări. Trebuie să clarificăm unele aspecte.

— Domnule, cred că sînt cel mai în măsură...

— Dom' colonel, aveți răbdare, o să vă vină și dumneavoastră rîndul. Am să discut mai întîi cu cei care au descoperit cadavrul. E firesc, nu ?

— Cred că cel mai bine ar fi să începeți cu mine, a intervenit un individ apărut tocmai atunci din casă. O cunoșteam cel mai bine pe Ana sau, mă rog, așa am crezut pînă acum, a continuat el, poticnindu-se în cuvinte.

Ceilalți și-au întors instantaneu privirile către el. Îi simțeam oarecum jenați, mai ales că omul în-

cepuse să bolborosească, cu o voce plîngărcață, ceva ininteligibil. După greutatea cu care lega cuvintele, mi-am dat seama că se îmbărbătase cu ceva tare.

— Știți, domnule locotenent ! Omul, la necaz... a încercat să-l scuze Doru Georgescu.

Apoi a coborît vocea și mi-a mărturisit că Ana Carp și Barbu Drăgănescu fuseseră prieteni.

— Ba chiar mai mult decît atît ! a întărît el.

Înțelegeam, firește, dar tot am privit nemulțumit spre colegul lui, rămas imobil, cu coatele înfipte în masă și capul sprijnit în mîini. În cazul lui, nu mai puteam trage foloase nici măcar aplicînd dictonul : „Omul la beție rostește adevărul." Pentru a evita alte neplăceri, m-am ridicat și am dat la o parte sticla din care Georgescu tocmai se pregătea să mai toarne un rînd.

— Voiam să vă torn și dumneavoastră un păhărel, pentru încălzire ! a protestat el.

L-am refuzat hotărît. Era totuși timpul să mă apuc de lucru.

— Doamnă Zenda, m-am adresat eu gazdei, ați putea să-mi puneți la dispoziție o cameră ?

— Cum să nu ?! Cu plăcere ! Poftiți, poftiți cu mine, vă rog ! Și să-mi spuneți dacă vă mai trebuie ceva.

A pornit spre clădire cu un aer plin de bunăvoință, care, în primele clipe, m-a făcut să uit scopul vizitei mele acolo. Am urmat-o, încercînd să-i explic că nu aveam nevoie decît de o masă, ca să-mi pot nota declarațiile. După ce mi-am improvizat un birou, într-un colț al camerei de zi, am revenit în curte.

— Poate încercați să faceți ceva pentru dumnealui, le-am spus, arătînd spre Barbu Drăgănescu, care cred că adormise deja.

Eram însă convins că fără șapte, opt ore de somn zdravăn omul nu va fi apt pentru o discuție.

— Și-acum, haideți să începem ! Ia să vedem, cine a găsit cadavrul ?

Mi-a răspuns Radu Enescu, un tînăr brunet și slab, cu un aer plictisit și parcă agasat de tot ce se întîmpla în jurul lui.

— Eu, împreună cu doamna Zenda și cu domnișoara Florența, domnule locotenent, și aș avea rugămintea să începeți cu mine. Știți, eu trebuie neapărat să plec. Am bilete pentru trei săptămîni la Tușnad. M-am chinuit atît de mult să fac rost de ele și n-aș vrea să ratez...

— Depinde ce aflu de la dumneavoastră.

— Mare lucru n-am ce să vă spun. Eu am venit abia ieri, cu George Ulmeanu și domnișoara Dinu.

— Să nu ne grăbim chiar așa ! Pentru dumneavoastră e foarte simplu : „N-am fost de față, n-am văzut, n-am auzit, poate să confirme cutare". E totuși vorba de moartea unui om, nu ?

M-a urmat, oarecum spășit, în casă, unde mi-a povestit pe scurt evenimentele petrecute de la sosirea lui în sat. Am remarcat că despre Ana îmi vorbea cu căldură, o căldură care contrasta izbitor cu răceala sarcastică a caracterizării lui Drăgănescu. Susținea că cei doi nu se potriveau de fel.

— Sînt sigur, de altfel, că se certaseră cît se poate de serios, a completat el. Ana avea aerul că suferă ca o femeie părăsită.

Am incercat să mă lămuresc ce era cu interesul pe care Enescu i-l arăta Anei, deși o explicație aveam oricînd la îndemînă. Fără nici o ezitare, mi-a povestit că, în urmă cu un an, venind acolo pentru prima dată, adus de Doru Georgescu, o remarcase din prima clipă. O plăcuse tot din prima clipă, dar, cum e un timid incurabil, fusese pur și simplu eclipsat de talentul de cuceritor al lui Drăgănescu.

— Lungan cum e și cu barba lui, nici nu-i de mirare! s-a justificat el, plin de ciudă. Dar cu tot n-o înțeleg: ea mi-a făcut impresia unei fete deștepte, în timp ce el, o să vedeți și dumneavoastră, e un mare tăntălău.

L-am lăsat să-și descarce sufletul, fără a mai afla însă vreun amănunt semnificativ.

— Bun! Deocamdată atît! l-am oprit eu. Trimiteți-o pe Florența Dinu, vă rog.

— Domnule locotenent, dar cu plecarea mea cum rămîne?

— Am spus „deocamdată", asta înseamnă că s-ar putea să mai am nevoie de dumneavoastră.

Rămas singur, mi-am aprins o țigară și mi-am rotit privirea prin încăpere. În timp ce evaluam în gînd cîteva obiecte de ceramică, ornamentate cu gust, în cameră a pătruns Florența Dinu. Am poftit-o să ia loc și, fără vreo altă invitație, a început să vorbească. Povestea nuanțat, aș zice cu o anumită artă; pur și simplu, participa. Dacă nu luam măsuri, riscam să nu termin cu ea nici pînă a doua zi.

— Domnișoară Dinu, am întrerupt-o eu la un moment dat, spuneți-mi, cînd ați deschis ușa — căci dumneavoastră ați deschis-o, nu? — ați observat ceva deosebit?

— Nu-mi dau seama. De fapt, nici nu m-am uitat prea bine prin jur. Cînd am văzut-o pe Ana mi s-au muiat picioarele...

— Gîndiți-vă, totuși, poate atunci n-ați realizat. Ați simțit vreun miros deosebit ?

— În starea în care eram poate n-am sesizat. În orice caz, fereastra era larg deschisă. Mai curînd vă poate ajuta Radu. El a intrat în cameră, eu n-am avut curajul să mă apropii. Nici măcar după ce au luat-o pe Ana. Pur și simplu, nu mai pot intra acolo. Parcă o văd tot timpul...

Înțelegeam că n-are rost să mai continui. Am invitat-o deci pe Corina Zenda. A trebuit s-o las mai întîi să se descarce. Moartea Anei Carp o afectase, fără doar și poate, dar, în același timp, în atitudinea ei se făcea simțită o anumită pornire, nedisimulată, împotriva fetei.

— Spuneți și dumneavoastră, mă luă ea drept martor, să-și facă de petrecanie tocmai la mine în casă ! Toată viața o să mă obsedeze lucrul ăsta...

Nu puteam să nu-i dau dreptate, însă, cum timpul nu-mi permitea și nici n-aveam cum s-o ajut, am îndemnat-o să se calmeze. În cele din urmă, a revenit la sentimente mai bune și mi-a povestit cîte ceva — nu prea multe — despre Ana Carp. O găsea agreabilă, deși puțin cam închisă. Mi-a mai mărturisit, ușor jenată, că Ana avea asupra ei un efect odihnitor și că tocmai de aceea îi plăcea s-o aibă în preajmă. O cunoscuse în urmă cu un an, la o prietenă. Nu mi-a putut spune nimic despre relația ei cu Barbu Drăgănescu. Îi făcuse impresia că se înțeleg bine.

Am insistat totuși cu întrebările, din dorința de a afla și alte amănunte despre Ana Carp. M-a informat că locuia în Brașov și lucra la un hotel.

— Doamnă Zenda, am spus, văzînd că s-a oprit pe neașteptate, sînt nevoit să vă mai sicii cu cîteva întrebări. Dumneavoastră ați stat totuși mai mult în preajma ei.

— Vă rog ! m-a îndemnat ea cu amabilitate.

— Cum s-a comportat fata în cursul dimineții ? Ați vorbit cu ea ?

— Foarte puțin. Aveam destulă treabă, mai ales că Adela, cumnată-mea, e plecată o săptămînă și m-a lăsat cu toată casa pe cap.

— Pe la ce oră ați văzut-o ?

— Cam pe la opt, m-am dus să-i spun că am de făcut un drum pînă în sat.

— Ați remarcat ceva deosebit ?

— Nu, dimpotrivă, mi s-a părut destul de liniștită. Chiar m-am bucurat, într-un fel, fiindcă aseară părea foarte necăjită, săraca. Domnișoara Florența mi-a spus că a plîns pînă tîrziu. Era încă în pat, cred că abia se trezise. Mi-a promis că se îmbracă și vine să mă ajute. I-am zis însă că nu e cazul să se grăbească. Plecam să iau niște ouă și aveam s-o chem după aceea să aranjăm masa.

— Cît timp ați întîrziat în sat ?

— Destul de mult. Bătrîna la care am fost m-a ținut să-mi povestească niște necazuri de-ale ei. Nu mai puteam scăpa de ea. Abia cînd am văzut că se făcuse ceasul nouă m-am scuzat că am musafiri și am plecat repede spre casă. Cum am ajuns, am început preparativele pentru masă.

— Nu ați mai rugat-o să vă ajute ?

— N-am mai apucat să mă duc la ea, din păcate. Am mers în grădină să iau niște roșii și castraveți, apoi, imediat, au apărut domnișoara Florența și domnul Radu, care se întorceau de la pescuit. Am schimbat numai cîteva cuvinte cu ei și, tocmai cînd ne pregăteam să intrăm în casă, s-a auzit împușcătura. Fără să vreau, m-am gîndit imediat la Ana. Știam că numai ea este în casă...

— Deci la întoarcere n-ați mai vorbit cu Ana Carp. Atunci de unde știați că e înăuntru ? Parcă așa v-ați exprimat, nu ?

— Într-adevăr, am spus lucrul acesta, a răspuns Corina Zenda prompt, doar o lăsasem în cameră și, cum n-o vedeam...

— Ar fi putut ieși să se plimbe, sau poate să meargă în întîmpinarea celorlalți, nu credeți ?

A rămas un moment pe gînduri.

— Drept să vă spun, asta nu mi-a trecut prin minte. La auzul împușcăturii m-am speriat destul de tare, n-am stat să mă gîndesc la toate astea. Domnișoara Florența și domnul Enescu s-au alertat și ei.

Evenimentele relatate în continuare de Corina Zenda îmi erau deja cunoscute.

— Cred că soțul dumneavoastră nu va avea nimic împotrivă să continui cu dînsul, i-am spus eu gazdei, după ce i-am mulțumit pentru bunăvoință.

— Vă asigur că a devenit nerăbdător, a precizat ea, zîmbind, pentru prima oară destinsă. Deodată, mi s-a părut cu mult mai tînără și mai simpatică.

Colonelul în rezervă Haralambie Zenda a intrat țanțoș. N-am apucat să fac vreo introducere, nici să-i

adresez prima întrebare. A început să vorbească din propriе inițiativă :

— Nu știu nimic, dom' locotenent, eu n-am fost aici. Nevastă-mea mi-a spus totul cînd am ajuns. Mi-am dat seama că e de datoria mea să anunț imediat organele de poliție.

— Domnule Zenda, spuneți-mi, ce părere aveți totuși de toată povestea asta ?

— Asta e, că nu știu nimic, v-am mai spus ! De dimineață, eu am plecat la vînătoare cu inginerul George Ulmeanu, pe care l-am cunoscut ieri. Avem permise, să știți, sintem amîndoi în regulă.

Întrebarea mea nu se referea nicidecum la acest aspect. I-am făcut așadar, semn să treacă peste el.

— Dînsul urma să plece cu prietena dumnealui și cu domnul Radu, așa că trebuia să ne întoarcem devreme. Nevastă-mea zisese să fim acasă pe la nouă jumătate-zece...

— V-ați întors împreună cu dumnealui ?

— Nu. După ce am terminat cu rațele, sau mai bine zis ele cu noi, fiindcă se pare că nici unul nu e prea antrenat. Știți, eu n-am mai vînat de luni de zile. Ultima dată am fost cu doctorul Vasilescu...

I-am făcut din nou semn să renunțe la amănunte și să revină la chestiune.

— Am făcut o bucată de drum împreună, apoi ne-am despărțit. I-am arătat pe unde trebuie să meargă și eu am plecat în sat. Aranjasem cu cineva să cumpăr niște brînză și voiam să-mi iau și țigări.

— Pe la ce oră se întîmpla asta, vă amintiți cumva ?

— Sînt sigur că era ora nouă, fiindcă domnul Ulmeanu mi-a spus să mă grăbesc ca să pot ajunge la timp acasă. Îi promisesem că-l ajut să repare ceva la mașină. Eu mă pricep, că am lucrat în armată...

— Și ați ajuns la timp ? l-am întrerupt.

— Încă înainte de zece. Pe cel cu brînza nu l-am găsit acasă, iar debitul era închis. Altceva n-am ce să vă spun, din moment ce nu eram aici. Da' ce ne luați așa la întrebări ? De ce vă interesează toate amănuntele astea, ce legătură au cu cele întîmplate ? m-a luat la rost colonelul pe un ton iritat.

— Domnule colonel, înțelegeți că trebuie să cunosc toate datele, ca să-mi pot forma o părere. Este obligația dumneavoastră să răspundeți cît mai exact cu putință, l-am pus cu la punct. Încă ceva, am continuat, fără să-i mai las timp să intervină : cînd ați ajuns, ceilalți erau acasă ?

— N-aș putea să vă spun. Pe afară nu mai era nimeni, iar în casă n-am intrat, mi-a răspuns ceva mai potolit.

M-am ridicat de la masă să mă mai desmorțesc puțin. A înțeles probabil că-mi epuizasem întrebările și, salutîndu-mă milităreste, a părăsit încăperea.

A urmat George Ulmeanu. Din declarația lui am reținut că n-o cunoștea de fel pe Ana Carp, pe care o văzuse pentru prima oară în seara precedentă. Discuția cu el mi-a confirmat întru totul cele spuse de colonel. Mai precis, cele referitoare la timpul petrecut împreună și la ora la care se despărțiseră.

— Domnule Ulmeanu, l-am întrebat, ce aţi făcut după ce v-aţi despărţit de însoţitorul dumneavoastră ?

— Am mers un timp pe malul riului, apoi m-am aşezat să fumez o ţigară. Mă simţeam cam obosit. Nu prea mai sînt obişnuit să merg mult pe jos, iar domnul Zenda, aşa cum îl vedeţi, m-a cam alergat. Aproape de casă m-am întîlnit cu Barbu şi nu-mai-ştiu-cum, tipul cu barbă, care venea de la pescuit.

— Unde era dînsul cînd v-aţi întîlnit ?

— Păi, pe malul apei. Eventual vă pot arăta locul. Mă văzuse mai de departe şi mă aştepta. Cînd am ajuns, am aflat vestea de la Florenţa. El a fost, săracul, destul de şocat.

— Cine mai era în casă cînd aţi intrat dumneavoastră ?

— Florenţa şi Radu, care au găsit-o pe fată. Imediat apoi a venit şi domnul Zenda, dar el n-a mai intrat.

— Domnule Ulmeanu, ne oprim aici deocamdată. Chemaţi-l, vă rog, şi pe Doru Georgescu.

Se făcuse tîrziu şi începusem să obosesc. Luasem destule „interviuri". Ce obicei şi pe ăştia, mă gîndeam, să-şi umple casa de musafiri, mai ales că, după cîte am înţeles, nici nu se cunoşteau prea bine. Eu unul nu prea sînt amator de balamuc în casă, dar, e drept, nici n-aş putea oferi invitaţilor mei, în cazul că mi-aş schimba obiceiurile, vreo baltă plină de raţe sau de peşte. Blocul nostru n-a fost încă dotat cu astfel de puncte de agrement. Are

unul niște gîște pe care le ține în balcon, dar asta-i cu totul altceva.

M-a întrerupt din gînduri Doru Georgescu. Acesta sosise ultimul la locuința familiei Zenda, în momentul în care toți invitații se găseau în sufragerie.

— Se consuma vodcă, a ținut el să mă informeze cît mai corect deși nu mai era nevoie. Știți, chestia asta ne-a întors pe dos pe toți și în asemenea cazuri...

— Înțeleg, însă colegul dumneavoastră a cam exagerat.

— E adevărat, nu l-am văzut niciodată așa. I-a intrat în cap că din cauza lui s-a omorît Ana și...

Interogarea celor prezenți în casa familiei Zenda durase destul de mult. Mai ales pentru că, evident, nu erau obișnuiți cu procedura folosită în asemenea cazuri și fie că se lansau în tot felul de amănunte nesemnificative, cum făcuse Florența Dinu, fie că se postau pe poziții total negativiste, cum fusese cazul colonelului. Și într-o situație, și în cealaltă, tot eu eram în pierdere.

Așa cum prevăzusem, Barbu Drăgănescu nu era apt pentru interogatoriu. Fusese dus devreme la culcare. Cu toate că situația nu-mi convenea deloc, eram nevoit să aștept pînă a doua zi. Nu mi s-a părut însă necesar să mă mai întorc acolo pentru a vorbi și cu el, mai cu seamă că nu mă înscrisesem în graficul pe care mi-l propusesem. Vrînd să cîștig timp, i-am încredințat șefului de post, care apăruse spre sfîrșitul discuțiilor, sarcina de a-l aduce a doua zi la secție, în oraș. Lucrurile se aranjaseră și mai bine după ce George Ulmeanu se oferise

să-şi pună Trabantul la dispoziţia organelor publice.

Statura atletică, ţinuta impunătoare şi mai ales siguranţa din vocea lui mi-au dat speranţa că Ulmeanu poate fi un colaborator demn de toată încrederea. Am acceptat, aşadar, serviciile lui, mai cu seamă că se angajase să mi-l aducă pe Drăgănescu „treaz şi pe deplin restabilit".

La plecare, Radu Enescu m-a asaltat din nou :

— Domnule locotenent, ce-aţi hotărît în legătură cu mine? Aş vrea să vă explic de ce trebuie, de fapt să plec. E vorba de turneul de bridge de la Tuşnad, care începe poimîine. Dacă pînă mîine nu ajung, pierd înscrierea.

— Domnule, insistenţele dumneavoastră sînt cam deplasate. V-am mai spus să aveţi răbdare. Mîine voi avea rezultatele de la autopsie şi expertiza balistică, voi sta de vorbă şi cu domnul ăsta, care mi-a încurcat socotelile. Poate o să mai am nevoie şi de dumneavoastră. Asta-i situaţia, va trebui să vă sacrificaţi o zi din concediu.

Aş fi vrut să-i spun că mai cunoşteam eu pe cineva care îşi amînase plecarea în concediu, într-o frumoasă staţiune de odihnă, şi nici măcar nu mai avea speranţa că era vorba de o întîrziere de numai două-trei zile. Nu cred însă că asta l-ar fi consolat cu ceva.

Seara, ajuns acasă, mi-am revăzut cu atenţie notiţele. Voiam să-mi ordonez cît de cît materialul în vederea întocmirii raportului. Nu reuşeam deloc să fac ordine în informaţiile şi impresiile culese peste zi. În plus, am constatat că, de fapt, nu aflasem mare lucru despre Ana Carp. Desigur, îmi lipsea încă măr-

turia celui care, probabil o cunoscuse cel mai bine, după cum apucase să afirme el însuşi. Discuţia cu el devenea astfel foarte importantă. Oricum aş lua-o, îmi spuneam eu, o declaraţie a lui Drăgănescu m-ar putea ajuta să aflu ce o frămînta pe fată. Exista, desigur, şi posibilitatea ca el să se eschiveze de la răspuns.

Am preferat să nu mai avansez alte presupuneri, dat fiind gradul mare de incertitudine în care pluteam. Şi nu numai în privinţa lui. Pînă la urmă, s-a eschivat, într-adevăr, dar nu aşa cum mă aşteptam eu.

Capitolul trei

Situaţia evoluează din rău în şi mai rău ! mi-am zis în timp ce părăseam biroul improvizat al locotenentului. Ceilalţi aşteptau în linişte, resemnaţi, să le vină rîndul. Pînă şi colonelul părea că şi-a epuizat repertoriul şi ieşise din scenă împreună cu nevastă-sa.

— Domnişoara Dinu, la vorbitor ! am anunţat pe un ton oficial, făcîndu-i semn Florenţei să se ridice.

Mi-am reluat locul la masă, iar Doru, care preluase de la o vreme sarcinile de gazdă, mi-a întins prompt paharul plin.

— Cum e ? m-a întrebat el.

— Albastră ! i-am răspuns. Nu-mi dă voie să plec pînă nu se termină ancheta.

— Am spus eu că n-ajungem la timp ! a mormăit George.

Din colțul celălalt, Păsărilă, luminat subit de o idee scăpată prin nu știu ce miracol de la înecul în vodcă, a ridicat capul de pe masă, chinuindu-se să formuleze o propoziție. N-am reușit să deslușesc nimic, nici măcar o conjuncție cît de scurtă.

— Vorbește adînc, l-am lămurit eu pe Doru, care, la rîndul lui, îmi aruncase o privire întrebătoare.

— Ar fi mai bine să facă puțin nani, a constatat el. Sper că Sherlock Holmes nu are pretenția absurdă să discute astă seară cu el.

— Și chiar dac-ar avea, tot aia e. Numai că nu prea văd cum îl convingem să se culce.

— Îl duc eu în cameră, s-a oferit George, dornic parcă dintr-odată de activitate.

Era, oricum, cel mai în măsură s-o facă ; cu și Doru figuram la altă categorie, net inferioară. După cîteva minute, George a revenit, marcat de efort.

— E turtă tipul ! ne-a informat el, de parcă noi nu reușisem să ne dăm seama și singuri. M-a luat la rost că nu-i dau vodcă, iar cînd l-am suit în pat, i s-a năzărit că trebuie neapărat să plece acasă.

— Ce-o fi în capul lui ? De azi dimineață i se făcuse de plecare ! s-a mirat Doru.

Nu i-a răspuns nimeni, astfel încît următoarele minute s-au scurs într-o liniște deplină. Situația începuse să mă enervez, îmi dădea peste cap toate planurile. Încercasem zadarnic să obțin un bilet de voie de la locotenent. Cred că îl cam scosesem din sărite cu insistențele, dar eram dator să încerc, deși

nu-mi făcusem prea mari speranțe. Mă hotărîsem totuși să-l „atac" din nou cu prima ocazie și mă frămîntam să găsesc niște argumente cît mai convingătoare.

— Ce naiba o ține atîta ? mi-a întrerupt Doru gîndurile. Parcă o chemase pentru o simplă discuție !

M-am uitat la ceas. Florența plecase de vreo jumătate de oră la interogatoriu.

— Cred, mai degrabă, că ea îl ține pe el, am răspuns. Dacă mai discută azi și cu herr Colonel, se satură de anchete pentru toată cariera.

George a început să rîdă cu un aer oarecum mulțumit ; era întru totul de acord cu mine.

— Uite-o că vine ! ne-a avertizat Doru.

— Dragă, ăsta e un tip imposibil, a explodat Florența imediat ce-a ajuns lîngă noi. Nici nu te lasă să vorbești. M-a întrerupt tot timpul.

M-am uitat la Doru, el la mine și am izbucnit amîndoi în rîs.

— Hai, că-i bună ! am zis. Individul a crescut în ochii mei.

Florența ne-a examinat puțin nedumerită, apoi a făcut un binecunoscut gest cu degetul la tîmplă, după care a plecat grăbită spre bucătărie.

— Mă duc s-o chem pe madam colonel. E rîndul ei.

Cînd a revenit, a apărut și mister Harry din grădină, purtînd în brațe un lighean cu fructe.

— Ce se mai întîmplă ? ne-a întrebat el.

— Ce să se întîmple ? a răspuns Florența pe același ton puțin iritat. Ne ia pe fiecare, ne pisează cu întrebări și nici nu ne lasă să povestim cum trebuie. Acum e doamna Zenda înăuntru.

— Vrea să afle motivul sinuciderii, am presupus eu. Dar degeaba ne întreabă pe noi, numai ăla „micu" îl poate lămuri.

— Da ce mai contează, domnu inginer, de ce s-a omorît biata fată ?! a intervenit herr Colonel, ușor indignat. S-a împușcat și gata ! Păi, pe vremea mea, poliția rezolva un caz ca ăsta în cinci minute. Lua amprentele de pe pistol și, dacă erau ale ei, totul era clar. La ce bun să-și mai piardă vremea cu atîtea întrebări ? Ce importanță are motivul ?

— O fi vreun sentimental tipul ! a sugerat Doru.

— Atunci de ce-l interesează, dragă, ce-am făcut noi dimineață, înainte de a o găsi pe ea ? a întrebat Florența.

George a dat să spună și el ceva, dar, pînă să deschidă gura, i-am luat-o eu înainte.

— Omul își face datoria. De unde vrei să știe el că n-a omorît-o careva ?

Dintr-odată au devenit la fel de vorbăreți ca mumia lui Ramses al doilea. Se uitau la mine uimiți și speriați, parcă tocmai coborîsem dintr-un O.Z.N. Numai George a dat aprobator din cap, mulțumit că l-am scutit de o treabă obositoare. În clipa următoare, au tăbărît cu toții asupra bietelor mele timpane.

— Crimă, la noi în casă ?! Doamne ferește ! a izbucnit colonelul. Nu se poate, domnu inginer !

— Ce-ți veni, dragă, ai făcut insolație ? l-a secondat Florența, cu vocea ei de soprană răgușită.

Doru, amabil ca întotdeauna, mi-a luat, chipurile, apărarea :

— Să-l înțelegem și pe el, săracu ! De azi dimineață se tot luptă cu paharul.

— Stați, frăților, nu săriți așa pe mine! Am aruncat și eu o vorbă, n-am dat cu parul. In definitiv, locotenentul trebuie să afle cum s-au petrecut lucrurile, așa că are tot dreptul să pună întrebări. Nu înțeleg de ce vă deranjează.

— Ne deranjează, că pierdem vremea de pomană! a intervenit Doru, de data asta pe un ton serios. La urma urmei, Ana era singură acasă.

— Da tu de unde știi? l-am repezit eu. Doar ai venit ultimul. Sherlock Holmes, cum îi spui tu, poate crede că a împușcat-o cineva care a fugit până să ajungem noi în casă.

— E absurd! s-a revoltat din nou colonelul. Lăsați că discut eu cu locotenentul ăsta. Să ne lase în pace! Cine s-o urmărească până aici pe biata fată?

Am dat din umeri plictisit.

— Ce s-o mai lungim?! Cu alte cuvinte, trebuie să-i prezentăm cîte un alibi, a adăugat Florența. Eu una sînt scutită de emoții, eram cu tine și cu doamna Zenda.

— Nu-mi amintesc nimic, am spus. Ce am la afacerea asta?

— Eu am fost în sat, ne-a informat colonelul. Am și martori, m-am întîlnit și cu dom' doctor Vasilescu, pe cînd ieșeam de la farmacie

— Harry, te solicită dommul locotenent, l-a întrerupt madam Corina, venind din casă. Îmi pare rău de toată povestea asta, s-a scuzat apoi inutil către noi. Ați venit aici să vă distrați și cînd colo...

— Pe dumneavoastră ce v-a întrebat? i-a cerut Florența raportul.

— Voia să afle amănunte despre Ana, a răspuns plictisită lady Corina. Prea multe n-am ştiut să-i spun, din păcate.

— S-a interesat cumva ce aţi făcut de dimineaţă ?

— Da, a încercat să afle în ce stare era Ana înainte de a pleca eu în sat şi după ce m-am întors.

— Dar nu v-a cerut să-i prezentaţi vreun alibi, nu ? a întrebat mai departe Florenţa pe un ton care nu admitea decît un singur răspuns.

Bănuiam ce avea să urmeze : trebuia să mă pregătesc sufleteşte pentru un nou atac la adresa mea.

— Alibi ?! a făcut lady Corina, uitîndu-se mirată de la unul la altul. Bineînţeles că nu mi-a cerut aşa ceva, doar ştia cum am găsit-o pe Ana şi apoi nu văd ce rost ar fi avut.

— Închipuiţi-vă, a pornit atacul Florenţei, marele detectiv Radu Enescu, aici de faţă, după ce şi-a irigat temeinic creierul cu vodcă, a lansat o idee genială : cică biata fată ar fi fost omorîtă !

— Vai de mine ! s-a speriat madam Corina, întorcîndu-mi o privire încărcată de reproş. Cum puteţi susţine aşa ceva ?

— Nu susţin nimic ! am răspuns agasat. Am zis doar că locotenentul poate crede asta. E, în orice caz, normal să-şi pună problema.

— Bine, bine ! a intervenit şi Doru împăciuitor. Mai bea un păhărel şi nu-ţi mai face griji ! Oricum, mîine va primi rezultatele de la laborator şi se va lămuri totul.

M-am uitat la el cu milă. N-aveam cu cine discuta, ăştia nu pricepeau nimic. Am căutat privirea lui George, singurul aliat posibil, numai că lui îi-ar

fi fost lene să se apere pe el însuși, darmite să combată alături de mine.

— Hai s-o lăsăm baltă ! am propus. Rezultatele n-or să lămurească nimic, ascultați-mă pe mine ! Indiferent dacă e sinucidere sau altceva, pe pistol se vor găsi amprentele Anei, asta e clar, pentru că nu văd care asasin, fie el cît de timpit, ar fi lăsat altfel arma acolo.

— Cel mult n-or să descopere nici o amprentă ! s-a hotărît, în sfîrșit, și George să mă susțină.

— Gogo, și tu începi ! l-a luat prompt în primire Florența. Ia mai terminați cu prostiile astea ! N-are rost să ne pierdem acum vremea cu tot felul de presupuneri aiurite.

— Ai dreptate ! am tras eu concluzia. Propun să dansăm.

A făcut un gest de lehamite, chipurile n-avea ce să mai discute cu mine, apoi s-a adresat gazdei :

— Nu vă supărați, mai aveți cumva vreun loc de dormit ? Nici nu mai pot intra în camera aia, îmi vine rău numai cînd mă gîndesc.

— Desigur, puteți dormi în hol, i-a răspuns madam Corina cu amabilitatea obișnuită. Vă aranjez eu patul, după ce pleacă poliția. Sper că n-o să mai dureze mult.

Într-adevăr, se făcuse destul de tîrziu. Afară începuse să se răcorească, însă n-avea nimeni chef să intre în casă, așa că ne-am îmbrăcat mai bine și am rămas în curte. Era nouă și ceva cînd a plecat locotenentul. După cum hotărîsem, am făcut o nouă tentativă de a-l îndupleca, dar n-am avut succes nici de data asta. Am mai stat o vreme la discuție cu cei-

lalți. Herr colonel se retrăsese, iar nevastă-sa făcea pregătirile pentru culcare.

— Cred că n-o să pot dormi. Am să înghit niște pastile. Noroc că am luat un tub la mine, pentru orice eventualitate ! a spus Florența într-un tîrziu, ridicîndu-se hotărîtă și pornind spre casă, pentru a-și pune planul în aplicare.

Sînt convins că nimănu-i nu-i ardea de dormit. Eu unul aveam de gînd să citesc ceva, deși nici lectura nu mă atrăgea la ora aia.

— Gogo, ai umblat tu cu cutia de diazepam, cînd ți-ai luat țigări de la mine ? a întrebat Florența, care revenise și scotocea prin poșetă.

— Nu, nici n-am văzut-o ! a răspuns George.

— Dragă, cred că m-am zăpăcit de tot. Eram convinsă că am pus-o în geantă.

— Parc-am zărit eu o cutie pe masă, a intervenit Doru, dar nu știu precis cu ce era. Nu i-am dat atenție.

Florența a dispărut din nou, ca să reapară peste cîteva minute, scuturînd flaconul.

— V-am spus eu că sînt zăpăcită, dar asta-i prea de tot ! Știu precis că era aproape plin și acum nu mai sînt decît cîteva tablete. În sfîrșit, tot n-o să iau decît una. Mai vrea careva ?

Am clătinat din cap și m-am ridicat de la masă, hotărît să merg și eu la culcare. Nici să stăm așa, uitîndu-ne unii la alții, nu era o soluție.

Speram în sinea mea că a doua zi ancheta avea să se încheie, iar eu să pot pleca, în sfîrșit, spre Tușnad. Odată cu primirea rezultatelor expertizei, nu vedeam de ce ne-ar mai fi ținut acolo. Poliția l-ar fi chestionat și pe înălțimea sa, care, oricum, era

singurul capabil să dea cît de cît niște explicații mai de doamne-ajută, iar noi ne-am fi luat zborul care-ncotro. Poate că așa ar fi stat lucrurile, numai că, după cum afirmă binecunoscuta lege a pesimiștilor, dacă se poate întîmpla ceva rău, atunci se întîmplă cu siguranță.

Chiar în dimineața următoare mi-am dat seama că zeița Fortuna își întorsese privirea de la mine. Mă trezisem cu o durere de cap imposibilă și cu gura încleiată. În ajun ne străduisem cu toții, din spirit de solidaritate, să-l consolăm pe Barbone și, cum acesta își alese ca miljoc de consolare vodca, a trebuit să combatem alături de el. Dintr-un spirit de sacrificiu demn de toată lauda, Doru băuse cot la cot cu colegul lui, de parcă pentru el s-ar fi sinucis biata Ana, și acum dormea ca lemnul. M-am răsucit, cu zeci de precauții, ca să pot privi spre cel de-al treilea pat. Era gol, iar George nu se afla în cameră. „Pe unde o fi umblînd ăsta, cu noaptea-n cap?" m-am întrebat. Era abia șase și jumătate. După aceea mi-am amintit : cu o seară înainte se angajase să-l ducă pe Barbu la poliție. După atita îmbărbătare, Înălțimii sale i se rupsese filmul și n-a mai fost chip să discute nimeni cu el.

Într-un fel, pe el poate că-l mai înțelegeam, în schimb gestul Anei nu știam cum să-l calific. „Cum dracu o fi putut fata asta să se-mpuște pentru unul ca el ?!" mă tot întrebam, cu atît mai înverșunat cu cît știam că mă întreb degeaba. Mă gîndeam așa de cîteva minute în șir și bineînțeles că nu ajunsesem la nici o concluzie, cînd ușa s-a deschis pe neașteptate. Înăuntru a intrat George, cu o privire fixă și cu un mers de parcă era teleghidat.

— Ce-i cu tine, te-ai drogat ?

M-a privit lung, fără să răspundă.

— Credeam că ai plecat cu Păsărilă la poliție, am continuat eu.

— N-am reușit să-l scol.

— Nici nu mă mir. I-ai dat palme, i-ai turnat apă în cap ? Parcă te lăudai că ai un sistem grozav !

— Pentru el nici o metodă nu mai e eficace, m-a întrerupt. A murit.

Am sărit din pat. Am înțeles instantaneu că nu glumește. A dat din umeri neputincios și s-a așezat, sfârșit, pe un scaun.

— Să nu-mi spui că s-a împușcat și ăsta !

— Nu s-a împușcat, nu știu ce-a avut, dar e mort de-a binelea. De mult, poate chiar de aseară. Am anunțat deja poliția.

Auzind vorbă, Doru începuse să dea semne de viață.

— Hai, băiatu, sus ! i-am strigat. Repede, că ne vin musafiri !

— Ați înebunit, la ora asta ? a geamut el, chinuindu-se să deschidă ochii. Ah, parcă am nisip în ochi. Ce musafiri, mă ?

— Procurorul, doctorul, poliția, toată gașca de ieri. Preaînălțatul tău coleg s-a transferat în rai să-și caute iubita.

Și-a scuturat de câteva ori capul și a făcut ochii mari.

— Voi vorbiți serios ? Vreți să spuneți c-a murit Barbu ?

— Azi ești perspicace, nimic de zis. O fi făcut vreun atac din cauza băuturii. Ai idee, suferea cumva de inimă ?

— De unde dracu vrei să știu eu ? Cînd a murit ?

— Cred că aseară, a răspuns George. Cel puțin așa spun colonelul și șeful de post, care se laudă că au văzut o mulțime de morți la viața lor.

Ne-am îmbrăcat și am ieșit din cameră. Gospodinele se învirteau prin bucătărie. Madam Corina era neagră de supărare, iar Florența îi respecta tăcerea. Era, desigur, un chin pentru ea, dar nu avea ce face. Herr colonel discuta în curte cu șeful de post.

N-aveam altceva de făcut decît să așteptăm poliția. Iar vînzoleală, iar anchetă, iar întrebări peste întrebări ! Tot tacîmul !

— Te pomenești că și ăsta s-a sinucis ! a aruncat Doru, după cîteva minute de tăcere.

— Ce să-ți spun, Romeo și Julieta în variantă autohtonă ! Fără amestecul părinților ! am ripostat.

— Nu-i exclus, a intervenit și George, tipul mi s-a părut cam ciudat.

— Da ce-i aici, fraților, am izbucnit, secta sinucigașilor ?! Hai, care urmează ? V-aș ruga să vă grăbiți, că eu mai am și alte treburi. Nu încercați să mă convertiți și pe mine, că n-aveți șanse. Sinuciderea nu figurează printre pasiunile mele.

— Potolește-te ! m-a întrerupt Doru. Știu că nu te gîndești decît la concursul ăla nenorocit. Țara arde și baba se piaptănă !

Mă pregăteam să-i reproșez că el poartă toată vina, el m-a adus acolo, cu ideile lui geniale, dar tocmai atunci a sosit poliția. Era o echipă întreagă : cu medic, procuror, fotograf și încă vreo doi care nu știu exact ce rol aveau. Ei însă și-l cunoșteau foarte bine. Nu se învirteau de pomană. S-au dus în came-

ra lui Barbu, au făcut poze, au luat amprente, ci știu ce-au mai meșterit, apoi și-au strins jucăriile și-au întins-o, după ce au schimbat cîteva vorbe cu locotenentul.

Pe urmă, a venit rîndul nostru. Locotenentul ne-a chemat pe fiecare și ne-a zăpăcit iar cu întrebările. De data asta chiar nu mai aveam nimic să-i spun. Nu-l cunoșteam pe Barbone, nu-mi făcusem nici o impresie despre el. Atît doar că nu-mi plăcea mutra lui și nu-mi părea a fi prea inteligent, dar asta nu înseamnă mare lucru. Îl văzusem cîteva zile cu un an în urmă și atît. Iar despre moartea lui aflasem abia de vreo două ore, de la George.

Locotenentul nu arăta din cale afară de mulțumit. Îmi dădeam și eu seama că nu-i momentul să-l bat la cap cu problemele mele personale, dar altă soluție nu aveam. Peste două zile începea turneul și cu nici măcar nu mă înscrisesem. Prin urmare, am trecut la atac fără alte măsuri de prevedere. Ultimul tren era pe la șase. Spusesem tot ce știam, cel puțin așa credeam atunci, deci nu mai puteam fi de nici un folos, indiferent de rezultatele pe care avea să le primească el de la laborator. Bineînțeles, nici lui nu-i plăcea treaba asta. În cele din urmă, s-a înduplecat însă, mai bine zis nu chiar în cele din urmă, ci destul de repede. Am avut mai degrabă impresia că nici n-a trebuit să insist prea mult. M-a avertizat totuși, foarte sever, că, dacă intervine ceva și are nevoie de mine, mă scoate din concurs sau de unde m-oi afla și mă ia pe sus. Nu puteam decît să accept. I-am promis, la rîndul meu, că, dacă îmi amintesc ceva în legătură cu evenimentele petrecute am să-i comunic negreșit.

I-am mulțumit și am șters-o în fugă, ca nu cumva să se răzgîndească, cu toate că, dacă ar fi vrut, ar fi avut tot timpul. La plecare, i-am lăsat lui Doru adresa hotelului unde aveam camera reținută, iar el mi-a promis că mă va ține la curent cu ce se va mai întîmpla. George m-a rugat să-i înscriu și pe ei la concurs. Sperau să poată pleca a doua zi, de dimineață, și să ajungă la timp în Tușnad. Gazdele s-au scuzat pentru cele întîmplate, de parcă ele ar fi fost de vină, exprimîndu-și regretul că mi-am stricat două zile din concediu.

— Trabantul lui George e de vină, le-am răspuns. Dacă ajungeam aici la prînz, cum ne propusesem, seara eram plecați și nu mai treceam prin toate astea.

Era, desigur, un mod egoist de a vedea problema, dar n-aveam timp atunci de amabilități și nici nu puteam să spun că mă simțisem minunat. Mai minte omul, dar nici chiar așa.

Le-am mulțumit, așadar, pentru găzduire și am plecat direct la gară.

Capitolul patru

A doua zi, mai devreme decît mă așteptam, am primit raportul comisiei de expertiză cu privire la moartea Anei Carp. Colegii mei de la laboratoare erau și ei la curent cu faptul că-mi amîna-

sem plecarea în concediu, și doreau să-mi dea o mînă de ajutor pentru a încheia ancheta cît mai repede. Datele erau, de altfel, cît se poate de clare, așa încît am trecut la elaborarea propriului meu raport, cu toate că nu încheiasem încă runda de convorbiri cu toți participanții la evenimente. Consideram însă că Barbu Drăgănescu nu-mi putea oferi cine știe ce informații care să răstoarne concluziile inițiale.

Argumentele se înșirau unul după altul, ca într-o demonsrtație banală : glontele ucigaș fusese tras cu arma găsită lîngă fotoliu, care, de altminteri, prezenta amprentele fetei. Poziția corpului precum și unghiul de tragere confirmau și ele ipoteza sinuciderii. În plus, proba cu parafină relevase urme de pulbere pe pielea mîinii drepte a Anei Carp. Așadar, dosarul părea a se încheia, mai repede decît sperasem, cu concluzia : sinucidere din motive sentimentale. Cu tot regretul pentru moartea Anei, nu-mi puteam frîna un sentiment de oarecare ușurare, la gîndul că scăpasem de o complicată și chinuitoare anchetă legată de o eventuală crimă.

Din discuțiile avute cu cei prezenți în casa familiei Zenda nu apăruse nici un element care să susțină existența unor adversități grave între vreunul din ei și Ana Carp. În momentul împușcăturii, trei persoane se aflau în curte, iar celelalte pe undeva prin împrejurimi, destul de departe. Ana era, după toate aparențele, singură în cameră. Nimeni nu văzuse vreo persoană străină venind sau plecînd din casă. Nu exista, prin urmare, nici un argument de natură să contrazică în vreun fel concluzia raportului. Și totuși...

Am recitit pe îndelete cele scrise, am mai făcut ici, colo unele completări, păstrînd și un spațiu liber pentru eventualele amănunte pe care avea să mi le ofere Barbu Drăgănescu, cel considerat de părerea unanimă a martorilor drept autorul moral al tragediei.

Tocmai mă pregăteam să trimit la dactilografiat primele pagini ale referatului, cînd a sunat telefonul : șeful de post din V. mă anunța cu o voce precipitată că ceva cu totul neașteptat îl împiedică să se prezinte la mine. A trebuit să ascult, preț de cîteva minute bune, o expunere presărată cu tot felul de amănunte inutile, pentru ca abia în final să înțeleg adevărata cauză a neprezentării lui : Drăgănescu murise. Omul, zelos, intuind probabil unica șansă de a părăsi mediul rural, debita în continuare constatări și ipoteze personale, elaborate într-un ritm debordant. L-am întrerupt, promițîndu-i că vom sta de vorbă mai tîrziu, pe îndelete și i-am trasat misiunea de a veghea ca totul să rămînă intact pînă la venirea mea.

Iată că lucrurile luau o întorsătură destul de neplăcută. Cu toate că nu aveam nici un motiv să privesc cu suspiciune moartea lui Drăgănescu, intuiția mă avertiza că plecarea mea la mare avea să se amîne mai mult decît îmi închipuisem.

La sosirea în V., în frumoasa vilă izolată de pe malul rîului, m-a întîmpinat aceeași atmosferă sumbră și încărcată de tensiune din seara precedentă. Florența Dinu discuta în surdină cu prietenul ei, care se mulțumea s-o aprobe mecanic, iar ceilalți doi își țineau reciproc companie în fața unei sticle,

pe jumătate goală. M-am trezit căutîndu-l printre ei pe Barbu Drăgănescu. Corina Zenda mi-a ieșit înainte cu un aer încurcat.

— Domnule locotenent, mi s-a adresat ea, sînt disperată! Îmi vine, pur și simplu, să-mi iau cîmpii ...

Vocea i s-a sugrumat de indignare sau îi venea să plîngă. Am încercat s-o potolesc, dar ea a continuat să se lamenteze :

— Îi primești în casă, le pui totul la dispoziție și poftim răsplată! Dacă mi-aș fi putut închipui ...

Avea, în fond, perfectă dreptate. Altfel spus, vrea omul să facă un bine și toate oalele se sparg în capul lui. Să-ți vină cineva în vizită pentru cîteva zile e un lucru banal, dar să te trezești că doi dintre invitați dau ortul popii la tine în casă, asta nu-i chiar de colea.

N-am avut timp să-i împărtășesc reflexiile mele, spre a-i oferi o cît de firavă consolare. Doctorul Vlădoiu, ajuns între timp la ușa de la intrare, m-a luat pe sus :

— Hai, Mateescule, să rezolvăm treaba asta mai repede, dacă vrei să mai prinzi vreo zi-două de plajă!

L-am urmat docil în casă, fără alte comentarii.

Revederea lui Barbu Drăgănescu nu mi-a produs neapărat un șoc. Scena nu dezvăluia nimic violent. Avea o figură destinsă și mărturisesc că mi-a trezit nu atît milă, cît mai degrabă simpatie. Frămîntarea din ajun, care-l făcea crispat și dezechilibrat, îi dădea un aer de om nesuferit. Acum însă, fața

lui exprima un calm ciudat ; un om al bisericii l-ar fi luat drept împăcare cu sine.

I-am lăsat pe colegi să se ocupe de problemele lor și m-am îndreptat spre grupul din curte. Șeful de post, pe care-l ignorasem pînă atunci, mi-a apărut, prompt, în cale, amintindu-mi de promisiunea făcută la telefon. L-am lăsat, așadar, să povestească. Sosise acolo fix la ora șase, conform înțelegerii din ajun cu George Ulmeanu. Nu remarcase nici o mișcare suspectă, zicea el, continuînd să mă bombardeze cu tot soiul de remarci și detalii lipsite de importanță.

— La ce oră l-ați găsit ? l-am întrerupt eu.

— Păi, să vedeți, nu eu l-am găsit, ci domnu Ulmeanu. Dînsul se sculase cînd am ajuns eu aici și mi-a zis că ar trebui să ne grăbim. Eu i-am spus că nu e cazul, aveam timp destul, da dînsu, știți, n-a mai avut răbdare și s-a dus să-l trezească. Zicea că nu se știe niciodată cu Trabantu lui.

Simțindu-se dator să intervină, George Ulmeanu mi-a relatat sec, impersonal, că îl găsise pe Drăgănescu la ora șase și un sfert. Mai întîi îl strigase din ușă, pe urmă, văzînd că nu primește nici un răspuns, a intrat să vadă ce-i cu el.

— Mă și gîndeam că va trebui să-i aplic un tratament sever, dar eficace, cu care să-l scot din mahmureală, doar vă promisesem că vi l aduc preaspăt și refăcut. Numai că aici se aplica rețeta aia cu mortul și cataplasmele, a încheiat el.

Iată un strălucit exemplu de umor negru ! dialogam eu cu mine însumi.

De la el n-am mai scos nimic altceva. Șeful de post mi-a furnizat însă cu dărnicie toate celelalte amănunte : Ulmeanu nu zăbovise nici un minut în

camera unde dormea Drăgănescu ; ieșise și-l anunțase, destul de calm, că se întîmpla ceva cu acesta.

— După aia, ne-am dat seama cu toții că Drăgănescu era mort mai de mult ! a încheiat el.

Tocmai se pornise să-mi prezinte opinia personală în legătură cu cauza decesului, cînd doctorul Vlădoiu a apărut lîngă mine. Am preferat să aflu părerea lui, desigur, mult mai competentă, așa că l-am tras deoparte, pentru a putea vorbi nestingheriți. După primele constatări, se părea că Drăgănescu murise otrăvit în urma consumului unei doze mari de somnifere. Analizele de laborator urmau să stabilească exact substanța folosită

După plecarea colegilor, care mi-au promis un raport mai detaliat pentru seara aceea, am revenit lîngă ceilalți, unde colonelul m-a atacat direct, ca un veritabil strateg de modă veche :

— Ei, ce ne spuneți, șefule, ori ne mai fierbeți mult ? Nu ne comunicați și nouă părerea medicului ? Ce atîta secret ?

— Nu-i vorba de nici un secret, numai că lucrurile nu sînt încă foarte clare. Știți și dumneavoastră că în cazuri din astea se fac niște analize mai amănunțite.

L-am invitat apoi să continuăm discuția, avertizîndu-l totuși că eu sînt cel care pune întrebările. Răspunsurile lui aveau să mă dezamăgească ; în noua situație, s-a dovedit cu adevărat „în rezervă".

Nu-mi plac discuțiile lungi, mai ales cînd interlocutorii sînt anoști. De data asta, însă, nu puteam spune că mă plictisesc. Grupul era alcătuit parcă anume cu ingeniozitate : prin fața mea se perinda o adevărată galerie de fizionomii, de alitudini, de mentalități. De pildă, Doru Georgescu, care, afla-

sein din discuția precedentă, lucrase împreună cu Drăgănescu, părea că suferă de un anumit complex de vinovăție, pricinuit de comportarea din ajun, cînd se străduise din plin să-și consoleze colegul, umplîndu-i sîrguincios paharul cu vodcă.

Radu Enescu, în schimb, se situa pe o poziție diametral opusă : nu știa nimic, nu văzuse nimic, nu auzise nimic. Nu vorbea decît despre un singur lucru : concursul de bridge. Se ținea scai de mine să-i las să plece. În cele din urmă, m-am prefăcut că cedez rugăminților lui, dar îmi făcusem deja un plan în legătură cu el.

Cel mai mult timp mi-a luat discuția cu Florența Dinu. Fără îndoială, femeile pot fi într-un milion de feluri, dar cînd mai sînt și ciudate te poți aștepta la orice de la ele. Și domnișoara Dinu e, categoric, una din femeile ciudate ; nu pentru că vorbește mai tot timpul, nu. De altfel, sînt convins că femeile tăcute nu există decît în literatură. Ciudățenia ei vine din altceva : are un permanent neastîmpăr, ceea ce își pune amprenta și asupra coerenței gîndirii. Mai exact, sare de la una la alta cu multă ușurință, pierde șirul și uneori repetă de cîteva ori același lucru. Și, mai ales, nu suportă să fie întreruptă. Așadar, am lăsat-o să-și prezinte pledoaria și, în cele din urmă, mi-a servit un element cu adevărat demn de reținut : faptul că seara, înainte de culcare, vrînd să ia o pastilă de diazepam, descoperise că tubul era pe jumătate gol.

— Puteți să-mi spuneți cam cîte tablete lipseau ? i-am cerut eu.

— Destul de multe. Faceți și dumneavoastră socoteala : abia începusem flaconul de cîteva zile și nu iau decît maxim una pe zi.

— Unde le-aţi avut ?

— In poşetă.

— Şi pe unde aţi lăsat poşeta aseară ?

— In cameră. Imi luasem doar ţigările, bricheta şi o batistă.

— Pe la ce oră aţi constatat lipsa pilulelor ?

— Tirziu, cred că era aproape zece.

Dar chestiunea somniferelor nu se epuizase incă. In discuţia cu Corina Zenda, am descoperit că şi ea le considera un element de bază în hrana zilnică. Numai că ea nu s-a plins de dispariţia lor ; ba, chiar verificase şi mi-a arătat, oarecum satisfăcută, că totul e în ordine. Corelarea concluziei preliminare a medicului legist cu lipsa tabletelor putea duce la o singură ipoteză, anume că Drăgănescu fusese cel care le „consumase". Faptul apărea cit se poate de plauzibil, avînd în vedere starea în care se aflase el seara. Nu i-ar fi fost greu să încurce numărul pastilelor.

Am încercat atunci să reconstitui momentele dinaintea culcării lui.

— Pe la ce oră l-aţi dus în dormitor ? m-am adresat eu către toţi cei de faţă.

Mi-a răspuns George Uimeanu :

— Destul de devreme, puţin după ce aţi început dumneavoastră ancheta. Un timp moţăise cu capul pe masă...

— V-a mai ajutat cineva ?

— Nu. Mă puteam descurca şi singur. Mi-a fost mai greu cînd am încercat să-l dezbrac. Nu voia să se culce.

— Ce v-a spus ? V-a cerut vreo pastilă ?

— Da de unde ?! Mi-a cerut vodcă ! Abia l-am convins să se culce. Chiparile voia să plece acasă.

— Cînd ați părăsit camera adormise ?

— Nu. L-am lăsat bolborosind ceva, dar se vedea cît de colo că nu va mai rezista mult. Pur și simplu era beat turtă.

Să-și fi schimbat Drăgănescu dintr-odată hotărîrea și să fi început să cotrobăie prin casă și prin poșetele cucoanelor după somnifere ? mi-am zis eu atunci. În bagajele lui n-am găsit nici o urmă care să-mi confirme că venise înarmat cu ceva otrăvuri și nici că folosea vreun medicament. Pentru orice eventualitate, doctorul Vlădoiu adunase din casă și de la invitați medicamentele care pot deveni periculoase și le luase spre examinare la laborator.

Pînă una-alta, trebuia să aștept rezultatele analizelor și citirea amprentelor. Am primit raportul chiar în seara aceea, conform promisiunilor. Expertiza stabilise că decesul lui Drăgănescu fusese provocat de acțiunea combinată a alcoolului și somniferelor, care altfel, luate separat, nu ar fi avut, un efect fatal, avînd în vedere cantitățile consumate. Se putea deduce că omul nu intenționase nicidecum să se omoare, altfel ar fi înghițit toate pastilele găsite în flacon. Același argument putea fi folosit și pentru a înlătura ideea unei eventuale crime : ce criminal și-ar menaja astfel victima, periclitîndu-și reușita acțiunii ?

Totul pleda deci pentru o moarte accidentală. Surescitat, probabil, de evenimentele petrecute și de alcool, Drăgănescu nu putea să doarmă și atunci a recurs la ajutorul somniferelor. Numai că le-a

încurcat numărul. Concluzia părea logică și mă aducea din nou aproape de finalizarea cazului. Dar celălalt rezultat primit de la laboratorul nostru venea în totală contradicție cu această soluție : pe nici unul dintre flacoanele trimise la analiză nu se găsiseră amprentele mortului.

A doua zi, m-am deplasat din nou la V., unde eram așteptat cu nerăbdare firească. I-am convocat pe toți cei de acolo, pentru a le împărtăși rezultatele anchetei. N-am ținut să fac o expunere savantă, dar am simțit nevoia să mă învălui într-o introducere destul de încîlcită, capabilă să-mi permită o concluzie în care eu unul nu mai credeam cîtuși de puțin.

— Ana Carp și Barbu Drăgănescu s-au sinucis ! le-am comunicat eu. Motivele le cunoașteți mai bine decît mine !

La plecare, i-am simțit pe toți ușurați că totul se terminase. Pentru mine, însă, cazul abia începea.

Capitolul cinci

Eram frînt de oboseală. Nu-mi doream altceva decît să ajung mai repede în cameră și să m-arunc îmbrăcat în pat. În seara aceea tocmai se încheiaseră concursurile eliminatorii ale turneului de bridge. Cei calificați intrau de a doua zi în faza finală,

lar ceilalți urmau să se întrească pentru un așa numit „premiu de consolare". Speram să pătrund în prima categorie, deși nu eram deloc mulțumit cum jucasem. Poate și din cauza asta mă simțeam extenuat. Am străbătut încet holul hotelului, îndreptându-mă spre lift.

— Domnu Enescu, o clipă, vă rog ! m-a oprit omul de la recepție. Aveți o scrisoare.

Am luat plicul, i-am mulțumit frumos și mi-am continuat drumul, resemnat la gîndul că mă aștepta încă un mic exercițiu de enigmistică. Tocmai ce-mi lipsea în momentul acela !

Într-adevăr, scrisoarea era de la Dora.

„Dragă Radu,

Categoric ești un mare norocos. Sau poate un mare șmecher, deși nu mi-am dat seama pînă acum. Să-l convingi tu pe acest intransigent apărător al legii să-ți dea drumul pentru un pîrlit de turneu de bridge, în timp ce pe noi ne ține mai departe aici și ne bombardează cu întrebări ! Vezi, lucrul ăsta nu începe cu nici un chip în mintea mea. Mă chinuiesc zadarnic să înțeleg. O explicație ar putea exista : lipsa de vigilență a „detectivului", numai că asta nu e probată de felul în care ne scormonește nouă mințile. Cunoști tu cumva alta ?

Trebuie să-ți spun că pe aici viața nu mai are nici un haz. Atmosfera a devenit apăsătoare. Oricît de viteaz sînt eu — și doar mă cunoști — nu mi-e deloc plăcut să înnoptez într-o casă în care au murit doi oameni. S-a dus dracului toată veselia ; s-a terminat cu pescuitul și cu vînătoarea și, ceea ce-i mai grav, în toată casa nu mai e nici un strop de bău-

tură, iar în sat e închis pentru inventar. Noroc că, după cîte îmi dau eu seama, ancheta e pe sfîrșite.

De ieri, de cînd ai plecat, și pînă acum nu s-a mai întîmplat nimic deosebit. În orice caz, n-a mai murit nimeni. Locotenentul a revenit de dimineață și, cum ți-am spus, ne-a luat iar la întrebări. Nu știu ce tot vrea, de fapt. Ne-a pus să-l ducem din nou pe malul riului, să-i arătăm locurile unde am pescuit și vînat. S-a fîțîit pe-acolo vreo două ore fără să ne mai bage deloc în seamă. Nu-i vorbă, că nici acasă nu aveam mare distracție. Femeile s-au închis în bucătării și n-au mai ieșit de-acolo decît la prînz, iar noi ne-am chinuit cu Trabantul lui George. Domnule, are ăsta o rablă clasa întîia ; mă și mir că mai merge din cînd în cînd. Noroc că moșul e într-adevăr un as, nu s-a lăudat de pomană. Și are o energie ce n-am mai pomenit la șaptezeci de ani ai lui, sau cîți naiba o fi avînd. La vîrsta asta îți mai înțepenește o mînă, un picior, ceva, te mai ia somnul, te mai supără una, alta. Asta, nimic !

Acum e seară. Am rămas numai cu George, însă cu el nu-i chip să întreții o conversație. Așa că, neavînd altceva mai bun de făcut, m-am apucat să-ți scriu, precum ți-am promis. Se pare însă că va trebui să mă opresc, pentru că detectivul s-a întors de pe teren și ne-așteaptă cu o altă serie de interogatorii. Nu știu ce vrea să mai scoată de la noi. Cinstit vorbind, tu ai fi fost mai nimerit decît alții să răspunzi la întrebarea : o cunoșteați bine pe Ana Carp ? Dacă ai fost tu în stare să mă așezi pe mine la masa de bridge, periclitîndu-ți succesul, pentru a te duce s-o consolezi, înseamnă că era ce-

va la mijloc. Şi sînt convins că biata fată n-a rezistat talentului tău de duhovnic şi că i-ai smuls cel puţin cîteva secrete. Aşa că, dacă detectivul ăsta mă mai întreabă iarăsi despre ea, am să-i dau imediat adresa ta cu conştiinţa datoriei împlinite.

Acum te las că nu mai am timp. Pe mîine!

Tinere, n-a ieşit aşa cum aş fi vrut! N-am mai fost întrebat nimic despre Ana, aşadar, ai scăpat şi de data asta.

Aseară am fost chemaţi cu toţii în camera mare. Ne-am aşezat care pe unde am putut, aşteptînd cu sufletul la gură dezlegarea enigmaticei morţi a celor doi îndrăgostiţi. Într-un fel, e bine că ai lipsit: n-ai pierdut mare lucru. După atîta anchetă mă aşteptam la nişte dezvăluiri zguduitoare, dar concluziile au fost cele pe care le ştii deja. Se pare că cei doi nu se mai înţelegeau de la o vreme. Ana n-a mai putut suporta şi şi a luat viaţa. Domnule, eu nu pot pricepe ce-a fost în capul ei. Să ajungă o fată ca ea să se împuşte pentru deşiratul ăla mi se pare complet absurd. Zău, ai şi femeile astea! Tot sexul slab rămîn! Îmi pare sincer rău de ea — să ştii că n-o spun ca să cresc în ochii tăi. În ceea ce îl priveşte pe Barbu, aşa cum zicea şi locotenentul, n-a fost vorba decît de un accident. Era prea slab să o fi făcut deliberat şi prea beat ca şă-şi dea seama ce face.

Ce s-o mai lungesc, îţi voi povesti mai pe îndelete totul cînd ne vom revedea, deşi aş dori din suflet să nu mai aduc vorba despre aceste întîmplări. De altfel, o să mai afli amănunte şi de la prietenii tăi, care au plecat azi dimineaţă spre Tuşnad. Eu unul vreau să uit pentru totdeauna plăcerea pescu-

itului, a conversațiilor la un pahar de vodcă în grădina colonelului Zenda ; s-o uit pe doamna Corina, cu toată amabilitatea ei și cu aerele ei de mare cucoană.

Și ca să nu te uit și pe tine definitiv, dă cît mai grabnic un semn de viață ! De mîine mă găsești acasă.

Doru

P.S. 1 Îmi rămîne totuși o consolare în toată chestia asta : nu e singurul meu concediu ratat.

P.S. 2 Consimt ca anul viitor să te însoțesc într-o frumoasă stațiune de odihnă, liniștită, și să mă conversesc la ape tămăduitoare."

Am împăturit scrisoarea și am pus-o înapoi în plic. O frază îmi rămăsese în minte : „După atîta anchetă, mă așteptam la niște dezvăluiri zguduitoare." Chiar așa, ce atîta anchetă, din moment ce lucrurile erau clare de la început ? Am constatat surprins că mă simțeam oarecum nemulțumit. Să fie oare vorba de o crimă, așa cum lansasem, mai mult la întîmplare, în urmă cu cîteva zile ? Bine, dar atunci cum rămîne cu concluzia trasă de locotenent ?

Totuși o întrebare nu-mi dădea deloc pace : de unde naiba avea Ana pistolul ăla ? Am rămas cîteva clipe pe gînduri.

Prostii ! mi-am zis apoi. Parcă ce importanță are de unde-l avea !? Și la urma urmei, de ce mă frămîntă pe mine asta, doar nu-i treaba mea !? Bine c-am plecat de-acolo, bine că lucrurile s-au lămurit !

Convins, în sfîrșit, că n-are nici un rost să mă mai chinuiesc cu tot felul de întrebări tîmpite, am stins lumina și m-am băgat în pat. Am dormit cu o valiză-n gară. M-am sculat odihnit, nu tocmai dornic de vreo activitate, așa că toată dimineața am lenevit în cameră. Pe la douăsprezece m-a sunat Florența :

— Ce-i cu tine, dragă, nu te-am văzut deloc astăzi ?

— Mă reculeg ! i-am răspuns. Ai aflat cumva cînd se anunță rezultatele, sau le știi deja ? Să nu-mi spui că nu m-am calificat, că m-arunc de la fereastră !

— Ți-aș putea spune, doar așa ca să fac o glumă și să te admir cum zbori, dar ai noroc că sînt fată bună. N-am aflat nimic. Auzi, vreau să discut ceva cu tine, nu poți ieși din cușcă pentru cîteva minute ?

— Ba da, ar fi cazul să mă mai dezmorțesc. Hai să ne-ntîlnim pe terasă peste vreun sfert de oră. Bem și o cafea, O.K. ?

— Perfect !

Graba cu care m-am îmbrăcat ar fi putut părea suspectă după siesta de pînă atunci. Am lăsat cheia la recepție și m-am îndreptat spre terasa hotelului, la ora aceea plină de bridgeiști. Comentau aprins jocurile din seara precedentă, cam tot așa cum discută microbiștii un meci de fotbal. Florența era deja așezată la masă și comandase cafele.

— Unde-i George ? am întrebat-o.

— S-a dus să cumpere benzină și să caute nu știu ce piesă pentru mașină. Ia spune, cum ați mers aseară ?

— În nota obișnuită, adică slab. Nu știu de ce naiba nu ne iese jocul deloc. În orice caz, sper să intrăm în turneul final.

— Și noi.

— Ei, care-i problema ?

Și-a aprins o țigară, apoi și-a aranjat cu un gest mecanic șuvițele blonde.

— Dragă, am impresia că mă urmărește un tip.

— Nu-l condamn ! am aprobat-o pe un ton cît mai grav cu putință. Frumusețea chipului tău e un adevărat pericol pentru inimile bieților muritori.

— Nu fi idiot ! Nu-i vorba de asta. Nu știu cum să-ți explic, n-are aerul că ar vrea să mă „agațe", să-mi ceară o întîlnire sau mai știu eu ce, înțelegi ?

— Poate c-o fi vrînd să-l înveți bridge ! Și George ce părere are de chestia asta ?

— Încă nu i-am spus, nu eram sigură.

— Aha ! Știi, am văzut niște bere nemțească la bar. Vreo patru-cinci sticle d-alea m-ar putea convinge să uit de toată povestea. Doar mă cunoști : pot să păstrez o taină.

A făcut un gest de lehamite.

— Cu tine nu se poate discuta serios.

— Și de cînd te urmărește ? am devenit eu mai curios.

— Știu eu ? Prima dată l-am remarcat ieri, înainte de concurs. Eram chiar aici, pe terasă. Individul stătea la o masă și ne observa. N-am dat importanță, dar azi dimineață a mers în spatele nostru tot drumul de la restaurant la hotel. În hol m-am despărțit de Gogo, care a plecat după benzină, cum ți-am spus. Tipul s-a apropiat și cred că voia să mă

abordeze, dar a apărut tocmai atunci Olga Popescu, aia cu părul pînă la briu, care se lăuda aseară c-a jucat formidabil.

— O știu, joacă binișor. Teatru, vreau să zic.

— Mă rog ! M-a luat la ea în cameră ca să-mi povestească tot felul de timpenii. Așa că am scăpat de individ.

— Fii liniștită, nu-ți mai face probleme ! i-am spus. Dacă vrei, angajăm un bătăuș. Știi, eu cu boxul nu mă prea omor, iar George, cum e el de moale...

S-a uitat urît la mine și mi-a suflat fumul în nas.

— Poftim ! m-am plîns eu, strîmbîndu-mă. Vine omul la munte să respire aer curat și cînd colo...

Terasa începuse să se mai golească. Bridgeiștii se retrăgeau în camere, pregătindu-se pentru concursul de după amiază. La o masă vecină apăruse un tip înalt, tuns foarte scurt, cu un casetofon agățat pe umăr și un microfon în mînă. A vorbit cîteva minute cu cei de la masă, după care s-a apropiat de noi.

— Asta ce-o mai fi vrînd ? am șoptit în urechea Florenței.

— Bună ziua ! ne-a salutat necunoscutul, înclinîndu-se ceremonios. Sînt Petre Ionașcu ,reporter la ziarul județean. Trebuie să scriu cîteva rînduri despre turneul de bridge. Îmi permiteți să vă pun unele întrebări ? Vreau să culeg impresii din rîndul participanților.

— Mă rog, n-am nimic împotrivă. Am trecut prin altele și mai grele, i-am răspuns, cu gîndul la interogatoriile la care fusesem supuși, nu de mult, în V.

— Vă mulțumesc. Un moment, să pregătesc casetofonul.

A sucit și a răsucit butoanele ; aparatul a pornit cu un foșnet discret.

— Cum vă numiți ? a început el spectaculos.

Ne-a întins microfonul pe rînd și ne-am prezentat tot așa.

— Participați pentru prima dată la acest turneu ?

I-am răspuns că venim pentru a doua oară, că n-o să cîștigăm nici anul ăsta, dar că la anul avem primele locuri ca și rezervate.

— Intenționați să luați parte și la turneul de perechi mixte ? a întrebat-o apoi pe Florența.

— Nu m-am hotărît încă, mai am timp destul.

Ne-a mai adresat cîteva întrebări cam în același stil, ne-a mulțumit călduros și a plecat fericit.

— Mă întreb la ce-i trebuia casetofonul, i-am spus Florenței. Doar nu-i de la radio, un carnețel îi era suficient.

— E mai comod așa. Tu ești un primitiv, nu vrei să fii în pas cu cuceririle tehnicii.

Tocmai voiam să-i zic vreo două, dar a salvat-o Sorin, un coleg de la club, care s-a oprit lîngă noi să ne salute.

Ei, cum o duceți ? ne a întrebat.

— Mulțumesc, prost ! i-am răspuns, întinzîndu-i mîna.

— Ce faci, nu pleci la nuntă ? i s a adresat Florenței.

Ea l-a privit uluită.

— Pardon ?

— Te măriți cumva ? m-am interesat eu. Cine-l nefericitul ?

— Ce nuntă, dragă, ce ți-a venit ?

— Nu te-a găsit tipul ăla ? Eram ieri dimineață la recepție, cînd a venit omul și-a întrebat de tine. Zicea că l-a trimis un văr de-al tău să-ți dea o invitație la nuntă. Omul nu știa cum arăți. M-am oferit, serviabil, să-l ajut, așa că l-am îndrumat către tine, cînd ai apărut pe terasă.

Florența m-a privit semnificativ. Ca să fie sigură că am înțeles, a adăugat și prin viu grai :

— Ce aiureală mai e și asta ? N-am nici un văr !

— Cum arăta individul ? l-am întrebat eu pe Sorin.

— Înalt, brunet, cu părul lung și cu niște ochelari de soare mari și fumurii. Parcă era un mafiot.

M-am răsucit către Florența, chestionînd-o din priviri.

— Asta e ! a zis.

— În sfîrșit, cu am șters-o, că am ceva urgent, s-a scuzat Sorin, care începuse să se simtă depășit de discuție. Ura și succes ! ne-a strigat, pornind vijelios către ieșire.

— Acum ce mai zici ? m-a pus la punct Florența, după cîteva clipe de tăcere. Tu îi dai cu chipul meu așa și pe dincolo și ăla habar n-avea cum arăt.

— Nu înțeleg nimic, degeaba mă chinui ! i-am răspuns nedumerit.

— Ei, lasă, nu exagera cu eforturile intelectuale ! Știi că-ți dăunează. Oricum, dacă mai apare, am să ți-l arăt. Poate te duci cu Gogo să-l luați puțin la întrebări.

— Da, să-i spun doar atît : „Ce poftești mă, mușchetar ?" și să mă și umfle.

— Nu-i nimic, îți plătesc spitalizarea ! s-a oferit ea amabilă.

— Mulțumesc, asta mă mai liniștește ! Arată-mi-l numai și-o să vadă el ce pățesc ! am asigurat-o, ridicîndu-mă de la masă.

Din fericire, n-a mai fost nevoie de intervenția mea salutară. „Mafiotul" nu și-a mai făcut apariția nici în ziua aceea și nici în următoarele. De altfel, prins în febra competiției, am uitat foarte repede de el. Nu bănuiam în momentele acelea că mă așteptau surprize și mai mari.

Capitolul șase

Lucrurile începeau să se complice de-a binelea, așa încît, odată întors de la V., i-am trimis nevestii-mi o scrisoare prin care o anunțam, cu regretele cuvenite, că sosirea mea pe litoral se mai amînă. Mă bucuram, în schimb, că nu voi fi de față cînd îmi va citi misiva, căci îmi puteam imagina și de la distanță registrul în care ar fi dialogat cu mine, dacă i-aș fi dat prilejul. Și, pentru a-i oferi cel puțin o dovadă concretă a grijii și afecțiunii mele nețărmu-

rite, am rugat-o să nu mă mai caute la sediu ; n-avea rost să-și irosească timpul și banii cu telefoanele în loc să le folosească din plin pentru plajă.

Dacă mă gîndesc bine, substratul era ceva mai adînc, pentru că, în afară de această bună intenție, mai aveam și un alt motiv de a nu dori să fiu căutat la serviciu. Cîțiva colegi, care erau de-acum la curent cu mersul evenimentelor în familia mea, începuseră să facă tot felul de glume, acuzîndu-mă, chipurile, de lipsă de vigilență.

— Să lași tu minune de femeie, tînără și supărată, să plece singură la mare ! se minuna unul dintre ei, iar altul îl completa pe un ton sfătos :

— Păi acolo sînt pericole, nene, nu glumă !

Cel mai bine intenționat dintre toți găsise, săritor, și rezolvarea :

— Lasă dracului totul baltă și du-te după ea, măcar s-o aduci înapoi ! mi-a spus.

În aceeași zi am și pornit, numai că itinerarul meu era cu totul altul.

Dată fiind sărăcia informațiilor primite despre Ana Carp, devenea obligatoriu să-mi continui drumul investigațiilor. Știam încă înainte de a mă înapoia din V. că va trebui să întreprind această acțiune. Chiar dacă n-ar fi murit și Barbu Drăgănescu tot n-aș fi putut s-o evit. Decesul lui constituia doar un motiv în plus de a împinge cercetările mai departe. Cu atît mai mult cu cît prietenia lor mă obliga să am în vedere o eventuală legătură între moartea lui și cea a Anei Carp.

Așadar, pentru început, nu-mi rămînea altceva de făcut decît să aflu cît mai multe despre cei doi. Nu trebuie să uităm însă că lucrul acesta devine

extrem de dificil cînd persoanele în cauză nu te mai pot ajuta cu nimic. Ana Carp lucrase la un hotel de categoria lux. Nu prea eram obișnuit să umblu prin asemenea locuri, în care se încrucișau toate limbile pămîntului și totul era strălucitor, luminos, aș zice chiar fastuos. În plus, aerul răcoros, în contrast izbitor cu zăpușeala de afară, te îmbia să te lungești comod pe canapelele moi și să stai așa fără să-ți mai pese de lume. Îmi promiteam să ajung și eu pe acolo cîndva, dar nu ca un intrus venit să tragă oamenii de limbă, ci ca un simplu turist, egal în drepturi cu cei ce se ștergeau de mine, lăsînd în urmă izuri plăcute de „after-shave" sau de parfumuri scumpe

Așa cum mă așteptam, n-am fost primit cu brațele deschise, fără ca totuși să fiu jignit în vreun fel anume Singurul inconvenient era că toți cei cu care discutam erau tot timpul extrem de aferați. Mi-au răspuns la întrebări sec, fără pic de emoție sau compasiune. N-am văzut pe nimeni plîngînd sau măcar cu lacrimi în ochi, deși Ana Carp lucrase cîțiva ani la dispeceratul hotelului și fusese, după cum primisem asigurări, foarte apreciată. Toți mi-o prezentaseră ca pe o persoană sobră, serioasă, chiar dacă prea puțin sociabilă. Pînă și asta însă, în anumite condiții, devine mai curînd o calitate decît un cusur. Tot ce aflasem despre ea suna mai degrabă a caracterizare de personal .Totul la superlativ și banal. Era bine pregătită din punct de vedere profesional, conștiincioasă, avea un comportament civilizat la locul de muncă și acasă și așa mai departe. Nimic însă care să-mi ofere o explicație cît de cît logică pentru ceea ce se întîmplase cu ea.

Fără îndoială, cînd e vorba de o femeie tînără și, mai cu seamă, atrăgătoare, cel puțin un capitol e deosebit de important : relațiile cu bărbații. N-o nimerisem, se pare, cu indiscreții de genul ăsta. Ana era o solitară, susțineau colegii ei. N o căuta nimeni, n-o aștepta nimeni, n-o însoțea niciodată nimeni în drumul spre casă. Unul singur din cei cu care am stat de vorbă și-a amintit că o văzuse de cîteva ori în compania unui străin : un neamț, care venea de două-trei ori pe an în țară și manifesta un interes deosebit pentru ea.

Am căutat să aflu mai multe despre neamț. Figura în registrele hotelului la intervale de patru pînă la șase luni și, de regulă, rămînea cel mult o săptămînă. Spusese la toată lumea că vine pentru afaceri în domeniul chimiei. Era simpatic și jovial, susțineau interlocutorii mei. Și o plăcea pe Ana, completasem eu.

Dacă admiteam ipoteza că fata s-a sinucis, îmi trecuse prin minte și ideea că o făcuse pentru neamțul jovial ; poate că-l iubea, iar el dăduse bir cu fugiții. Din cercetările făcute la hotel reieșea chiar că trecuseră opt luni de cînd nu mai apăruse. Asta ar fi putut însemna ceva. Dacă acceptam însă o astfel de variantă, apărea justificată întrebarea : de ce trebuia să se ducă neapărat la V. pentru a-și lua viața ? Dacă gestul acela disperat era cauzat de domnul „Hans", era mai plauzibil ca el să se fi consumat la ea acasă, într-un moment de singurătate și deprimare. În plus, nu ar fi avut nici un motiv să folosească pentru asta un pistol, în locul unor mijloace mai la îndemînă. Dacă ea într-adevăr își procurase de undeva arma, o făcuse, desigur, în cu

totul alt scop. Fie că se simțea în pericol și încerca să se apere, fie că, dimpotrivă, dorea să scape de o anumită persoană. Și într-un caz, și în celălalt, trebuia să fi fost implicată în ceva necurat. În ce anume? Răspunsul la această întrebare nu se găsea în datele pe care le dețineam. Sau cel puțin nu-l sesizasem încă. Un fir, destul de firav, mă ducea către domnul neamț. Dar în afară de numele scris în registru, o adresă care se termina cu „strasse" și faptul că se ocupa cu afaceri în domeniul chimiei, informațiile culese despre el erau cu totul nesemnificative. Presupunerea că Ana Carp ar fi fost implicată de neamț în vreo afacere dubioasă nu era, prin urmare, confirmată de nimic concret. Singura salvare, mi-am zis atunci, ar fi fost ca domnul „Hans" să apară din nou pe aici, numai că n-am crezut niciodată în rezolvări miraculoase.

Destul de curios mi s-a părut faptul că nici unul dintre colegii Anei nu-mi vorbise despre Drăgănescu. Am sperat ca vizita la locuința fetei să-mi furnizeze mai multe date ori despre el, ori despre cine știe ce altceva.

Mi-a deschis mătușa Anei, care, după cum aveam să aflu, o crescuse încă de cînd fata avea șapte ani și își pierduse părinții într-un accident. Interiorul, mobilat cu mult rafinament, îmi amintea de o mostră expusă de Neckermann și m-a făcut să regret că nu era și nevastă-mea cu mine; ea are pasiunea interioarelor. Și-a dorit cîndva să devină decoratoare și, deși pînă la urmă, a ajuns contabilă, sufletește a rămas fidelă dorinței sale inițiale. Totuși, de aici m-am ales și eu cu ceva: pot face lesne distincție între moda ușor retro și cea de avan-

gardă, să apreciez niște piese rare, mai ales cînd e vorba de mahon, trandafir sau alte esențe.

Gazda știa, într-adevăr, de existența lui Barbu Drăgănescu, dar, cum era puternic afectată de nenorocirea prea proaspătă încă, cu greu am reușit să scot de la ea cîteva informații. Susținea că Drăgănescu o vizita chiar foarte des pe fată.

— Ce-o fi găsit la bărbosu' ăla? s-a arătat ea indignată. Mie nu mi-a plăcut defel. Mai bine rămînea cu Geo, poate nu se mai întîmpla necazul ăsta.

— A avut pe altcineva înainte?

— Da, încă din liceu. Și au fost destul de mult timp împreună. Nu știu ce s-o fi întîmplat de s-au despărțit, că de la ea nu puteai afla niciodată nimic.

— Cam de cînd au rupt relațiile?

— Păi, să tot fie vreo doi ani de zile. Păcat, că părea un om la locul lui și se potriveau de minune.

— Aveți idee cum îl cheamă?

— Nu știu, domnule. Pot spune doar că e înalt și brunet, poartă părul cam lung, dar nu-i stă rău. Au fost colegi de clasă. Ea îi spunea Geo, celălalt nume nu i-l știu. Venea foarte rar pe aici, doar cînd o lua la vreun film sau la plimbare. Și atunci, abia dacă stătea cîteva minute. De multe ori nici nu intra în casă, o aștepta la poartă.

Altceva n-am mai putut afla de la ea, nici despre Ana, nici despre fostul ei prieten. Mă gîndeam că acesta mi-ar fi putut furniza unele date utile despre fată, dar speranțele de a da de urma lui erau destul de reduse. Merita totuși să încerc.

Nu mi-a fost greu să aflu numele liceului absolvit de Ana Carp. Scurta vizită la liceu mi-a adus, cu adevărat, o mare surpriză ; printre colegii Anei nu figura nici un Geo, în schimb, pe ultima filă a catalogului era scris un nume de acum cunoscut : Ulmeanu George. Iată că o nouă pistă se deschidea pe neașteptate în calea mea. Cu toate acestea, m-am decis să rămîn fidel planului stabilit inițial.

Am părăsit așadar, pentru moment, firul acela și am urmat un altul, speram eu, la fel de promițător : Barbu Drăgănescu. M-am hotărît să merg mai întîi la întreprinderea la care lucrase.

Combinatul chimic m-a impresionat la fel de mult ca hotelul de lux vizitat în ziua precedentă. Aceeași senzație de ordine și strălucire, numai că nimic nu te mai îmbia la lene, de data asta. Dar nici nu era hărmălaia pe care o văzusem în alte întreprinderi. Oamenii m-au primit deschis, ceea ce m-a făcut îndată să alung senzația neplăcută lăsată de vizita la hotel și să mă simt în largul meu.

Am avut o nouă revelație, cînd am aflat că Drăgănescu, deși numai tehnician, lucrase împreună cu Doru Georgescu la un program special de cercetare. Nu-l puteam acuza pe Geogescu că nu-mi vorbise de acea colaborare mai strînsă. Era vorba, fără îndoială, de un secret de serviciu. Și eu am aflat amănuntul cu mare greutate și numai după multe insistențe.

La combinat se cunoștea, firește, varianta lansată de mine în legătură cu moartea lui Barbu Drăgănescu. În discuția purtată cu directorul, am strecurat însă, ca din întîmplare, și ipoteza că Drăgănescu ar fi fost ucis. Nu s-a arătat mirat, așa

cum mă așteptam, dimpotrivă, el a fost cel care mi-a produs o mare surpriză, a doua în acea zi. Cineva, mi-a mărturisit el, încercase să copieze documentația tehnică a programului secret la care luase parte și Drăgănescu.

— S-au făcut cercetări ? am întrebat, încercînd să-mi ascund emoția.

— Bineînțeles, numai că, deocamdată, nu se știe nimic precis. Ancheta continuă. Nu vă pot spune nici eu prea multe. Mai bine luați legătura cu maiorul Tănase, care conduce cercetările...

Nu-l puteam acuza pe director pentru răspunsul lui atît de evaziv. Sînt atîtea lucruri de care nu putem dispune, chiar dacă venim zilnic în contact cu ele. Nu elaborez ipoteze cu viteza calculatorului, dar, în timp ce vorbeam cu el, m-a străfulgerat o idee.

— Spuneți-mi, vă rog, inginerul Georgescu avea acces la aceste documente ?

— Bineînțeles, odată ce făcea parte din colectiv. Știu la ce vă gîndiți, a continuat el apoi, dar atunci cînd s-a deschis seiful în care se aflau datele secrete, el era plecat în concediu de cîteva zile.

I-am mulțumit directorului, fără să-l mai flatez pentru talentele sale de detectiv, și am părăsit combinatul destul de satisfăcut de rezultatele vizitei mele.

De acolo, am plecat la locuința lui Barbu Drăgănescu. M a întîmpinat o femeie în vîrstă, uscată și destul de scundă față de statura răposatului. Hainele negre o făceau să pară și mai pirpiriie. Fața îi era liniștită și, cînd vorbea, aveai impresia că se referă la niște evenimente petrecute de mult,

O clipă mi-a trecut prin minte și figura lui Barbu Drăgănescu ; așezați unul lîngă altul, mama și fiul semănau destul de bine.

Cînd am abordat problema relațiilor lui cu Ana Carp, ochii femeii s-au întunecat. Grimasa de pe figura ei exprima mai degrabă enervare decît compasiune.

— Doamnă Drăgănescu, cunoașteți cît de cît cum stăteau lucrurile cu cei doi ?

— Atît cît să-mi fac o părere, cred că da. La început, Barbu era de-a dreptul entuziasmat de Ana. În ce mă privește, vă spun sincer, o găseam puțin cam rece.

— Și pe parcurs ați constatat vreo schimbare la fiul dumneavoastră ?

— Într-adevăr, de cîteva luni devenise mai tăcut și părea frămîntat de ceva. Odată l-am și întrebat dacă se certase cu Ana.

— Și ce-ați aflat ?

— Mai nimic. De fapt, nici n-am insistat. Mi-am dat totuși seama că se întîmplă ceva cu ei. Se vedeau mai rar și de vreo două ori i-am auzit discutînd destul de aprins, dar cine ar fi crezut ? !

— Doamnă Drăgănescu, am întrerupt-o eu, n-aș vrea să vă reținprea mult, știu că aveți destule necazuri...

— Acum nu mai are nici o importanță, domnule dragă.

Rămăsese cu privirea fixată în gol. Începeam să înțeleg că suferința fără lacrimi trebuie să fie de o mie de ori mai cumplită. Am reluat, stingherit dinainte de ceea ce voiam să întreb :

— Spuneți-mi, fiul dumneavoastră obișnuia cumva să bea ?

— Nu poate fi vorba de obișnuință. De băut, bea ca toată lumea. Vreau să spun că nu era nici abstinent, dar nici nu făcea excese. Eu, cel puțin, nu l-am văzut niciodată amețit. Avea un prieten care de multe ori se îmbăta la noi în casă. Barbu îi făcea un scandal ! Și mereu zicea că-i pare rău de el că se pierde.

Fiindcă ajunsesem la capitolul prieteni, mi-am notat numele a doi dintre ei, cei mai apropiați, și numerele lor de telefon. Despre unul și-a amintit însă că era plecat de vreo două luni la specializare, undeva în străinătate.

— Pe Cornel îl găsiți, dacă vreți să vorbiți cu el. L-am sunat aseară și i-am spus de nenorocirea noastră. Nu-i venea nici lui să creadă. E un băiat bun, păcat însă că bea cam mult. Despre el era vorba...

Am pronunțat câteva cuvinte obișnuite în astfel de ocazii și am părăsit-o, cu un sentiment de jenă și ușurare.

Revenit la birou, i-am ordonat unuia dintre băieții aflați în subordinea mea, sergentul Varlam, să stea de vorbă cu Cornel Vasiliu, prietenul lui Drăgănescu, în timp ce eu urma să iau legătura cu colegii care cercetau cazul furtului de documentație de la combinat.

Maiorul Tănase m-a primit cu amabilitate. I-am expus succint motivul vizitei mele. La rîndul lui m-a informat că era la curent cu cercetările întreprinse de mine la combinat.

— Maiorul Zamfir mi-a comunicat că dumneata anchetezi cazul Barbu Drăgănescu ! a ținut el să mă lămurească. Cred că te interesează mai ales ce rol a avut el în toată povestea asta, nu ?

— Într-adevăr, am întărit eu, mi-ar fi de mare folos să știu cît de importante erau acele date, dacă s-a copiat programul integral.

— Ai dreptate, locotenente, dar deocamdată nu știm nici noi prea multe. În orice caz, Drăgănescu este, după toate probabilitățile, cel care a umblat la seif. Ne ocupăm în continuare de problemă. Dacă apare ceva nou, îți comunicăm. Cu o singură condiție : ne informezi și pe noi de mersul anchetei dumitale.

Văzînd că sînt oarecum încurcat, m-a asigurat că aranjase totul cu maiorul Zamfir.

— Bineînțeles, domnule maior, m-am grăbit eu atunci să-mi dau acordul, de altfel, cred că fără o colaborare...

— Locotenente, fiindcă veni vorba, ai vreo bănuială în legătura cu moartea lui Drăgănescu ? Ți-ai formulat vreo ipoteză ?

— Deocamdată lucrurile sînt destul de confuze. Conform noilor date, s-ar putea bănui că moartea lui Drăgănescu este legată de evenimentele de la combinatul chimic. Numai că acest lucru trebuie demonstrat și pentru asta, știți și dumneavoastră, avem nevoie de probe.

— Îți doresc să le găsești cît mai repede ! mi-a urat el.

Ne-am despărțit în cei mai buni termeni. Eu, în orice caz, aveam suficiente motive să fiu mulțumit. Pășeam acum pe un teren mai sigur, găsisem, în sfîrșit, un drum pe care puteam înainta.

Capitolul șapte

Deși trecuseră vreo două săptămini de la neinspirata mea escală în V., nu reușisem cu nici un chip să mă detașez de evenimentele petrecute acolo. Imaginea celor doi nefericiți mă urmărea în continuare, ca o umbră. Prin urmare, nu numai figura Anei, cum ar insinua, din simplu devotament față de adevăr, unul din bunii mei prieteni.

Pentru suporterii care, eventual, mi-au ținut pumnii, precizez că, în ceea ce mă privește, turneul de bridge se terminase cu un adevărat fiasco. Îi rog să-mi acorde însă circumstanțe atenuante: oricît de tare ai fi, e greu să te menții perfect lucid și să fii tot timpul pe fază, după ce ai trecut prin niște întîmplări atît de neplăcute. Nu e deci de mirare că nu m-am putut concentra ca lumea în timpul jocului și că am făcut prostie după prostie. În plus, cum eram deja cunoscuți ca o echipă bine sudată, starea mea s-a transmis telepatic și partenerului, care, la rîndul lui, a greșit din răsputeri. Așadar, ca totul să meargă strună, cînd eu jucam prost, el juca și mai prost și invers. Deviza noastră: „Din greșeală în greșeală, spre victoria finală!" Atîta doar că victoria a fost departe. La sfîrșit, ne-am certat cît se poate de serios, el acuzîndu-mă că m-am tîmpit de tot, iar eu replicîndu-i că am căutat să fiu la același nivel, pentru omogenizarea echipei. După ce ne-am complimentat așa reciproc, fiecare etalînd un repertoriu destul de bogat de zicători, am plecat să ne înecăm

amarul într-o bere. Ne-am împăcat după a nu mai știu cîta, iar la despărțire am jurat ca la anul să cîștigăm detașat, dacă nu, să trecem pe septic.

Se părea că după asta lucrurile vor intra în normal, mai cu seamă că se apropia și sfîrșitul concediului. Dar o nenorocire nu vine niciodată singură.

Într-o seară, pe cînd mă întorceam spre casă sub formă de sardeluță în cutia pe roți numită autobuzul 202, mi-am strecurat mîna în buzunarul scurtei, în căutarea unui tichet. În loc de tichet, am descoperit o hîrtiuță împăturită, pe care, după cîteva ghionturi discrete în stînga și în dreapta, în căutarea spațiului de manevră necesar, am reușit s-o desfac. Am citit cu consternare :

„Trebuie să-ți vorbesc neapărat. Te aștept mîine dimineață în cameră.

A."

Nu-mi amintesc defel cum am ajuns acasă. Mergeam mecanic, din instinct, în vreme ce gîndul îmi călătorea departe în timp și spațiu. În minte mi-au năvălit cuvintele rostite printre lacrimi de Ana, în timp ce ne aflam în grădina familiei Zenda : „Nu știu nici eu ce să fac. Am senzația că se întîmplă ceva îngrozitor". Iar mai tîrziu, așezat la masa de bridge, mă chinuiam amarnic cu un șlem de cupă, cînd fata, venind din grădină, a traversat cu pași ușori camera, parcă în transă. Pesemne se hotărîse ca totuși să mi mărturisească adevărul. A intrat în camera ei, a scris în fugă biletul. Nimic mai simplu decît să pătrundă în dormitorul vecin, să strecoare hîrtia în buzunarul hainei și să revină

la ea, în condițiile în care toată lumea se afla în sufragerie. Sau aproape toată lumea, nu-mi amintesc exact. Iar eu, a doua zi, am luat scurta și am aruncat-o neglijent în geanta de voiaj, fără să bănuiesc nimic. Poate că dacă o îmbrăcam...

Dar biletul Anei nu era singura surpriză din seara aceea. Ajuns acasă, am găsit în cutia de scrisori o altă epistolă, de data asta de la Doru.

„Dragă Radu,

Folosesc puținele momente libere pe care le am la dispoziție, pentru a-ți scrie cîteva rînduri. Noaptea trecută n-am prea dormit, ceea ce s-a întîmplat de altfel — de ce să nu fiu sincer — și în cele precedente. Știu ce-o să spui : că m-am prostit, că beția des repetată exclude individul din societate, sau alte chestii din astea. Dacă te-ar auzi cineva, ar putea crede că faci parte din vreo ligă antialcool.

Dragul meu, de data asta am să te uimesc. Nu băutura mă face să-mi pierd nopțile, așa cum îți place ție să insinuezi mereu ; motivul e cu totul altul : am cunoscut o tipă ne-mai-po-me-ni-tă ! Nici acum nu-mi dau seama cum de mi s-a putut întîmpla mie una ca asta !

Totul a început acum o săptămînă. Mă întorceam pe jos acasă, plictisit și resemnat la gîndul că mă aștepta o seară monotonă ca atîtea altele, cînd m-am întîlnit întîmplător cu amicul tău George. Era singur. Venise în Brașov la niște rude, după cîte am înțeles. Spre surprinderea mea, era deosebit de vioi, mai mult, avea chiar chef de vor-

bă. M-a invitat la o bere. „Prietenii prietenilor noștri sînt prietenii noștri", mi-am zis, așa că nu se făcea să-l refuz.

Nu mai știu exact ce am discutat ; în orice caz, am schimbat cîteva impresii și despre evenimentele petrecute în V., iar el mi-a povestit despre turneul vostru. Pentru că veni vorba, țin să te felicit călduros pentru remarcabilul succes repurtat. Nu degeaba te lăudai tu !

Pe la opt ne gîndeam să mai luăm un rînd și apoi să ridicăm ancora, cînd la masa noastră s-a oprit un individ de vreo cincizeci de ani, însoțit de o tînără de vreo douăzeci și doi, pe care ne-a prezentat-o mai tîrziu ca fiind nepoată-sa. Îți spun sincer, am rămas o clipă blocat. Dacă o vedeam pe Venus ieșind din spuma mării, nu eram la fel de uimit. Nu pot să ți-o descriu, cuvintele sînt incapabile să exprime realitatea ; ar trebui s-o vezi. Ne-au cerut permisiunea să ia loc la masa noastră. Cînd s-a uitat la mine și mi-a zîmbit, am simțit că mi se înmoaie picioarele. George era și el numai bun de pus în ramă.

Am bălmăjit ceva care vroia să sune a invitație și s-au așezat. Au urmat obișnuitele prezentări. O cheamă Paula, în caz că te interesează. Tipul a chemat chelnerul și, după cîteva minute de parlamentări a comandat coniac Dunărea, arătîndu-și totodată nemulțumirea că nu aveau ceva mai bun.

Noi am mai cerut bere, dar ni s-a spus că nu mai este. Nu știu cum fac ăștia că întotdeauna termină berea cînd ți-e lumea mai dragă și setea mai mare. Am făcut semn să ne ia banii.

— Mai stați puțin, vă rog! a spus tipul. Nu vrem să plecați din cauza noastră.

— Serviți cu noi un coniac! a adăugat ea, zîmbindu-mi din nou.

M-am uitat la George, care-și privea discret ceasul. A dat din cap nehotărît, lăsîndu-mi astfel mie decizia. Nu vedeam nici un motiv serios pentru care n-am fi luat și noi un coniac, deși aș fi preferat tot bere. „Ce să facem, asta-i situația! Ne sacrificăm!" am hotărît.

În timp ce sorbeam din pahare, tipul încerca să întrețină conversația. Ne-a spus că venise la Brașov ca să-și întîlnească nepoata — n-o mai văzuse de multă vreme — și că urma să plece a doua zi în nu știu ce mare expediție. Face parte dintr-un club de alpinism. Auzind asta, George, care era cam apatic de cîteva minute, a devenit dintr-odată atent și a cerut amănunte. Discuția s-a purtat un timp numai între ei doi.

— Sînteți și dumneavoastră alpinist! m-a întrebat Paula, ca să nu mă lase pe dinafară.

I-am răspuns că prefer sporturile mai puțin riscante, cum ar fi, de exemplu, tablele.

— A, sînteți un sedentar atunci! a presupus ea.

— Nu, nu sînt sedentar, dimpotrivă, toată ziua plec în excursii. Chiar acum două săptămîni am fost cu un grup de prieteni în V., unde s-a vînat, s-a pescuit etc.

Mă înțelegi, am bătut și eu cîmpii cum m-am priceput.

— E bine că aveți timp pentru așa ceva! m-a felicit ea. Sînteți cumva profesor?

— Nu, inginer, i-am răspuns, iar excursiile le fac în concediu. Altfel nu-mi permit să fac prea des plimbări.

Mi-a spus că ea lucrează la o casă de modc. N-a precizat ce anume face acolo, dar cred că ar fi un model de excepție.

În sfîrșit, am mai vorbit o vreme — conversația a devenit generală — după care unchiul s-a dus să dea un telefon. George s-a uitat din nou la ceas și ne-a informat placid că trebuie s-o-ntindă. Pleca a doua zi acasă și avea de făcut o sumedenie de pregătiri. Revenit la masă, unchiul a declarat și el cu regret că intervenise ceva urgent ; trebuia să plece neapărat Venind de la telefon se întîlnise cu chelnerul și achitase consumația. Evident, a făcut el cinste. Eu și George am sărit că nu se poate, plăcerea a fost de partea noastră ș.a.m.d. El, nu, că am fost invitații lui ! Am insistat să plătim partea noastră, dar el nici n-a vrut s-audă și atunci am făcut singura propunere rezonabilă în această situație : să dăm și noi un rînd. El și George au obiectat că nu mai pot să rămînă, că se făcuse și așa destul de tîrziu.

— Eu aș mai bea unul ! a intervenit atunci Paula.

De data asta, invitația era limpede : eram singurul care nu se grăbea.

Unchiul a zis la revedere și a plecat val-vîrtej. George, cu un zîmbet puțin ironic, mi-a promis că mă caută peste cîteva zile, cînd avea să revină în oraș. Ne-a salutat și el, urîndu-ne distracție plăcută mai departe. Am mai băut un coniac. Discutam tot felul de nimicuri, cu toate astea eram bine dispuși.

De fapt conlacul după bere e întotdeauna un motiv de veselie.

Bineînțeles, am condus-o pe Paula acasă, iar pe drum ne-a venit ideea că ne-am mai putea vedea. Ea urma să intre în concediu peste o săptămînă, cînd avea să plece din oraș. O săptămînă era totuși ceva, așa că ne-am notat numerele de telefon, promițîndu-ne să stabilim o viitoare întîlnire. De atunci ne-am văzut în fiecare seară. Parcuri restaurante, baruri, discoteci etc.

Nu se poate spune că fata nu știe să se distreze. Îi place să danseze, să fumeze țigări bune și să bea băuturi din cele mai fine. În general, n-am nimic împotriva fetelor lipsite de prejudecăți, care nu se jenează să spună că ar mai bea un coniac sau un whisky, numai că lipsa ei de prejudecăți a provocat un gol destul de serios în bugetul meu. Pentru că veni vorba, n-ai putea să mă creditezi cu niște parale, pînă una alta? Ce mai reușisem să salvez din concediu s-a epuizat și pînă la leafă mai e. Știu ce-o să-mi spui : să sînt iremediabil pierdut, că mi-a luat dumnezeu mințile și așa mai departe, dar dac-ai vedea-o!

N-aș vrea să crezi că ăsta-i motivul pentru care ți-am scris, însă îmi e mai la îndemînă să apelez la tine decît la altcineva.

În sfîrșit cred că te-am plictisit destul. Te iert acum, mai ales că trebuie să plec. Aștept răspunsul tău, sau poate chiar o vizită. Ai cheia de la mine, deci poți să vii oricînd și să te instalezi chiar dacă eu nu sînt acasă. O.K.?

Și nu mă judeca prea aspru! Ura!

D. "

Se pare că băiatul a luat-o rău de tot la vale ! mi-am spus. De altfel, din toată scrisoarea lui un singur lucru mi-a plăcut : a ştiut precis ce-o să cred despre el, ceea ce înseamnă că nu şi-a pierdut total simţul realităţii. Mai sînt ceva speranţe, aşa că trebuie să iau măsuri urgente.

Nu pot să cred însă — cum de altfel nu credea nici el însuşi — că lui i s-a putut întîmpla aşa ceva. Nu de mult, chiar am discutat, în termeni nu prea elogioşi, despre o cunoştinţă comună, care păţise ceva asemănător, şi am stabilit că pe noi nu ne poate paşte un asemenea pericol, ca nişte tipi deştepţi şi echilibraţi ce sîntem. Şi acum, poftim ! Apare Venus din spuma mării — sau berii ! — şi dumnealui, hop ! Cade-n laţ. Auzi la el ! Cică i se înmoaie picioarele ! Cînd am să-l văd, am să-l sfătuiesc să şi le pună în ghips, să şi le lege în atele sau să-şi cumpere cîrje. Şi, pe lîngă asta, mai vrea să-i şi finanţez escapadele nocturne, adică, altfel spus, să-i dau şi brînci pe calea pierzaniei. Ei, bine, nu ! N-am să-i dau nici de-o îngheţată măcar ! Cu toate că, dacă mă gîndesc bine, nici asta nu-i o soluţie. O să împrumute de la altcineva şi cine ştie ce prostii mai face.

N-am de ales : trebuie să-mi sacrific ultimele zile libere şi să văd mai îndeaproape ce se întîmplă. Chiar el m-a invitat, inconştientul, o să-l fac să regrete amarnic !...

Stăteam de o oră la masă, singur cuc, şi îi aşteptam pe cei doi porumbei. Cerusem două sticle de bere şi trăgeam cît puteam de a doua, care se încălzise între timp şi nu-mi mai făcea plăcere. Chelnerul mă avertizase că mai mult nu-mi poate da decît dacă mănînc.

— Așa e ordinele !

L-am asigurat că o să și mănînc, o să înfulec zdravăn, o să mă ospătez ca la nuntă, însă ceva mai tîrziu, fiindcă deocamdată aștept pe cineva. A rămas în continuare intrasigent ca un Robespierre. Chestiunea asta m-a cam scos din sărite. Nu voiam să-i dau satisfacție, totuși m-am hotărît să plec peste cel mult un sfert de oră. La urma urmei, nu era să-mi pierd ca un caraghios toată seara, certîndu-mă cu personalul muncitor al restaurantului.

Sosisem de dimineață în Brașov. Doru era la serviciu, însă știa că o să vin, îl anunțasem de cu seara. Îmi lăsase acasă un bilet, dăduse în boala biletelor, bag seamă.

„Te aștept la cinci la restaurantul Parc. Vino cu ochelari de soare și ai grijă cum te ții pe picioare !" am citit eu, după un scurt exercițiu de enigmistică.

E clar, vrea să-mi prezinte minunea secolului ! mi-am zis. Eram curios să văd și eu cum arată Afrodita asta a lui, de nu puteai s-o privești decît cu ochelari de soare. Vezi, doamne, la soare te puteai uita ! Cam ăsta era sensul adînc al îndemnului.

Era șase și cinci cînd au apărut, senini ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat. Merita, într-adevăr, s-o vezi ! înaltă, suplă și cu mișcări elegante, un păr foarte negru, lung, și niște ochi albaștri superbi. Avea un fel de a te privi și un zîmbet care îți tăiau respirația. Doru nu exagerase nici un pic. Începusem să-l compătimesc sincer. O asemenea frumusețe nu-ți poate aduce decît necazuri.

— Am întîrziat cumva ? m-a întrebat el cu un aer degajat, după ce a făcut prezentările.

— A, nu, deloc ! Mai e puțin și se face cinci.

— Să știți că eu sînt de vină, a intervenit ea, ca să abată fulgerele din calea lui. N-am putut pleca mai devreme de la serviciu.

— Nici o problemă, să bem pentru asta! Abia mi-am făcut și eu o mică încălzire, am spus.

Am comandat cîte ceva de mîncare și, de data asta chelnerul a adus, victorios, și cîteva sticle de bere. Ei ar fi preferat altceva de băut.

— Știți, nu prea obișnuiesc bere! a spus ea. Nu-mi plac decît coniacul și whisky-ul.

„Ca să vezi!" am exclamat cu în gînd. Nu m-am putut abține să adaug și cu voce tare :

— Eu unul n-am prejudecăți în privința asta. Cînd se întîmplă să nu mai am whisky în casă, mă mulțumesc și cu bere.

A zîmbit fermecător, numai că nu știu dacă a și înțeles ceva. În schimb, Doru nici nu s-a uitat la mine și nici n-avea nevoie, de altfel ; ca să-mi ardă un picior pe sub masă, putea să stea și cu ochii închiși. I-am surîs galeș și, tocmai cînd credea, pesemne, că a scăpat ieftin, am returnat puternic cu dreptul la gleznă. Și-a amintit deodată că are un șiret desfăcut, așa că s-a aplecat încet, cu schimonoseli, să și-l lege. Doar nu-și închipuia c-o să rabd aerele de mironosiță ale Afroditei lui și să mai plec și cotonogit pe deasupra, fără să-mi ofer și eu niște mici revanșe!

Venus nu prinsese mișcarea. Începuse să povestească ceva despre ultimele modele de rochii și costume apărute de la casa lor de modc. Subiectul nu mă pasiona. O observam fără să fiu prea atent la cele ce spunea. Avea o voce plăcută, calmă și nu făcea nici un fel de gesturi ca să-și sublinieze

cuvintele. Mi s-a părut chiar puțin studiată, rece, un fel de manechin, ori, mai degrabă, statuie însuflețită. Doru o asculta cu atenție sau, cel puțin, așa voia să pară. De fapt, nu o asculta, ci o sorbea pur și simplu din ochi. Nu-l înțelegeam.

O fi ea frumoasă, îmi ziceam, dar asta nu înseamnă că trebuia s-o ia razna de-a binelea, cum pare c-a luat-o el ! În sfîrșit, dragostea e oarbă !

Conversația începuse să cam lîncezească. Vrînd să mai spun și eu ceva, l-am întrebat pe Doru ce mai era nou pe la el pe la combinat.

— Nimic nou. Avem cam mult de lucru, dar peste vreo săptămînă ne mai eliberăm, a răspuns el cu un aer distrat.

Am simțit că tipa mă cercetează abia atunci cu atenția cuvenită. M-am întors și i-am oferit un profil stînga, ocazie cu care am chemat ospătarul. Mă pregăteam să mai cer niște bere, cînd ea s-a uitat la ceas și a sărit deodată ca arsă.

— Vai ! E șapte fără zece ! La șapte vine unchiul pe la mine ! Uitasem cu totul ! Nu mai pot sta nici o secundă !

Doru se ridicase și el, ca la comandă.

— Nu-i nevoie să mă însoțești, iau un taxi ! l-a oprit ea. Probabil aveți multe de discutat.

— Nici noi nu mai stăm mult. Pot să trec mai tîrziu pe la tine ? a întrebat-o el, învăluind-o într-o privire languroasă.

— Bineînțeles, dacă domnul nu te acaparează cu totul ! a aruncat ea peste umăr, îndreptîndu-se spre ieșire.

Uite la ea ! Pe cît e de frumoasă, pe-atît de afurisită. O să-i mănînce sufletul fraierului ăstuia ! mi-am zis cu ciudă.

— Ei ? m-a asaltat el scurt, așezîndu-se la loc.

— Prost să fii, noroc să ai ! i am răspuns. Prin asta mi-am exprimat părerea și despre ea, și despre tine.

— Înțeleg, te roade invidia. Dau o bere de consolare.

— Mulțumesc, nu vreau să te ruinez și, de altfel, îmi cam ajunge pentru astă seară.

Am mai trîncănit vreo jumătate de oră, după care, înțelegînd că e nerăbdător, am convenit să cerem nota. Bineînțeles, am achitat-o eu.

Ne-am despărțit în fața restaurantului.

— Ne vedem acasă ! mi-a spus el, îndepărtîndu-se în grabă.

Am privit în urma lui ușor amuzat, apoi am pornit agale în direcția opusă. Un tip mărunt și negricios s-a desprins din umbra clădirii, trecînd în viteză pe lîngă mine. Îl remarcasem întîmplător, cu cîteva minute mai înainte, cînd părăsise localul. Coloritul lui exotic îi dădea un aer nostim, pitoresc. M-am întors și am privit din nou în lungul trotuarului. Doru tocmai dispărea după colț. Atunci s-a petrecut un lucru ciudat : „omul negru" a început să alerge în forță, a încetinit aproape de capătul străzii, apoi a cotit în aceeași direcție. O presimțire nelămurită a început să mă sîcîie. Ori ăsta a înnebunit, ori eu ! mi-am zis și, cum voiam neapărat să-mi dovedesc că sînt încă sănătos, am făcut stînga-mprejur și am rupt-o și eu la fugă spre colțul cu pricina.

A fost rîndul celorlalți trecători să mă considere nebun, dar asta nu mai conta. Doru mergea întins înainte, iar individul îl urma la o oarecare distanță, fidel ca o umbră. N-aveam nevoie de alte dovezi; situația devenise cît se poate de clară.

Capitolul opt

După discuția cu maiorul Tănase, mi-am continuat ancheta conform noii ipoteze. Dacă legam moartea lui Barbu Drăgănescu de evenimentele petrecute la combinat, era firesc să mă gîndesc la posibilitatea existenței unui complice. În această idee, primul suspect devenea, fără îndoială, Doru Georgescu. Faptul că el fusese plecat în concediu în momentul săvîrșirii furtului dovedea, într-adevăr, că nu operase el, dar nicidecum că nu putea fi implicat. Mi-a fost suficient acest argument, pentru a mă decide să aflu mai multe date despre el, nu neapărat printr-o chestionare directă, ci mai de la distanță, sau mai bine zis „din umbră".

Sarcina de a-l urmări i-a revenit sergentului Varlam. Aflînd că Georgescu umblă numai prin localuri scumpe, însoțit de o „lipă mortală", cum se exprimase sergentul, era normal să mă întreb de

unde oare avea atiția banl. M-aș fi putut gîndi la niscaiva economii, dar nu-l mai credeam în stare de așa ceva, după ce mi se spusese cu cîtă ușurință cheltuiește banii. Nu aduni cu trudă ban lîngă ban, ca să-i arunci apoi în vînt, cu prima femeie. Nu cumva, mi-am zis, individul a făcut vreo afacere? Și nu la una oarecare mă gîndeam, ci la o lovitură de zile mari. Dacă numai la o masă lăsa cam un sfert din leafa lui pe o lună, după aprecierile lui Varlam, ajungeam la niște cifre destul de piperate. Mai mult decît atît, așa cum decurgeau lucrurile, se părea că nu au nici un gînd să se potolească. Dimpotrivă, se stabiliseră la un mod de viață „destrăbălată", cum îl eticheta tot omul meu, căruia i se cam urîse să-i secondeze de la distanță și de cîteva ori bătuse apropouri în legătură cu schimbarea meniului. Începuse, chipurile, să aibă alergie la mirosul de friptură.

În sfîrșit, într-o bună zi a apărut ceva nou : Georgescu s-a întîlnit cu George Ulmeanu și cu colonelul Zenda într-o cîrciumă. Cum îl suspectam pe unul dintre ei de complicitate la furtul documentației, trebuia, vrînd-nevrînd, să-i am în vedere pe toți cei cu care venea în contact.

Ulmeanu îmi datora oricum o explicație. Vizita la el fusese planificată deja, independent de noile evenimente. Amfitrionul părea destul de mirat că mă vede, deși se străduia să-și mascheze surpriza.

— V-am mai căutat acum cîteva zile ! am tatonat eu, după obișnuitele formule protocolare.

— Am fost plecat la Brașov, să-mi vizitez rudele ! mi-a răspuns prompt.

Apoi mi-a povestit, fără ezitare și fără vreo altă invitație din partea mea, despre întîlnirile cu Doru Georgescu.

— E-n găleată rău de tot, băiatul ! a adăugat el, pe un ton brusc compătimitor. I-a căzut cu tronc una care, zice el, e divină. O fi, nu zic nu, dar pînă acum i-a tocat salariul pe cel puțin jumătate de an in avans.

Apoi, cu aerul că altceva nu mai are să-mi spună, mi-a mărturisit că îi împrumutase și niște bani. Nu voiam să par prea curios, așa că nu l-am întrebat de sumă. M-am interesat in schimb, cu menajamente, firește, dacă avea încredere în el. Mi-a răspuns ușor amuzat :

— Nu văd de ce m-aș teme, doar e prieten bun cu Radu, pe care îl cunosc foarte bine.

Argumentul era cit se poate de convingător. În plus, n-aș putea spune că sufeream prea tare la gîndul că Ulmeanu ar fi pierdut niște bani.

Încet, încet, m-am apropiat și de subiectul care mă interesa cel mai mult. După ce l-am rugat să relateze încă o dată împrejurările descoperirii cadavrului lui Drăgănescu, îndemnîndu-l să nu scape din vedere nici un amănunt, l-am întrebat, ca din întîmplare, de parcă aș fi uitat întrevederea noastră anterioară :

— Cînd ați văzut-o pentru prima oară pe Ana Carp ?

M-a privit cîteva clipe lung, printre gene, apoi a ridicat, resemnat, din umeri.

— În definitiv, nu văd de ce nu v-aș spune. Oricum puteți afla : o cunoșteam dinainte. Am fost colegi de liceu. Chiar ceva mai mult decît atît...

— De ce nu mi-ați spus asta de la bun început ?

— Nu credeam că are vreo importanță pentru anchetă. Ne despărțisem de multă vreme. Era ca și cum nici nu ne-am fi cunoscut vreodată. Și apoi sincer să fiu, n-aș fi vrut să afle cumva Florența.

— La V. n-ați avut nici o discuție cu Ana ?

— Nu ! N-avea nici un rost. Între mine și ea totul se terminase, înțelegeți ? Despărțirea a fost destul de dureroasă, mai ales pentru ea. A încercat să provoace o discuție, dar nu ne-ar fi făcut nici unuia bine.

Desigur, l-am asigurat că domnișoara Dinu nu va afla nimic despre asta de la mine.

In acest timp, Varlam continua să savureze de la distanță aroma băuturilor scumpe și mirosul îmbietor de mixte-grille.

— Georgescu și iubita lui s-au întîlnit cu un tip slab, brunet, m-a informat el într-o zi.

— Asta trebuie să fie Enescu. Ce-o fi căutînd pe-aici ?

— N-aș putea să vă spun. Au mîncat împreună, pe urmă fata a plecat singură. Să nu mi-o luați în nume de rău, dar am preferat să mă duc după ea, mai ales că cei doi păreau că n-au de gînd să se retragă prea curînd.

— Varlame, eu îți spusesem să ai grijă de Doru Georgescu. Nu știu cum faceți voi, ăștia tineri, vă vin tot felul de idei, care de care mai sclipitoare, i-am reproșat eu, fără să mă decid dacă trebuia să fiu prea supărat pe el.

Sesizînd probabil nehotărîrea mea, Varlam a prins curaj și m-a informat în continuare :

— Da, dar o să vedeți că flerul meu a funcționat cît se poate de bine. Am urmărit-o pe tipă și ce credeți c-am descoperit ? Sînt sigur că nu ghiciți !

— Hai, lasă ghicitorile, am simțit cu nevoia să fiu mai autoritar.

— Să trăiți, spun imediat ! s-a conformat el rapid. După ce m-a purtat așa preț de mai bine de jumătate de oră, ceea ce poate însemna și că se gîndise la o eventuală „codiță"...

— Varlame, termină odată cu introducerile și dă-i drumu' !

— Gata, spun tot, voiam numai să pregătesc puțin terenul ! Așa, deci mă țin eu după ea, mă plimbă ce mă plimbă și, la un moment dat, ce credeți că se întîmplă ? Da, bine, spun, nu vă enervați ! Se întîlnește cu un individ. Am rămas paf ! Păi, spuneți și dumneavoastră, îl lasă pe fraierul ăla în restaurant și se întîlnește cu altul în alt restaurant ! Eu, zău, le-aș bate pe-astea !

— Băiete, spune mai repede ce a urmat ! l-am luat eu mai din scurt, ca să preîntîmpin o pledoarie despre infidelitatea femeilor. Cum arăta bărbatul ?

— Aș zice că era un tip bine, în orice caz mult mai bine decît ăla de mi l-ați dat în pază.

— Fă-mi un portret ! Dar fără comentarii !

— Înalt, brunet, îmbrăcat elegant și plin de parale. Cînd a făcut plata, am observat că avea ceva sute.

— N-ai prins nimic din discuția lor ?

— N-am avut condiții, șefule, să trăiți ! N-am găsit nici o masă liberă lîngă ei și chiar dacă se întîmpla să fie vreuna, tot aia era, fiindcă n-am uitat că regulamentul nu prevede cheltuieli nelimitate la acest capitol, așa că...

— Varlame, în situații din astea trebuie să mai și riști un pic! O informație poate fi mult mai prețioasă decît o bere, două.

— Dom' locotenent, dumneavoastră aveți întotdeauna dreptate, dar abia riscasem în celălalt restaurant și degeaba, nu m-am ales cu nimic! Drept să vă spun, nici nu prea mai sînt în fonduri, de cînd mă tot țin după ăsta, că de, om sînt și eu, nu pot sta chiar așa, numai să mă uit.

— Iar începi cu văicărceala? Poftim, ia banii ăștia, dar vezi cum îi cheltuiești! Și zi ce-a fost mai departe!

— Nimic deosebit. Au vorbit, mai ales el. După care au ieșit din restaurant și, după vreo cincizeci de metri, au oprit un taxi. S-a urcat numai ea.

Începusem să dau semne de nerăbdare. Varlam a sesizat intenția mea de a-l întrerupe și a continuat precipitat:

— Bineînțeles că l-am urmărit pe tipu, dar nici cu el n-am avut mai mult noroc. Și-a continuat drumul și, după alți cincizeci de metri, m-a părăsit în același fel. N-am mai putut întreprinde nimic. Am luat însă numărul taxiului. Putem afla pînă unde s-a dus.

Față de tot ceea ce știam despre Paula Vernovski, întîlnirea cu bărbatul acela era ceva nou. Nu aveam nici o garanție că nu fusese o pură întîmplare, dar în același timp nu puteam exclude nici cealaltă posibilitate.

Sergentul a continuat:

— Dom' locotenent, pot să raportez mai departe?

— A! Nu știam că ai și „secondo tempo". S-auzim!

— Păi, după ce i-am scăpat pe amindoi, m-am gîndit că cel mai bun lucru ar fi să mă întorc la restaurant. Trebuie să vă mărturisesc că iarăşi am dat dovadă de fler ; cei doi se aflau încă acolo.

— Felicitări, Varlame, văd că vrei să mă impresionezi, astăzi !

— Dom' locotenent, eu mă străduiesc cît îmi stă în putinţă.

— Bine, bine, lasă asta ! Spune mai departe !

— Staţi, că spun tot. Indivizii erau pe punctul de plecare. Cînd am intrat eu, tocmai făceau nota M-am hotărît să aştept afară. La ieşire, au mai vorbit cîteva minute, apoi s-au despărţit. Nu ştiam după care să mă iau. M-ar fi tentat să văd ce-i cu noul tovarăş de chef al „clientului" meu, dar m-am abţinut. Ordinul era să-l urmăresc pe Georgescu şi ştiţi, eu, cînd şefu spune ceva...

— Lasă, Varlame, cînd a fost să pleci după tipa ta „mortală", ai uitat de şefu !

— Dacă-mi permiteţi, n-aţi spus chiar dumneavoastră că trebuie să mai şi risc din cînd în cînd ?

— Bine ! Ocupă-te în continuare de Georgescu şi de frumoasa lui ! Ia-l şi pe Soare şi aveţi grijă, dacă mai apare individul acela elegant, să nu-l mai scăpaţi ! Trebuie să vedem ce-i cu el.

— Să trăiţi, am înţeles ! a rostit Varlam şi m-a salutat reglementar.

Era cea mai scurtă propoziţie pe care era în stare s-o formuleze. Nu trecuseră însă nici zece minute şi sergentul a revenit în birou.

— Dom' locotenent, tocmai mă pregăteam să plec, cînd m-am întîlnit cu sergentul Tudor, ăla mic şi gras şi m-am gîndit că aş putea să fac un bine du-

blu : pe el să-l scutesc de efortul de a urca pînă aici, iar pe dumneavoastră să vă anunț că vă cheamă șeful cel mare. Asta-i tot ! Îmi permiteți să mă retrag ?

Maiorul Zamfir nu-i un pisălog. Nu-i cheamă pe oameni toată ziua-bună ziua ca să le amintească ce au de făcut. De regulă, așteaptă pînă se duce ficcare, din proprie inițiativă, să-i raporteze ce a realizat sau să-i ceară un sprijin. De altfel, are și o teorie, cunoscută de-acum de toată lumea, anume că dădăceala permanentă produce mai degrabă inhibiții și anihilează creativitatea. Nu-i mai puțin adevărat însă că libertatea de mișcare acordată de el te obligă mai mult decît oricîte întrebări repetate zilnic. Cînd îți încredințează maiorul Zamfir un caz intri într-un fel de competiție cu tine însuți. Deși nu-ți fixează niciodată termene, îți spune doar atît : „repede !" și e de ajuns.

În privința cazului meu, nu numai că nu-l rezolvasem — or asta o știam prea bine amîndoi, din moment ce încă nu mă prezentasem la el — ci eram destul de departe de soluționare. Mai exact spus, bîjbîiam. Eram deci pe de o parte îndreptățit să fiu mirat de invitația maiorului, iar, pe de altă parte, să mă și tem de ea.

În timp ce coboram spre biroul șefului meu, mi-a venit în minte unul din sfaturile lui : „Dacă nu ai ajuns încă la probe, imaginează-le ! N-ai văzut că și unii savanți descoperă ceva mai întîi prin calcule și abia după aceea confruntă rezultatul cu realitatea ?"

În cazul meu, situația era ceva mai complicată : nu dețineam probe, dar nici nu reușisem încă să inventez vreuna.

Capitolul nouă

Mă-a trezit zgomotul unei uși trîntite și ecoul pașilor lui Doru, care pleca grăbit la serviciu. Era abia șase dimineața. Adormisem îmbrăcat, întins pe o canapea, după ce-l așteptasem pînă pe la două și ceva. Nu-mi părea deloc rău că nu apucasem să vorbesc cu el, pentru că nu mă lămurisem nici eu dacă trebuia sau nu să-i spun că era urmărit. Doru arăta suficient de răvășit și așa- nu voiam să-l îngîndurez și mai tare. Pînă să adorm, avusesem vreme să mă gîndesc la toate întîmplările din ultima perioadă și eram din ce în ce mai convins că ipoteza avansată de mine, mai mult de dragul discuției, în vila familiei Zenda era corectă : Ana fusese ucisă.

N-aș vrea să credeți că mi-a venit așa, deodată, să mă joc de-a detectivul, deși am fost întotdeauna de părere că trebuie să fie un exercițiu interesant. Cum nu aveam însă altceva de făcut, m-am instalat comod într-un fotoliu, cu o ceașcă de cafea în mînă, încercînd, cu logica de fier ce mă caracterizează, să descurc firele, atît de încîlcite ale evenimentelor din V. Să nu vă închipuiți totuși că am stat ceasuri întregi cu picioarele în apă rece, storcîndu-mi creierul pînă a început să-mi iasă fum pe urechi. Nicidecum ! După circa un sfert de oră de meditație profundă, am ajuns la o concluzie care, pot spune, mă satisfăcea pe deplin. Mi-am spus așa : Dacă Ana a fost asasinată, criminalul ar putea fi unul dintre noi — greu de crezut, însă, teoretic, posibil — dar ar putea fi, tot atît de bine, și cineva din afară. În de-

finitiv, de ce nu ? Poate că o urmărea mai de mult pe Ana și aștepta doar o ocazie potrivită. Motivul ? Treaba lor ! Nici nu mă interesează, de fapt. Omul a prins un moment cînd musafirii lipseau cu toții, iar madam Corina moșmondea pe undeva prin fundul grădinii, a intrat în casă, a trimis-o pe Ana pe lumea cealaltă și a șters-o bine-mersi. În cazul ăsta, nimic de făcut. Vorba aia : „Prinde orbul, scoate-i ochii !". Poliția n-are decît să cerceteze pînă cînd i s-o urî, întrebînd în dreapta și-n stînga dacă n-a văzut cineva vreun asasin.

Acum, să revenim la presupunerea că ucigașul e unul dintre noi. S-o luăm așadar prin eliminare. Eu, unul, nu-mi amintesc s-o fi omorît și nici nu văd de ce aș fi făcut-o. În orice caz, noroc că am un alibi de neclintit ! Pe Doru îl scot de asemenea din cauză, bineînțeles. Nu e în stare să omoare nici o furnică. Florența și George au picat săracii ca musca-n lapte. Nu am însă mustrări de conștiință că au ajuns din cauza mea acolo, fiindcă, dacă rabla lor de mașină nu-și manifesta tocmai atunci personalitatea, la ora crimei am fi fost toți trei departe. Iar ca să cred că umblau de mult, disperați, după Ana și că au avut baftа chioară să dea de ea tocmai la V. mi se pare de-a dreptul absurd.

În felul ăsta, problema se simplifică. Au rămas în concurs Păsărilă, mister Harry și scumpa lui consoartă. Cum în momentul fatal ea tocmai ne cîntărea din priviri, puțin dezamăgită, pungile cu peștișori, mai rămîn doi candidați. Și, mă rog, ce motiv ar fi avut herr Colonel s-o împuște pe fată ? Numai dacă nu i s-o fi părut că seamănă cu nu știu ce S.S.-istă văzută de el prin Germania în timpul războiului,

altfel ce să aibă moşul cu ea ? Iar dacă a avut, într-adevăr, un motiv, de ce n-a omorît-o cu altă ocazie ? Doar Ana se afla de cîteva zile la V. Mi se pare deci din ce în ce mai clar că numai Barbone putea fi criminalul. Dacă e să ne gîndim bine, un mobil e uşor de imaginat. De exemplu, putea s-o fi prins cu altul şi să-l fi orbit gelozia. Asta, desigur, cu condiţia să-şi fi dat seama şi ea că nu făcea să-şi piardă mai departe vremea cu unul ca el. Prin urmare, dumnealui s-a supărat foc şi i-a tras un glonte în cap, iar apoi, dîndu-şi seama c-a făcut-o de oaie, s-a pilit bine şi s-a îndopat cu pastile.

Odată ce l-am ales pe Înălţimea sa cap de serie *number one*, am început să caut şi argumente capabile să-mi susţină teoria. Mi-au revenit în minte cîteva detalii considerate pînă atunci lipsite de importanţă. Mi-am amintit, astfel, că el a fost primul care s-a oprit pe malul rîului şi, în timp ce noi ne-am deplasat spre dreapta, el a rămas pe loc. Nu-i era greu ca, încet-încet, să se mişte în sens opus, apropiindu-se de casă. La întoarcere, şi eu şi Florenţa l-am strigat şi ne-am uitat după el, însă parcă intrase în pămînt. Prin urmare, am continuat raţionamentul, a ajuns mai devreme acasă. A intrat înăuntru fără a fi văzut de madam Zenda. A pătruns în camera Anei,a împuşcat-o în tîmplă, apoi i-a imprimat amprentele pe armă şi a sărit pe fereastră. Bineînţeles, mai întîi a şters pistolul, pentru a nu lăsa pe el propriile amprente. Sau poate a operat cu mănuşi.

Deodată, am sărit ca ars din fotoliu. Mănuşile ! Mănuşile găsite de cei doi puşti ! Astea trebuie să fie ! Oare se poate proba ceva cu ajutorul lor ?

Tot mai convins că sînt pe drumul cel bun, am încercat să recapitulez și scenele de după descoperirea cadavrului. N-am găsit multă vreme nimic suspect, pînă ce, dintr-odată, mi-am amintit un alt amănunt : cînd plecasem la poștă, Pâsărilă îmi înmînase un pachet, cu rugămintea să-l expediez eu. Dacă pachetul conținea cine știe ce dovadă a vinovăției lui ?

Grijuliu cum sînt cu sănătatea mea, mi-am zis că n-are rost să-mi fugăresc în continuare neuronii. Am concluzionat că se impunea o discuție urgentă cu locotenentul Matcescu. Spre norocul meu, l-am găsit la birou. M-a privit o clipă surprins, apoi m-a invitat să iau loc.

— Știu că n-aveți vreme de pierdut, am început eu, aș vrea totuși mai intîi să vă mulțumesc încă o dată pentru înțelegerea pe care mi-ați acordat-o cînd m-ați lăsat să plec la Tușnad.

A făcut un gest, în sensul că puteam sări peste introducere.

— Discutasem cu dumneavoastră, nu mai aveam absolut nici un motiv să vă rețin. Și pe urmă, știu ce înseamnă pasiunea pentru bridge ; am jucat și eu într-o vreme, însă timpul nu-mi permite să-l practic. Datoria înainte de toate, nu-i așa ?

— Înțeleg. Oricum, dacă știam ce mă așteaptă la turneu, preferam să mă arestați sub un motiv oarecare.

A zîmbit amuzat și m-a îndemnat să continui.

— S-ar putea să vă rețin inutil de la treburi. Aș vrea totuși să vă spun o părere în legătură cu cele întîmplate la V. M-am gîndit mai pe îndelete la ele. E adevărat, trebuia s-o fac mai de mult, dar n-am

avut timp și nici nu m-a preocupat cine știe ce. M-am mulțumit să trec în revistă evenimentele, superficial, fără îndoială, pentru ca după aceea, cînd am încercat să le analizez mai în amănunt, să-mi amintesc ceva, ceva care s-ar putea să vă intereseze. Cunosc concluziile anchetei întreprinse de dumnea voastră, tocmai de aceea m-am simțit obligat să vă fac această vizită.

N-a zis nimic. Se mulțumea să mă privească și să asculte răbdător. Era probabil obișnuit cu tot felul de oameni, mai vorbăreți sau mai laconici. Nu-mi rămînea decît să continui :

— Vedeți, am încercat să mi-o amintesc pe Ana în diferite ipostaze, așa cum o văzusem anul trecut sau acum, înainte de... Nu pot spune că o cunoșteam, cel mult îmi făcusem o primă părere despre ea. Era o fire mai interiorizată, nu-i plăcea să-și trîmbițeze bucuriile și necazurile, mari sau mici. Totuși, nu mi s-a părut o ființă slabă, dimpotrivă. Ori, după mine, sinuciderea e pînă la urmă o dovadă de lașitate, chiar dacă actul în sine cere curaj. Nu o văd nicidecum în postura de sinucigașă. Asta voiam să vă spun. Și apoi, mai este un element : pistolul. Sînt convins că a fost primul lucru care v-a sărit în ochi. De unde să-l fi avut ? Prin alte părți nu-i o problemă, fiecare are măcar unul, cel puțin dacă e să ne luăm după cărți sau filme, dar aici ? În plus, Ana era o persoană distinsă, pistolul ăsta mi se pare ceva vulgar alături de imaginea ei. Dacă voia să se sinucidă, avea la dispoziție alte metode, mai puțin pretențioase. Nu știu dacă raționamentul este corect, nu se bazează pe nici un fel de fapte, ci mai degrabă pe niște impresii, dar părerea mea —

indiferent de rezultatele expertizei dumneavoastră — este că Ana nu s-a sinucis. Și, ca să trec, în sfîrșit, la chestiunea de fond, iată ce am descoperit ieri într-un buzunar !

I-am întins biletul Anei, lăsîndu-i cîteva momente pentru a-l citi.

— V-am relatat despre discuția pe care am avut-o cu ea în seara cînd am ajuns acolo, am reluat eu, numai că nu pînă la capăt. Era foarte tulburată și, acum îmi dau seama, derutată. La un moment dat, am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva. Mi-a răspuns că nu. După aceea a spus însă ceva în genul ăsta : „Am impresia că se întîmplă un lucru îngrozitor" și a început să plîngă, rugîndu-mă s-o las în pace.

Am văzut cum privirea i-a devenit brusc alta, mai curioasă, mai interesată.

— Cum de nu v-ați amintit de la început ?

— Nu știu ce o fi fost în capul meu. Eram terorizat de ideea că pierd nenorocitul ăla de concurs și nu mai eram în stare să mă gîndesc la nimic altceva. De fapt, abia cînd am găsit biletul am început să reconsider întreaga discuție. Pînă atunci pusesem starea Anei exclusiv pe seama necazurilor sentimentale. Dar dacă era vorba de altceva ? Dacă ea se simțea cumva amenințată ?

În momentul acela, un alt gînd, spontan, m-a făcut să izbucnesc cu ciudă :

— Ah, ce idiot am fost ! Nu trebuia s-o las. Trebuia să insist, s-o bat la cap, poate pînă la urmă își deschidea sufletul, aflam cine o amenință și reușeam să prevenim nenorocirea asta. Sau măcar de-aș fi găsit biletul la timp !

— Amenințarea ar fi plutit atunci și asupra dumneavoastră, nu credeți ?

— N-aș fi fost într-un pericol chiar atît de mare. Asasinul nu avea de unde să știe că eu am aflat ceva și aveam tot timpul să-l denunț. De altfel, mi-am făcut chiar o idee în legătură cu persoana lui.

Mi-am expus teoria și i-am povestit cele cîteva detalii pe care mi le amintisem. M-a ascultat cu răbdare, cu interes, aș putea spune, pentru ca la sfîrșit să-i apară un zîmbet indulgent în colțul buzelor.

— Vreți să vă reprofilați ? Ați putea deveni un bun detectiv.

Mă cam lua, ca să zic așa, peste picior. M-am făcut că nu observ.

— Ce nu vă place ? Raționamentul meu este foarte corect

— Este, nimic de zis, dar se pot găsi și alte variante, la fel de bune. Dacă asasinul ar fi bunăoară, Radu Enescu ?

— Pardon ! m-am revoltat eu, cu un aer profund jignit, deși știam că glumește. Am fost mai tot timpul cu Florența. Am un alibi beton.

— Atunci Ulmeanu.

— George ? Ha ! L-ați găsit ! Are, ce să spun, toate calitățile necesare. Ați văzut doar ce sprinten este. Cred că aleargă suta de metri în jumătate de oră, dacă nu cumva îl fură somnul pe drum ! E bun, zău așa ! Nici măcar nu pot să-i atribui un motiv plauzibil.

— Asta pentru că n-ați încercat. Dacă v-aș spune însă că el și Ana Carp se cunoșteau de mult ?

Continua să zîmbească discret, dar tonul glumeț parcă dispăruse.

— Ana a fost iubita lui ! a adăugat grav, sesizîndu-mi deruta.

Asta vorbeşte serios ! am constatat eu. Şi în clipa următoare scene disparate au început să se perinde de-a valma în mintea mea...

Vedeam figura lui George la intrarea Anei. Admiraţie ? Surpriză ? Privirea intrigată a Florenţei, trecînd rapid de la Ana la George. Iar cu cîteva ceasuri în urmă : „N-am nimic mai gros de îmbrăcat", spunea George şi eu îi ofeream, generos, giaca mea de rezervă, pe care avea s-o poarte toată seara. Apoi, a doua zi, din nou în sufragerie, pregătiţi de plecare. „Unde a dispărut George ?" a întrebat cineva, poate chiar eu. Dar exact în clipa următoare George a apărut lîngă noi, imperturbabil, ca de obicei, cu pălăria de vînător pe cap. Şi bileţelul împăturit ascuns în buzunarul scurtei. Era pentru mine ? Era pentru el ?

— Vedeţi dumneavoastră, fără probe se pot imagina o mulţime de soluţii ! m-a trezit vocea locotenentului.

Îmi simţise oare frămîntările ? Îmi citise gîndurile ? N-avea de unde să ştie că George purtase haina mea. Poate că nici Ana nu ştia. Era oare nevoie să-i spun şi lui Mateescu ?

— Trebuie să vă mărturisesc, m-am decis în cele din urmă, că încep să am mustrări de conştiinţă. Nu e exclus să fi avut în mînă tocmai dovada care vă interesează. În ziua cînd a murit Ana, m-am dus la poştă să dau un telefon. Cînd am plecat, Barbu m-a rugat să expediez un colet.

— Ce fel de colet ?

— Nu știu ce conținea. Era ceva cam de mărimea unei cărți.

— N-ați reținut cumva numele destinatarului ?

— Nu l-am văzut, fiindcă pachetul era învelit într-o pungă. Dar puteți s-o întrebați pe dudula de la poștă. I-am pus punga în brațe și am rugat-o pe ea să completeze formularul.

Locotenentul și-a notat ceva într-un carnet, după care mi-a spus pe un ton amical :

— Nu știu cum faceți de vi le amintiți tot așa, în rate. Cred că n-ar fi rău să vă țin sechestrat aici pînă spuneți tot ce știți.

— Nu mă pot concentra sub presiune, i-am răspuns.

— Aș vrea totuși să vă mai pun cîteva întrebări. De cînd îl cunoașteți pe George Ulmeanu ?

— Mai de aproape, numai de vreun an și jumătate, cam așa ceva. Mi-a fost partener la bridge o perioadă, apoi a apărut Florența. Dar altfel îl știam din facultate, deși el era în alt an, mai mare. Era o figură...

— Dar pe Doru Georgescu ?

— Ei, cu Doru e altceva. Mi-a fost coleg de grupă. Deși el a primit repartiție în Brașov, am rămas mai departe buni prieteni.

— Înțeleg că vă întîlniți destul de des.

— În concedii, week-end-uri și cînd se mai nimerește. De multe ori căutăm anume cîte o ocazie să ne vedem. Acum, de exemplu, a căutat-o el. A lansat un S.O.S. disperat, iar eu m-am prezentat prompt cu colacul de salvare.

— Era în pericol să se înece ?

— Cel mult în alcool, că în ultima vreme... Ce mai, a căzut în mrejele unei sirene și a cam trecut de geamandură. Iar eu se pare că am ajuns prea tîrziu : se îndreaptă orbește spre naufragiu. I-am adus numai niște bani, ca să-și mai prelungească agonia, dar nu știu cît or să-i ajungă.

— Și-a epuizat resursele ? Eu știam că munca de cercetare e destul de bine plătită. După cîte mi s-a spus, domnul Georgescu lucrează într-un loc mai special.

— Sincer să fiu, nu cunoșteam acest amănunt. Nu obișnuim să discutăm probleme de serviciu.

Putea totuși să mi le spună, măgarul ! am completat în gînd.

— În afară de încurcătura asta sentimentală, ați mai remarcat vreo schimbare în comportamentul lui ? Vi s-a părut preocupat în mod deosebit de ceva?

— Nu cred că mai are timp și pentru alte încurcături. Dar de ce nu-l întrebați chiar pe el ? V-ar fi mai la îndemînă.

— L-am căutat de vreo două ori, însă nu-i de găsit. Abia acum îmi explic de ce nu prea stă pe-acasă, mi-a răspuns locotenentul, ridicîndu-se de la birou, semn că cel mai bun lucru era să fac și eu la fel.

Nu eram însă dispus să mă las manipulat atît de ușor.

— Ar mai fi totuși o problemă, i-am spus. Nu știu cît e de importantă, dar mă simt dator să vă pun în temă. Am senzația că în jurul meu se petrec lucruri ciudate în ultima vreme. În timpul turneului de bridge, domnișoara Dinu — vă mai amintiți de ea, desigur — a fost urmărită de un individ,

iar aseară am constatat absolut întîmplător că și Doru e urmărit.

A ridicat, abia perceptibil, din sprîncene, după care m-a îndemnat să-i dau amănunte. I-am povestit scenele petrecute la Tușnad, precum și pe cea la care fusesem martor cu o seară înainte. Și-a aprins o țigară, pe pipăite, pentru că de uitat se uita la mine. Am continuat din ce în ce mai ambalat :

— Am impresia că toate astea se trag de la moartea Anei.

— Ce vă face să credeți ?

— Nu știu. Am eu, așa, o presimțire neagră. Barbu a fost iubitul Anei și ați văzut ce-a pățit. Florența a dormit cu ea în cameră și cineva a urmărit-o. Doru a avut și el o discuție în tête à tête cu fata cu o zi înainte de a veni eu. Poate că și pe mine mă urmărește cineva, știu eu ? Mă întreb dacă n-ar fi bine să mă arestați măcar acum.

Pesemne că regulamentul nu-i permitea însă o astfel de acțiune. S-a străduit, în schimb, să mă tempereze, să-mi abată gîndurile pesimiste, asigurîndu-mă că va analiza situația cu toată responsabilitatea. M-a condus apoi amabil pînă la ușă, fără să uite că-mi datora mulțumiri pentru vizită.

Pe Doru l-am găsit acasă, deși era abia unu și ceva.

— Pe unde umbli ? M-a luat el în primire. Te aștept de vreo două ore.

— De unde să știu ? Credeam că mai dai și tu pe la serviciu din cînd în cînd.

— Azi am scăpat mai repede.

— Apropo, la spune-mi, de cînd lucrezi matale în cercetare ? am trecut eu la atac.

S-a uitat la mine cam încurcat. Era o întrebare la care nu se aşteptase.

— De vreun an şi jumătate. Ce-ţi veni ?

— Păi bine, mă, trebuia să aflu de la poliţie chestia asta ?

— E ceva secret. Ştii şi tu că aşa ceva nu se strigă pe toate drumurile. Nici nu credeam că te interesează atît de mult activitatea mea. Dar, nu înţeleg, ce-ai căutat la poliţie ?

— Dacă nu ţi-ar umbla mintea aiurea, m-ai întreba mai degrabă de unde ştie locotenentul Mateescu despre noua ta ocupaţie.

— Mateescu ? Ăsta-i tipul care ne-a anchetat la V. ?

— Văd că încă stai bine cu memoria, nu eşti definitiv pierdut.

— Îţi spun eu de unde ştie : a mers probabil la combinat ca să întrebe de Barbu şi a aflat că am fost colaboratori mai apropiaţi. Se lucrează la un program special. În ultima vreme, e agitaţie mare. Cineva a umblat la seiful în care erau dosarele. Se face anchetă, îţi dai seama.

— Asta-i extraordinar ! am sărit eu cu ars. Acum înţeleg ce voia locotenentul, cînd mi-a cerut să-i vorbesc despre viaţa ta zbuciumată. Te suspectează, e clar.

— Şi, mă rog, ce motive ar avea ?

— S-ar putea să creadă că tu ai umblat la documentele alea. Te şi străduieşti, nu-i vorbă, să-i dai o mînă de ajutor, colindînd prin toate circiumile şi aruncînd banii în stînga şi-n dreapta. Cum să nu-şi facă omul tot felul de idei ?

— Nu văd de ce să-şi facă. Ce-l interesează pe el cum mă distrez eu ?

Am arborat un aer superior. Era şi o doză bună de dispreţ în atitudinea mea.

— Băieţaş, pînă să te cunosc pe tine, am crezut că şi prostia are o limită. Eram optimist. Mă înduioşezi, pur şi simplu.

El, în schimb, nu arăta defel mişcat. Dimpotrivă, spre surprinderea mea, s-a refugiat într-un colţ şi a început să-şi cotrobăie într-o geantă, cu spatele la mine, ca şi cum nici n-aş fi fost acolo.

— Bine, o să mai discutăm despre asta diseară, l-am auzit după o vreme. Acum trebuie să plec.

— Ba nu pleci nicăieri, pînă nu stăm de vorbă, i-am spus hotărît, de-a dreptul iritat. Doar nu-ţi închipui c-am să mai zac aici, singur cuc, pînă la trei dimineaţa, aşteptîndu-te pe tine. Peste două ore pleacă un tren spre Bucureşti şi am de gînd să merg cu el.

Însă Doru îşi luase deja geanta pe umăr şi se apropiase de uşă.

— Zău, nu te supăra, mi-a aruncat el, am o afacere extrem de importantă. Nu mai pot zăbovi nici o clipă.

A ieşit val-vîrtej, aproape fără să mă mai salute.

Ce problemă atît de arzătoare o fi avînd ? m-am întrebat, brusc iluminat de o idee ce m-a cucerit îndată. Am pornit cît am putut de repede după el. La început, urmărirea mi s-a părut un fleac. Pe stradă nu era prea multă lume şi puteam să mă menţin la distanţa cuvenită. Ca să fiu mai şmecher. am trecut pe trotuarul celălalt. Citisem undeva că aşa se procedează. Curînd însă am realizat că nu i

o tactică prea grozavă : la prima intersecție a trebuit să mă opresc la stop, în vreme ce el a virat la dreapta. Abia am reușit să-l mai prind până la colțul următor.

Între timp, ne apropiasem de centru și strada era aglomerată. Am constatat că urmărirea devine un adevărat supliciu. Nu reușeam să mă uit pe unde merg și totodată să nu-l scap nici pe el din privire. În plus, călcam ca pe ace : îmi era în permanență teamă că se întoarce și mă vede. La un moment dat, tot uitîndu-mă după el, m-am ciocnit de o tinără, care s-a uitat furioasă la mine. Ca un băiat manierat ce sînt, mi-am zis că aș putea s-o îmbunez cu un compliment. M-am înclinat, cu o politețe voit exagerată, și am schițat gestul ridicării unei pălării imaginare.

— Sărut mîinile, domnișoară, sînteți pur și simplu divină !

— Ba di vină iești tu, căscatule, că nu ti uiți pi undi calci ! m-a aprostofat ea.

Cîțiva trecători mă priveau cu reproș. Am șters-o repede, ca să nu mă aleg cu vreo umbrelă în cap. Doru se oprise la colț, unde îl aștepta Venus. Nu știam ce să mă mai fac. Pînă la ei nu era nici o vitrină pe care s-o contemplu pierdut în admirație. M-am oprit brusc, aplecîndu-mă să-mi leg șiireturile — citisem și schema asta într-o carte — atît de brusc, încît un tip m-a pocnit din spate, începînd, tot el, să înjure.

Grea meseria de detectiv ! În sfîrșit, cei doi s-au pus în mișcare. Mă rugam în gînd, nu știu cui, să nu se urce în vreo mașină. Nu s-au urcat. În schimb, au luat-o pe niște străzi lăturalnice, po-

pulate, parcă dinadins, cu zgîrcenie. Acum, dacă se întoarce vreunul dintre ei, chiar am încurcat-o, mi-am zis. Am trecut iar pe trotuarul celălalt.

— Aveți cumva un foc? m-a întrebat deodată un tip, care îmi apăruse în față nu știu de unde.

— N-am, nu fumez! am răspuns, încercînd să mă strecor pe lîngă el.

Nu se grăbea să se dea la o parte. Era înalt și lat cît un șifonier. Avea părul blond, tuns scurt și o mustață stufoasă.

— Nici eu! a zis el, rînjind.

M-am uitat disperat după cei doi. Dacă mai zăboveam puțin, de data asta riscam să le pierd urma.

— Perfect! Ne întîlnim zilele astea undeva și înființăm liga nefumătorilor! i-am spus, apoi am încercat din nou să-l depășesc.

S-a așezat în fața mea, cu mîinile în șold, rînjind întruna. Era clar că tipul voia să-mi țină de urît. O companie mai plăcută nici că se putea.

Pentru situații de genul ăsta, tactica mea prevede schema numărul 15. Strategia este cît se poate de simplă și tot atît de eficace: arde-l și fugi! Este figura pe care o stăpînesc cel mai bine și singura pe care o cunosc, de altfel. Am numit-o „15", în speranța că o să mai învăț și alte paisprezece, dar, cum nici pe asta nu apucasem s-o folosesc, cu timpul, am renunțat la idee. Oricum, manevra prezintă marele avantaj că se poate ușor adapta la cele mai diferite situații. Vreau să spun că, eventual, în funcție de adversar, se poate renunța la prima parte. Cam asta ar fi fost ideea și în împrejurarea în care mă aflam, mai ales că se impunea

o procedură de urgență. Doru și zeița lui ajunseseră la colț.

— Am centura neagră la judo și alerg suta în unsprezece secunde! m-a potolit Hercule, continuînd să-și sclipească dinții pe sub mustață.

Ca să vezi, domnule! Plină lumea de șmecheri! N-apuci să formulezi în gînd o idee, că și vine unul și te „citește", de parcă ai avea afișaj electronic pe frunte. Mă hotărîsem totuși să încerc cu fuga, în liceu eram cel mai bun din clasă pe toate distanțele. Tocmai mă fixasem cu nădejde în blocstarturi și căutam din priviri un culoar favorabil, cînd amicul m-a părăsit la fel de brusc precum apăruse, fără măcar un gest de salut. Abandonul lui, atît de neașteptat, m-a lăsat descumpănit cîteva clipe. Mare-i grădina ta, Doamne! am cugetat eu adînc, lansîndu-mă apoi în trombă spre capătul străzii, bombănind de zor, cu multă pasiune. Dar startul fusese, din păcate, ratat. Doru dispăruse fără urmă, ca un avion în triunghiul Bermudelor.

Capitolul zece

În cele din urmă, regretele pentru ratarea sejurului la mare începuseră să mă părăsească. În schimb, noul meu caz mă acaparase cu totul. Mai mult ca sigur, la metamorfoza aceasta a contribuit și nevastă-mea, care nu numai că nu mai insista

s-o urmez, ci chiar mă indemna, plină de înțelegere, să-mi văd de ancheta mea complicată. Grijulie cu propria-mi liniște sufletească, m-a informat că între timp își făcuse un grup cît se poate de agreabil și că se distra foarte bine.

Chiar și colegii mei încetaseră cu ironiile privind pericolele posibile pe litoral. Pe mine însă tocmai tăcerile lor dezinvolte mă cam puneau pe gînduri. Și, pentru că tot n aveam cum să-mi limpezesc stările sufletești, căci pentru asta ar fi trebuit să fac cel puțin un drum la mare, m-am aruncat cu înverșunare în noile investigații.

Între timp, îmi formasem o imagine destul de clară despre Ana Carp. Ideea sinuciderii se susținea cel mai puțin acum. Ana nu părea să fi fost o femeie slabă. În plus, mi-o prezentaseră toți ca pe o persoană integră, iar cercetările mele nu scoseseră la iveală nimic care să confirme că ar fi fost implicată în ceva necurat. Singura ipoteză rămasă în picioare era aceea că moartea i se trăsese de la cine știe ce întîmplare nefericită prin care aflase de acțiunea de spionaj săvîrșită la combinatul chimic de către Barbu Drăgănescu. Certurile lor, reconstituite fragmentar de cîțiva martori, puteau fi o dovadă că între ei intervenise ceva destul de grav. Cum Drăgănescu o cunoștea prea bine, nu putea să nu-și dea seama că ar fi fost capabilă să-l demaște. Devenea, așadar, obligatorie eliminarea ei.

Barbu Drăgănescu nu avea alibi. Nu era singurul care nu putuse susține cu martori că se aflase în cutare sau cutare loc, însă el mă interesa cel mai tare. Fusese la pescuit împreună cu domnișoara

Dinu, Radu Enescu și prietenul lui. Se despărțiseră totuși destul de repede. Nu era exclus să se fi întors acasă, s-o omoare pe Ana, să sară apoi pe fereastra dinspre riu și să apară dintr-acolo în timp ce alți invitați se aflau deja în curte.

Aș fi fost poate mulțumit de această variantă, dacă moartea lui Drăgănescu nu mi-ar fi dat peste cap toate socotelile. Lipsa amprentelor lui de pe flacoanele de diazepam mă ducea la concluzia că el însuși fusese ucis. Cine ar fi fost interesat să-l omoare ? Dacă în ceea ce privește prima crimă găsisem un mobil cît de cît acceptabil, în cel de al doilea caz lucrurile erau mai complicate. Mă puteam gîndi la trei variante, fiecare susținută de unele date culese în timpul anchetei : răzbunare, avantaje materiale și eliminare în caz de complicitate.

Primul mobil se argumenta prin două ipoteze, ambele considerîndu-l pe Barbu Drăgănescu ucigașul Arei Carp. Una dintre acestea îl avea în vedere pe Radu Enescu, ca pe un posibil autor al răzbunării, cealaltă pe Ulmeanu.

Chestiunea avantajelor materiale se putea pune dacă aveam în vedere implicarea lui Drăgănescu în acțiunea de spionaj. Presupunînd că fusese bine răsplătit pentru serviciile lui, nu era exclus ca cineva, eventual un complice, să urmărească obținerea banilor, recurgînd la o măsură extremă. Acest raționament, ca și cea de a treia variantă de mobil prefigurată — eliminarea pentru reușita acțiunii — mă ducea cu gîndul la Doru Georgescu. Era persoana de la care aflasem prea puține lucruri interesante în discuțiile de la V. Părea echilibrat, riguros în ceea în ceea ce spunea și destul de circumspect. Îmi

prezentase informațiile sec, dar corect, cel puțin în aparență. Vizita la combinat și discuțiile purtate cu directorul acestuia mă ajutau să elaborez o nouă ipoteză : Georgescu a pus la cale copierea documentelor. L-a atras pe colegul lui în combinație și l-a obligat să opereze în timp ce el era plecat, pentru a înlătura orice bănuială în privința sa. Pe urmă, l-a eliminat. Dacă aveam în vedere și traiul pe picior mare pe care îl ducea în ultima vreme, era normal să mă gîndesc că poate Doru Georgescu dăduse o dublă lovitură : eliminase un complice incomod și pusese mîna și pe partea lui de recompensă.

Așadar, în acea fază a anchetei, soluția părea a fi următoarea : Drăgănescu a asasinat-o pe Ana pentru a nu fi demascat și a fost apoi scos din joc, la rîndul lui, de către Doru Georgescu.

Toate bune și frumoase, numai că nu aveam încă nici o probă concretă, iar intuiția îmi șoptea că raționamentul meu are pe undeva un punct slab. Mai mult decît atît, ultima „ședință operativă" avută cu maiorul Zamfir mă obliga să reanalizez totul într-o lumină nouă.

A urmat o noapte albă, petrecută la masa de lucru, cu o cană mare de cafea în față și pachetul de țigări alături .Oricum atacam problema, oricîte argumente îmi clădeam în sprijinul uneia sau alteia dintre ipotezele imaginate, simțeam că ceva nu este în regulă, că există un mic amănunt care nu se potrivește. Oare nu cumva pornesc de la o premisă falsă ? Dacă lucrurile trebuie privite dintr-un alt unghi ? mi-am spus atunci. Am recitit declarațiile aflate la dosar și însemnările din agendă, sucind și răsucind în gînd datele culese în cursul anchetei,

fără a neglija nici cele mai mici amănunte, încercînd să le atribui noi semnificații. Încetul cu încetul, după ore întregi de frămîntări, o ipoteză îndrăzneață a început să prindă contur în mintea mea. Mă simțeam, de data asta, aproape de rezolvarea cazului, deși, eram convins, îmi lipsea încă o verigă importantă. Știam însă unde trebuie să o caut.

A doua zi, abia ajunsesem la sediu, după numai două ore de somn, cînd Varlam a dat buzna în birou, proaspăt și plin de vervă.

— Ce-i cu tine, Varlame, de ești așa zglobiu?

— Păi, dom' locotenent, am dormit și eu o noapte ca oamenii, nu m-am mai ținut după Georgescu din circiumă în circiumă! Dumneavoastră, în schimb, arătați cam obosit. Nu cumva ați preluat urmărirea?

— Să-ți răpesc ție o astfel de plăcere? În nici un caz! Dacă par ceva mai șifonat, e pentru că am muncit toată noaptea, în timp ce tu probabil că sforăiai de se zguduiau pereții. Hai, fugi și fă rost de două cafele mari, că avem de lucru! Ți-am rezervat alte sarcini.

— Știu. Mașina e deja pregătită, așteaptă jos, la intrare.

Răspunsul lui, ca și promptitudinea cu care mi-l servise, nu putea să nu mă intrige.

— Varlame, pur și simplu, mă uimești! Cum de-ai ghicit că vreau să te trimit la V.? Și ce anume te face să crezi că-ți dau și mașina?

— La V.?! s-a mirat, la rîndul lui, sergentul. Eu credeam că mă luați cu dumneavoastră la Făgăraș și abia după aceea...

— Băiete, habar n-am despre ce vorbești! Mă rog, ce să caut eu la Făgăraș, poți să-mi spui?

— Cum adică, nu v-a anunțat Panait?

— Care Panait? Varlame, iar ai început cu șaradele?

— Sandu Panait, de la circulație. Zicea că vă sună și pe dumneavoastră. Azi noapte s-a produs un accident de mașină pe șosea, în apropiere de Făgăraș. Bănuiam că vreți să vedeți locul...

— Haide, sergent, spune totul! Ce legătură are asta cu noi?

— Are, dom' locotenent! După spusele băieților care-au fost acolo, e un accident cam dubios. Se pare că cineva a încercat s-o omoare pe Corina Zenda...

Soția colonelului fusese descoperită puțin după miezul nopții. Mașina ei — o Dacia 1100 — părăsise șoseaua într-o curbă și se oprise, în urma unei ciocniri puternice, în pilonul unui pod. Femeia fusese transportată de urgență la spital, unde, cu toate îngrijirile primite, se afla încă în comă.

Am cercetat cu atenție topografia zonei și, cu toată bunăvoința, n-am putut trage altă concluzie decît aceea că nu mă aflam deloc în fața unui accident de circulație obișnuit. Concluziile medicilor veneau și ele în sprijinul aceleiași idei: starea gravă în care se afla Corina Zenda se datora unei puternice lovituri în moalele capului. În urma șocului femeia își pierduse cunoștința și se prăvălise peste volan, pierzînd astfel controlul asupra vehiculului. Întrucît panta era destul de lină, iar mașina nu se răsturnase, devenea cît se poate de

limpede că rana nu fusese produsă de impactul cu caroseria sau alte obiecte aflate în interior.

Nu aveam nevoie de alte dovezi pentru a înțelege că cineva încercase s-o ucidă pe Corina Zenda. Să fi avut dreptate Radu Enescu? Anume că asasinul Anei urmărea să-i înlăture pe cei cu care fata discutase în ajunul crimei? În orice caz, tocmai cînd mă credeam atît de aproape de rezolvarea cazului, iată-mă confruntat cu o nouă problemă.

În vreme ce mașina poliției se apropia de V., mă străduiam să integrez noile date în schema imaginată de mine în noaptea trecută. M-am ferit însă să trag vreo concluzie, cu gîndul de a-mi verifica mai întîi teoria la fața locului. Discuția cu Radu Enescu îmi oferise suficiente jaloane pentru desfășurarea cercetărilor. Odată ajunși în mijlocul satului, am spus șoferului să oprească, pentru a-l debarca pe Varlam.

— Băiete, l-am testat cu la despărțire, sper că știi ce ai de făcut!

— Da, să trăiți! Merg la poștă, să văd ce-i cu pachetul lui Drăgănescu, vorbesc din nou cu martorii interogați data trecută, îi înhaț pe puștii care au găsit mănușile și-i aduc la dumneavoastră...

— Perfect! Ia-l și pe Vasile cu tine, ca să meargă treaba mai repede. Eu pornesc cu Tache direct spre casa colonelului. Ne vedem acolo.

Haralambie Zenda nu era acasă. Am găsit-o, în schimb, pe sora lui, coana Adela, cum era cunoscută în sat. Văzînd mașina poliției, femeia s-a prezentat docilă la poartă. Nu părea nici mirată, nici speriată de prezența noastră. Fără a mai aștepta

întrebări, ne-a anunțat, cu voce incoloră, că familia Zenda era plecată la Brașov.

— Cînd au plecat ? am tatonat eu, dornic să obțin mai multe amănunte.

Mi-am dat seama că nu auzise nimic despre accident.

— Ieri.

— Cu mașina ?

— Da, cu toate că nu mergea prea bine. A tot încercat frate-meu s-o repare, dar pînă la urmă s-a lăsat păgubaș. Ziceau c-or s-o ducă la un atelier în Brașov.

— Știți cumva unde aveau de gînd să locuiască ?

— De obicei, cînd rămîn în oraș stau la mătușa Corinei.

Mi-am notat adresa respectivă, apoi m-am îndreptat spre mașină.

— Vă mulțumesc și ne scuzați de deranj !

— Ei, nu-i nici un deranj, domnule, de-acum ne-am obișnuit ! Au mai venit și alții...

Cuvintele ei neașteptate mi-au trezit un interes imposibil de camuflat. Am încercat să aflu, cît mai discret cu putință, despre cine era vorba.

— Ați avut musafiri ?

— Nu chiar musafiri, nici măcar nu-i cunosc. Acum trei zile parcă, au venit doi bărbați, unul după altul. Nu eram decît eu acasă.

— Și ce voiau, nu v-au spus ?

— N-aveau treabă cu mine. Unul, voinic, de mă mir cum încăpea în prăpăditul ăla de Trabant, zicea că a fost aici cînd s-a întîmplat nenorocirea cu domnișoara Ana, săraca, și cu prietenul ei ! Îi căuta

pe Harry. Cică aranjase cu el să meargă nu știu unde.

— Și celălalt ?

— Păi, cred că era de la poliție, dumneavoastră trebuie să știți mai bine. M-a tot descusut despre cei care erau atunci aici. I-am povestit și eu ce auzisem de la frate-meu. I-am spus și de ăla cu Trabantul, că e prin sat...

— Puteți să-mi spuneți cum arăta ?

— Înalt, destul de solid și purta niște ochelari negri.

Curios lucru ! mi-am zis. Eu unul n-am trimis pe nimeni aici !

În vreme ce-i mulțumeam din nou bătrînei, am observat un grup apropiindu-se în tăcere. Varlam era însoțit, spre surprinderea mea, de colonelul Zenda. În spatele lor, plutonierul Vasile, șeful de post și cei doi copii. Fără îndoială, Haralambie Zenda primise vestea tristă de la Varlam. Mi-a aruncat o privire răvășită, înspăimîntată parcă, dar nu de vederea mea, fiindcă pe mine părea că nici nu mă recunoaște.

— Ne-am întîlnit la poștă, mi-a explicat, în locul lui, sergentul. Dînsul tocmai venea de la gară și un consătean l-a anunțat că are un aviz telefonic din Brașov.

— Am crezut că mă caută nevastă-mea, a intervenit colonelul, însoțindu-și spusele cu un oftat prelung. Dar, de fapt, avizul era pentru ea. Cu mine nici n-a vrut să stea de vorbă...

— Cine anume ?

— Nu știu. Doamna Veta de la poștă zice că a sunat și aseară, și alaltăieri seara. Cineva din Brașov...

L-am trimis pe Vasile înapoi în sat, ca să afle amănunte, iar pe ceilalți i-am pus să identifice, cu ajutorul copiilor, locul de pe malul riului unde fuseseră descoperite mănușile.

Pe colonel l-am condus spre o bancă aflată în curte, unde, după insistențele mele a început să povestească. Părăsiseră V-ul cu două zile în urmă, după amiaza. De acasă, se opriseră direct la mătușa doamnei Zenda. Va trebui să verific asta! mi-am spus în gînd. L-am îndemnat apoi să treacă peste amănuntele nesemnificative, deși eram conștient că-mi va fi greu să-l conving.

— În sfîrșit, s-a hotărît el, remarcînd, pesemne, nerăbdarea mea, ieri, după ce am mîncat ceva, nevastă-mea a plecat în oraș. De atunci n-am mai văzut-o.

— Nu v-a spus ce treburi avea? l-am întrerupt eu.

— Eh, de-ale ei! Zicea că vrea să facă niște cumpărături — de fapt, de-aia ne și dusesem. Apoi avea de gînd să-și viziteze cunoștințele.

— Și nu v-ați îngrijorat, văzînd că nu se întoarce?

— Nu prea tare. Știam de la mătușă-sa că uneori rămînea pe la prietenele ei, cu care juca bridge. Îi era urît să se întoarcă tîrziu. M-am gîndit că poate se lungiseră și de data asta la joc și nu mai plecase. Azi de dimineață, eu am ieșit devreme. Ea urma să se întoarcă acasă, iar eu trebuia să mai rămîn pînă mîine. Voiam să particip la o întîlnire cu veteranii

din războiul mondial. Dar cînd am ajuns la clubul veteranilor, am aflat că s-a amînat întrunirea. De acolo, am plecat direct la gară...

L-am invitat să scrie o declarație în legătură cu cele relatate, mai pe scurt însă, mai comprimat. Aveam senzația că tot ceea ce-mi spusese colonelul deși părea întru totul credibil, semăna cu un rol bine învățat.

Încheiasem discuția cu Haralambie Zenda, cînd a apărut plutonierul Vasile.

— Dom' locotenent, permiteți să raportez! S-a sunat și azi, și în serile trecute, cam pe la aceeași oră, de la un număr din Brașov.

— Presupun că ai verificat numărul.

— Verificat, bineînțeles. Aparține unui restaurant : „Excelsior". Am vrut să dau un telefon acolo, dar n-am obținut rapid legătura și m-am grăbit să vă raportez.

— Bine. O să ne ocupăm de asta la întoarcere, chiar la fața locului. Deocamdată, hai să-i căutăm pe ceilalți !

Între timp, copiii arătaseră locul de pe malul rîului unde găsiseră mănușile. I-am lăsat să plece, iar pe oamenii mei i-am împărțit în două echipe. Una urma să cerceteze zona respectivă, iar cealaltă pe malul opus al rîului.

Căutările au durat mai puțin de o oră. Norocul a surîs celei de a doua grupe, spre marea bucurie a șefului de post, cel care a zărit obiectul undeva destul de aproape de mal, într-un loc cu apa limpede și de adîncime mică.

— Dom' locotenent, ați avut dreptate ! mi-a strigat el, radios, întîlnindu-mi, cu o grijă exagerată, corpul delict. Dacă nu m-aș fi uitat anume după

așa ceva, mi-ar fi fost aproape imposibil să-l găsesc printre pietrele de pe fundul apei.

Așadar, teoria mea se confirmă ! mă gîndeam, nu fără oarecare satisfacție. Dar atentatul asupra Corinei Zenda mă obliga la noi investigații.

Ajuns înapoi la birou, l-am pricopsit pe Varlam cu o nouă misiune.

— Varlame, ce-ai zice de o bere ? i-am propus eu pe neașteptate. Ar merge de minune pe căldura asta.

— Dom' locotenent, dacă-i ordin, cu plăcere !

— Din păcate, n-am timp să te însoțesc. Vreau să mă uit puțin peste însemnările voastre făcute la V. Tu însă dai o fugă pînă la hotel Excelsior și vezi dacă poți afla ceva în legătură cu telefoanele alea. Probabil s-a telefonat chiar de la recepție sau de la bar.

Abia am apucat să parcurg cele cîteva pagini notate de Varlam și să confrunt declarațiile oamenilor interogați cu cele anterioare, cînd sergentul a reapărut, cu figura împodobită de un zîmbet radios.

— Atît de repede ?! l-am întrebat. Cum a fost ?

— Bună ! Caldă, da bună !

— Lasă asta, Varlame, nu e cazul să mă mai convingi, ți se citește satisfacția pe figură.

— Aa ! Cu problema ailaltă ? S-a sunat de la bar, într-adevăr. De către unul dintre barmani. Cînd i-am arătat legitimația și l-am luat puțin la întrebări, a cam băgat-o pe mînecă. Credea că sînt de la economică. Mi-a spus c-a făcut-o pentru un cunoscut, client de bază al localului. Tocmai cînd vorbeam, a apărut și clientul. Cine credeți că este ?

— Varlame !

— Gata, spun ! E Cornel Vasiliu, prietenul lui Drăgănescu.

Capitolul unsprezece

Se întunecase și un vînt rece începuse să sufle stăruitor. Mă întorceam spre casă cu gîndurile nu tocmai bine rînduite. Eram puțin trist, puțin resemnat și nu prea aveam chef de nimic. Sunetul pașilor mei pe caldarîm mi se părea asurzitor în liniștea străzii pustii. La un moment dat, am crezut că le aud ecoul undeva, în spate. Să nu fi fost oare singur ? M-am oprit brusc și m-am uitat în lungul străzii. Nimic . nici un sunet, nici o umbră furișîndu-se pe lîngă clădiri, atît cît puteam să văd prin bezna compactă. Am pornit din nou, accelerînd ritmul, pentru ca iarăși să încetinesc brusc : nici un zgomot suspect. Doi tineri, care se îndreptau spre mine, m-au privit lung, apoi au trecut grăbiți pe trotuarul celălalt. „Stau cam prost cu nervii ! mi-am spus încîudat. Mîine, poimîine mă văd la «glumeți», îmbrăcat în cămașă de forță !"

Le drept vorbind, aveam toate motivele s-o cam iau razna. Crime, urmăriri, spioni, anchete peste anchete, ore de așteptare pe culoarele poliției, frumuseți stranii înotînd în whisky, prieteni vechi pe care nu-i mai recunoști, surprize în lanț, indivizi cu reacții ciudate și alții care caută să-ți citească gîndurile — toate astea, îngrămădite dintr-odată, sînt cam prea multe pentru un om serios și pașnic, care vrea să-și vadă liniștit de treburi.

Am ieșit din lift și am descuiat ușa apartamentului. În hol, am apăsat pe întrerupător, dar nu s-a întîmplat nimic. „Becurile astea au o viață extrem

de scurtă ; nu știu pe ce principiu sînt fabricate ! m-am gîndit, îndreptîndu-mă pe bîjbîite spre sufragerie. Deodată, m-am oprit în pragul camerei, înnebunit de senzația că degete de gheață mi se plimbă sfios pe spinare. Un al nu-știu-cîtelea simț mă avertiza că ceva nu e-n ordine. Nu eram singur. Am văzut o pată mare, neagră, îndreptîndu-se spre mine și o voce groasă, gîjîită, a răsunat în încăpere :

— Fața la perete și mîinile la ceafă !

Văzusem scena asta în multe filme. Întotdeauna cel care primise o asemenea invitație o urmase supus. Nu era momentul să fac opinie separată, mai ales că abia mă mai puteam mișca. Am simțit un obiect tare înfigîndu-mi-se în coaste și o mînă pipăindu-mi buzunarele.

— Mi-am lăsat pistoalele la serviciu. N-am decît cîteva grenade în servietă ! am încercat eu să fac pe viteazul, ca să văd cum reacționează.

Vocea îmi tremura totuși, semn de nu prea mare siguranță.

— Gura ! se auzi din celălalt colț glasul unui alt individ. Vorbești cînd ești întrebat !

N-au simțul umorului ! am constatat.

— E-n regulă, deșteptule ! m-a complimentat gîjîitul, după ce s-a asigurat că n-am arsenalul la mine. Dă-i drumu' la muzicuță ! Unde-ai ascuns-o ? Mai repede, că ne grăbim, și fără șmecherii !

— Trebuie să fie o confuzie, am spus nedumerit. N-am ascuns nimic, nicăieri.

— Poate-ai uitat, ia mai gîndește-te ! m-a îndemnat, împungîndu-mă din nou cu pistolul. Te putem ajuta să-ți amintești, nu-i așa, Bill ?

— Yes, boss ! a răspuns celălalt, cu un rîs cavernos.

Parcă mai auzisem vocile astea pe undeva. Neliniștile mele de pe stradă mă urmăreau și aici.

— Nu știu despre ce vorbiți. Ce să ascund ?

— Sticla de vodcă, prostule ! a strigat gîjîitul, izbucnind în rîs.

Și deodată, s-a făcut lumină, la propriu și la figurat. M-am întors spre ei. Locotenentul îmi zîmbea dintr-un fotoliu, iar Doru, cu o sticlă de pepsi în mînă rîdea de se prăpădea în mijlocul camerei. Bănuiesc că aveam o figură cam idioată, fiindcă, văzîndu-mă, amîndoi au izbucnit în hohote interminabile.

— O.K. ! Să cheme cineva salvarea ! am zis. Nu știu pe cine va lua, dar e, în orice caz, necesară. În alte condiții, aș fi sunat la poliție, dar așa...

— Vă rog să mă scuzați ! a intervenit locotenentul, întinzîndu-mi mîna. Eu intenționam să vă fac o vizită mult mai pașnică, dar prietenul dumneavoastră a avut cheia și a ținut foarte mult la farsa asta.

— A fost foarte nostimă, am răspuns. În ultima vreme, individul s-a profilat pe glume bune și pe surprize plăcute.

— Pentru că veni vorba, să știți că am venit cu sacul plin de surprize ! a intervenit locotenentul.

— Sînt imun de acum, nu mă mai miră nimic.

M-am așezat și eu în fotoliu și am încrucișat brațele.

— Înțeleg că toate misterele au fost, în sfîrșit, dezlegate. Așa e ?

— Cam așa ceva.

— Perfect. Atunci luminați-mă și pe mine!

— Întîi ieși cu vodca aia, că mă simt ca-n mijlocul deșertului, a sărit Doru.

— Da ce crezi, frate, ce-i aici, depozit? Regret profund! Nu știam că vii, așa că n-am făcut aprovizionarea

— Las-o baltă, că nu ține! Am văzut-o eu în cămară.

M-am ridicat oftind și m-am îndreptat spre bucătărie.

Am revenit cu cîte o ceașcă de cafea, cu pahare și cu sticla de vodcă. Am turnat fiecăruia o porție serioasă, cu gîndul de a pregăti cît mai temeinic momentul dezvăluirilor. Mi-am îngroșat vocea cît am putut, căutînd să-l imit pe Doru:

— Hai, dați-i drumul la muzicuță, că mă grăbesc!

Au rîs amîndoi, au sorbit din pahare și și-au aprins cîte o țigară.

— Cred că ar fi mai bine să înceapă dînsul! a fost de părere locotenentul, arătînd către Doru. Ca să scăpați de o grijă.

— Cum vreți, numai hotăriți-vă odată. E deja tîrziu și sînt destule de lămurit. Să nu vă-nchipuiți că vă dau drumul înainte de-a spune tot ce știți atît despre acțiunea de spionaj, cît și despre crimă.

Crime! l-a corectat locotenentul. Și Barbu Drăgănescu a fost asasinat. Sînt cam multe de povestit. E vorba de două crime și un atentat asupra Corinei Zenda...

— De fapt, povestea mea nu i prea lungă, a început Doru. Dar mai bine s-o iau de la început. Cam la o săptămînă de la întoarcerea din V., m-a vizitat maiorul Tănase. M a luat, chipurile, pe de-

parte, punîndu-mi tot felul de întrebări în legătură cu Barbu. Aflasc, de la director probabil, că lucram împreună la un program de cercetare. Mai corect spus, făceam amîndoi parte din colectivul respectiv, pentru că, altfel, fiecare lucra independent, la o temă bine delimitată. La sfîrșitul unei etape ne adunam și corelam rezultatele obținute, ca să putem stabili ce mai era de făcut. Dosarele erau ținute într-un seif, la care avea acces șeful colectivului, inginerul Irimia. Ei bine, într-o dimineață, acum cîteva luni, Irimia a găsit hîrtiile în altă ordine decît le lăsase el. L-a alertat imediat pe director, iar acesta, la rîndul lui, a anunțat poliția. Bineînțeles, eu habar n-aveam de treaba asta și nu pricepeam de ce maiorul mi-o povestea tocmai mie. Prin urmare, ei intraseră pe fir și puseseră sub urmărire pe fiecare membru al colectivului, inclusiv pe mine. Interesant lucru să afli că timp de cîteva luni ți-a fost urmărită fiecare mișcare, fără ca tu să-ți dai seama. Cu puțin timp înainte de plecarea mea la V., s-a umblat din nou la seif. Noroc că rezultatele unor teste foarte importante, care sosiseră tocmai atunci, fuseseră puse, pentru mai multă siguranță, în altă parte. Și noroc că eu intrasc deja în concediu, iar urmăritorul meu raportase că nu m-am apropiat de combinat. Practic, eram scos din cauză. Prin eliminarea treptată a suspecților, în urma anchetei efectuate, maiorul ajunsese la concluzia că numai Barbu putea fi spionul. Cînd mi-a spus asta, îți dai seama, am rămas năuc. N-aș fi crezut că lunganul, bleg cum arăta, era în stare de așa ceva. Numai că nu reușiseră să afle cui transmitea informațiile. Ba, mai mult, omul din umbră îi pierduse

la un moment dat urma. Acest moment coincidea cu plecarea noastră la V. De altfel, ți-am spus că plecasem mai devreme de data stabilită inițial. Venise Barbu cu mașina și mă luase pe sus. Atunci n-am dat importanță amănuntului, abia acum mă gîndesc că a vrut probabil să scape de eventualii urmăritori.

— Altul era scopul, vă spun eu mai tîrziu ! a intervenit locotenentul.

— În sfîrșit... a reînceput Doru. Prin urmare, ne-am dus la V., unde marele spion a binevoit să dea ortul popii. Nu mă-ntreba ce s-a întîmplat acolo, că nu știu nimic. Domnul locotenent n-a vrut să scoată o vorbă.

— N-avea rost să spun de două ori același lucru. Mai ales că povestea e destul de încîlcită, s-a scuzat omul legii. Și, pe urmă, ea se suprapune puțin cu a dumneavoastră, așa că mă scutiți de o corvoadă.

— Corect ! am zis, apoi m-am întors către Doru. Hai, dă-i drumul mai departe și nu te mai rătăci în discuții colaterale !

Și-a mai aprins o țigară, a sorbit din cafea, s-a uitat lung la paharul de vodcă, dar fără să-l atingă, apoi a continuat :

— Bun ! Să revin așadar la discuția cu maiorul. După moartea lui Barbu, lucrurile păreau să se fi liniștit. La seif nu s-a mai umblat, iar informațiile transmise deja spionilor nu erau esențiale. Materialele cu adevărat importante au fost protejate cu grijă. De fapt, după cum am aflat, dosarul respectiv nu fusese ascuns pur și simplu, ci înlocuit cu un altul fără valoare deosebită. Prin urmare, proiectul rămînea în continuare secret. Toate bune și fru-

moase, numai că tot nu înțelegeam de ce ținea maiorul să mă informeze și pe mine.

— Asta-i defectul tău : prinzi greu și uiți repede ! am spus, grăbit să nu pierd ocazia.

— Nu mai face pe deșteptul ! Nici ție nu ți-ar fi trecut prin cap. În sfîrșit, după ce m-a pus în temă, atent să nu scape cumva vreun detaliu, maiorul a trecut la atac. Rămăsese, spunea el, o problemă nerezolvată : prinderea spionilor. E adevărat, acțiunea lor eșuase de data asta, pentru că fusese descoperită la timp și se luaseră măsuri. Dar indivizii puteau comite oricînd altă tentativă, în altă parte sau chiar tot aici. Maiorul judecase în felul următor : cînd acționase ultima dată, Barbu n-avea de unde să știe că dosarul cel mai important fusese înlocuit. Mai tîrziu, desigur, deși era numai tehnician, după ce ar fi studiat atent materialele, și-ar fi dat seama de substituire, dar asta cerea timp și anumite condiții. Atunci, pe loc, însă, el a fost convins că fotografiază niște documente esențiale și probabil, asta urma să fie ultima lui misiune. Cercetările ajunseseră în faza de finalizare, ceea ce era mai important se realizase. Încîntat de reușită, Barbu își predase marfa omului de legătură și, în cele din urmă, filmul ajunse la un fel de șef, sau cam așa ceva. Acesta, ori se pricepea el însuși, ori, mai degrabă, colabora cu vreun specialist, cert este că avea să studieze materialele și să-și dea seama că lipsește esențialul. Ce era de făcut ? Odată cu moartea lui Barbu, accesul la documente era deocamdată blocat. Înlocuirea dosarului, de care trebuie să-și fi dat seama și ceilalți, conducea la ideea că Barbu fusese descoperit. Dispariția lui putea totuși

să-i și ajute : pericolul se mai îndepărtase în felul ăsta, iar măsurile de precauție puteau fi și ele mai puțin severe. Ar fi fost, prin urmare, ceva mai simplu de obținut datele, cu condiția să existe omul dispus ori silit să acționeze. Și atunci, ce trebuiau să facă indivizii ? Întrebarea asta mi-a pus-o maiorul.

— Foarte simplu ! l-am întrerupt eu. Să găsească un alt prost, să-i pună în brațe o tipă dată dracului, care să-i deregleze circuitele și să-l aducă în stare să facă tot ce-i cere. Nici nu trebuiau să caute prea mult.

— Puteau folosi și altă metodă, nu asta era problema. Cert este că erau nevoiți să racoleze urgent pe cineva, dacă voiau să mai pună mîna pe proiect Și cum colectivul mai număra, după ce Barbu ne părăsise, numai trei membri, iar eu eram cel mai tînăr, ceilalți fiind trecuți de cincizeci de ani, maiorul a presupus că eu voi fi cel ales. De acum încolo începe bîlciul ! Voi accepta eu, om serios, om integru, om cu o înaltă conștiință, să mă las atras în jocul lor ? Și, dacă voi accepta, voi fi în stare să mă prefac cît mai convingător cu putință ? După ce m-ar fi racolat sub o formă sau alta, urma să le pasez niște informații fără prea mare importanță, poate chiar niște documente false, pînă cînd poliția ar fi reușit să pună mîna pe toată rețeaua. Jocul putea deveni periculos la un moment dat, m-a avertizat maiorul, asigurîndu-mă totodată că voi fi permanent supravegheat, cu cea mai mare atenție Bineînțeles, am stat o vreme pe gînduri ; nu mi se părea nicidecum o treabă ușoară. Trebuia nu numai să joc un teatru perfect, ci să-mi și controlez fiecare

mișcare, fiecare gest, fiecare frază. Pe de altă parte, nici indivizii nu era niște ageamii. Cu siguranță, aveau să mă testeze și, dacă li s-ar fi părut ceva suspect, nu se știe ce s-ar fi putut întîmpla. În cele din urmă, totuși, am acceptat, poate mai mult în speranța că cele spuse de maior nu erau decît niște presupuneri și că spionii vor acționa altfel. Lucrurile s-au petrecut însă exact așa cum a prevăzut el.

— Prin urmare, te-ai dat cu banditii ! am sărit eu. Stă scris „spion" pe fruntea ta.

— Orice s-ar spune, a intervenit locotenentul, și-a jucat foarte bine rolul.

— Cred că nici n-a fost prea greu ! am replicat eu. Să trecl din bar în bar și dintr-o discotecă în alta, să te plimbi toată ziua cu taxiul, să te bălăcești în whisky și s-o ai la tine pe Venus în persoană, gata să-ți satisfacă orice dorință, trebuie să fie destul de plăcut. Așa spionaj aș face și eu. Apropo ! m-am adresat apoi lui Doru. Cînd îl mai vezi pe maior, spune-i din partea mea că, dacă mai apar ceva probleme de genul ăsta, îl servesc cu plăcere.

Dar fără să-mi acorde cea mai mică atenție, Doru și-a și reluat istorisirea :

— Mai departe, cunoști, în linii mari, povestea. Cîteva zile nu s-a întîmplat nimic deosebit. Eram într-o permanentă alertă, numai că fără prea mare folos. N-aveam ideea cum mă vor aborda, dacă se hotărau s-o facă, și suspectam pe fiecare individ care se apropia de mine, sau mi se părea mie că se uită mai nu știu cum. N-am avut însă, mult de așteptat. Într-o seară, m-am întîlnit întîmplător cu George, amicul tău. Mi-a propus să bem o bere.

La restaurant am intîlnit-o pe Paula. Ți-am povestit scena pe larg, în scrisoare. Mă simt dator să recunosc că, deși fusesem prevenit, nu mi-am dat de la început seama ce hram purta, că tocmai ea avea rolul să mă atragă în combinație.

— Cred și eu, l-am întrerupt, te furase peisajul!

— E un lucru lesne de înțeles, i-a luat apărarea locotenentul. Oricum, nu era singura victimă. Colaboratorul meu, aflat și el pe undeva pe arpoape, rămăsese pur și simplu extaziat.

— Nu cumva unul mic și negricios? l-am întrebat, amintindu-mi de tipul care se ținea pe urmele lui Doru.

— El este. Mi-ați relatat cum v-ați întîlnit cu el. Omul a fost puțin derutat în momentul acela, neștiind dacă trebuie să vă urmărească pe dumneavoastră sau să văd mai departe de domnul Georgescu. Pînă la urmă și-a zis că ordinul e ordin, așa că l-a respectat întocmai.

— Se pare că m-ați bănuit serios, odată ce m-ați pus sub urmărire! s-a interesat Doru.

— Sincer să fiu, da! Nu aveam nici o probă împotriva dumneavoastră, dar, așa cum se desfășurară evenimentele, candidați la locul întîi în topul suspecților. Despre asta o să vorbim însă la timpul potrivit.

— Oricum, sînt flatat! a declarat Doru, solemn.

Apoi, după ce și-a mai încărcat bateriile cu o nouă provizie de vodcă, a continuat:

— După primul „șoc" — sper că termenul te mulțumește, m-a consultat el — am înțeles că „jocul" începuse. Nu învățasem un rol anume, pentru că nu aveam cum să știu ce vor întreprinde ei. Tre-

buia să mă orientez din mers. Pentru început, Paula s-a mulțumit să mă poarte prin localuri și să-mi toace paralele. E drept, nici eu n-am asistat pasiv. Îi dădeam de înțeles că stilul ăsta de viață îmi place la nebunie. Am ajuns astfel să cunosc toate barurile din Brașov și să comand cu nonșalanță tot felul de băuturi despre care nici nu auzisem pînă nu demult. Nu puteam însă nici să exagerez, pentru că era foarte posibil ca indivizii să mă fi urmărit de mai multă vreme, ca să vadă cam ce învîrt și să-și fi dat seama ce persoană serioasă și sobră sînt.

M-am uitat spre locotenent acompaniat de o strîmbătură semnificativă: „Uite la el ce poate spune!"

— Într-o zi, a continuat Doru, prefăcîndu-se că nu observă, Paula m-a și întrebat dacă mă distram așa și mai înainte. Bineînțeles, i-am răspuns că nu, pentru simplu motiv că nu prea aveam cu cine, însă de cîte ori se ivea ocazia... Acum, în compania ei, de bună seamă, era cu totul altceva. Evident, în toată perioada asta, a căutat să mă atragă cu farmecele ei irezistibile, numai că fără să exagereze din păcate.

— Nu e cazul să intri în amănunte! l-am oprit eu, pudic. Și nici să-mi faci acum pe durul, că am văzut cu ce topit erai.

— Aiurea! Am fost un incoruptibil! Altul, mai slab de înger, i-ar fi pus urgent în brațe toate documentele de la combinat, cu fișete cu tot.

— Ești un adevărat erou! Sînt pur și simplu copleșit de admirație! Dar, ia spune, tipa nu te-a descusut deloc apropo de proiectul ăla?

— La început nu, iar cînd a făcut-o a fost cît se poate de naturală. M-a luat, chipurile, pe departe. M-a întrebat întîi și întîi cum stau cu banii — întrebare foarte firească, ținînd cont de cheltuielile pe care le suportam — cît cîștig și dacă sînt mulțumit. Normal ,m-am declarat nu nemulțumit, ci de-a dreptul indignat : muncă multă, bani prea puțini, pregătirea și capacitatea mea ar fi meritat altă soartă etc. Altă dată, s-a interesat ce lucrez la serviciu, cu ce mă ocup, dacă n-ar fi cumva mai bine să mă mut în altă parte, unde se cîștigă mai mult. I-am răspuns, cît am putut de naiv, că-mi place munca pe care o fac, este extrem de interesantă și că, de curînd, mă ocup oarecum și de cercetare, ceea ce e și mai pasionant. Aveam chiar, mă lăudam eu cu modestie, o serie de idei așa și pe dincolo, dar, din păcate, nu aveam și condiții să mi le pun în aplicare. Lucrurile sînt mult tărăgănate de birocrație, de lipsa unor materiale sau utilaje etc. I-am dat și un exemplu, ca să nu creadă că vorbesc în vînt : un proiect, început în urmă cu un an, abia acum a ajuns în faza de finalizare. M-a ascultat cu o bunăvoință extraordinară. Nu citeam altceva decît compasiune și sinceritate totală în ochii ei albaștri. Într-o seară, i-am declarat că nu mai am bani și că n-ar fi rău să ne rezumăm la niște distracții mai puțin costisitoare. S-a bosumflat fotogenic : nu-i plăcea să se plimbe aiurea pe străzi sau să meargă la filme, în ultimul rînd de scaune. Ea voia să danseze, să vadă lume bună, s-o vadă lumea bună, să bea un whisky, dacă are chef și așa mai departe. Știam ce avea să urmeze foarte curînd.

— A trecut la atac ! am presupus eu, perspicace.

— Da ! A fost docilă vreo două zile, a „suportat" situația, dindu-mi de înțeles că lucrurile nu puteau rămîne așa. Apoi, în timpul unei plimbări prin parc, mi-a mărturisit că a vorbit cu unchiul ei și că acesta i-a promis un ajutor substanțial și dezinteresat. M-am arătat lovit în mîndria mea masculină : o să ne descurcăm noi și singuri, cumva. A doua zi, a venit cu răspunsul unchiului. Cică el ar cunoaște un neamț venit cu nu știu ce afaceri pe la noi. N-ar fi o problemă să mi se găsească un post avantajos „acolo", de preferat decît o perspectivă de șomer aici. Peste puțin timp, am fi putut pleca amîndoi din țară spre un viitor lipsit de griji și veșnic senin. Bineînțeles, neamțul nu făcea treaba asta degeaba. Unchiul era în continuare pe deplin dezinteresat, neamțul însă, ca orice neamț, era un afacerist. Îmi cerea și el un serviciu, în schimb.

— Documentele !

— Doar atît. Dacă înainte mă arătasem entuziasmat de plan, la auzul acestei propuneri am fost total dezamăgit. Toate iluziile mi se prăbușiseră, una cîte una. Cum puteam să fac așa ceva, mă văicăream eu, neajutorat. Asta se chema fort și încă unul dintre cele mai grave. În afară de asta, nu vedeam cum i-aș putea îndeplini dorința. Apoi, presupunînd că aș fi încercat, riscul era enorm. Dacă eram prins, ce avea să se întîmple cu mine ? Mi-a răspuns cu ochii în lacrimi că îi părea nespus de rău. Ar fi fost așa de frumos ! Totuși, m-a implorat el, poate mă mai gîndesc. Nu-i venea să creadă că e așa de complicat. Mi-a explicat îndelung că nu trebuia să sustrag, în definitiv, hîrtiile, ci doar să

le fotografiez cu un aparat minuscul, atît de mic, încît aducea cu o jucărie, așa că toată operația semăna mai degrabă cu o joacă : o joacă din care ieșea, la urma urmei, și o sumă frumușică de bani. În sfîrșit, m-am mai gîndit ce m-am mai gîndit, m-am codit și cît am crezut că se cuvine și, în cele din urmă, mai mult mort de spaimă, am acceptat. Bineînțeles, nu mai e nevoie să vă spun, de-a lungul întregii perioade am ținut legătura cu maiorul Tănase. El stabilea „strategia", sfătuindu-mă ce anume să spun și cum să mă comport în anumite situații

Doru a făcut o pauză, necesară ca să-și aprindă gînditor o altă țigară. A tras cîteva fumuri, a sorbit din cafea — vodca o terminase de mult — apoi a continuat :

— Așa a început activitatea mea de spion. Paula nu mi-a făcut cunoștință cu nimeni altcineva din rețea. Nici măcar „unchiul" n-a mai apărut. I-am dat un prim film cu niște fotografii fără prea mare importanță, pe care ei le aveau deja. „Unchiul" mi-a transmis prompt o sumă de bani, de încurajare, și m-a sfătuit, prin intermediul ei, să nu mai risc pentru o pradă atît de „subțire". Să pun mai repede mîna pe datele esențiale. În același timp, am fost asigurat că au început demersurile în problema postului meu; afacerea era ca și încheiată. Stimulat în mod corespunzător de aceste promisiuni, am trecut cu încredere la pregătirea documentelor pe care mi le cereau. Stabilisem o dată precisă pentru marea operație. Urma să predau filmul „unchiului" în persoană, în schimbul banilor, în valută, firește. Aveam de gînd să-mi cer mai întîi drepturile, ca să le par mai degra-

bă lacom decît suspect. Evident, nu-mi făceam iluzii că voi primi totul de-a gata plus valiza cu bani. Dimpotrivă, se putea prea bine ca individul să devină violent. Știam însă că acțiunea era bine pusă la punct și se va interveni la timp. Cu alte cuvinte, n-avea de ce să-mi fie teamă.

— Sînt convins că nici nu ți-a fost, nu-i așa? l-am întrebat eu binevoitor.

— Așa e, bineînțeles! Abia acum tremur, cînd îmi amintesc. Atunci însă eram viteaz nevoie mare. Mai bine dă-mi un întăritor!

I-am scuturat în pahar ultimele picături din sticlă.

— Așa! a exclamat el mulțumit. Mai tîrziu am aflat că „unchiul" era supravegheat pas cu pas. Odată ce Paula fusese pusă sub urmărire, depistarea lui nu mai reprezentase o problemă. Maiorul avea însă convingerea că „unchiul" era doar o verigă intermediară. Prin el voia să ajungă la șeful rețelei, cel care urma să primească în final filmele. Așadar, în ziua respectivă, eram înarmat cu toate materialele necesare și pregătit sufletește pentru marea aventură. Numai că acasă m-am trezit cu un tip plin de bune intenții care ținea morțiș să-mi facă tocmai atunci morală.

— De unde naiba era să știu cu ce te ocupi tu în timpul liber? am izbucnit. Trebuia să-mi fi spus. Asta se cheamă lipsă totală de încredere, ca să nu zic altfel.

— Degeaba te superi! N-aveam voie să bat toba. Și așa maiorul mi-a administrat o mustrulială din cele mai severe fiindcă te-am dus la restaurant.

Nu m-am lăsat cu una, cu două:

— Ai vrut să mă vezi plesnind de invidie, nu-i așa ?

— Aiurea ! Știam că ești un insensibil. În orice caz, episodul cu restaurantul nu avea prea mare importanță. În schimb, a doua zi era cît pe-aci să-mi încurci toate planurile.

— Ce ziceți de el ? m-am adresat locotenentului, care ne privea pe amîndoi amuzat. Eu mă zbat pentru soarta lui, am grijă să nu facă prostii, iar el, ingratul, după ce mă lasă să plutesc în ceață, mă mai și acuză că-i încurc socotelile !

— Lasă că asta mai discutăm noi ! a sărit Doru. Noroc că ai fost neutralizat la timp. Ce s-ar fi întîmplat dacă „unchiul" observa că sînt urmărit ? Nu numai că putea fi compromisă toată acțiunea, dar puteai intra și tu într-o încurcătură de mai mare dragul. Mai ales că băieții și-au arătat, într-adevăr, colții, așa cum prevăzuse maiorul. Paula m-a dus la o adresă pe strada Lungă, unde trebuia să facem schimbul de „mărfuri". Acolo ne aștepta scumpul ei „unchi" împreună cu un tip cît un dulap, cu mutră de gorilă. Ca niște oameni de afaceri serioși, nu ne-am pierdut vremea cu politeturi. „Ați adus filmele ?" m-a întrebat „Unchiul". I-am spus că le am, dar aș dori să văd banii. Mi-a arătat o servietă diplomat, pe care am deschis-o : era plină cu bancnote verzi. I-am dat filmele. În loc să-mi mulțumească, tipul m-a privit crunt, a luat geanta diplomat în mînă, și-a pus pălăria pe cap și s-a întors spre celălalt. Sînt ai tăi, a zis el. Gorila a băgat mîna în buzunar, de unde a scos un pistol cît o cărămidă de mare. „Nu înțeleg", am făcut eu pe prostul, îndreptîndu-mi privirea spre Paula. Căutam să par oarecum calm,

nu știu dacă și reușeam. Paula s-a uitat la mine ca la o gazetă de perete, și-a luat geanta și a pornit către ușă. „Unchiul" a oprit-o cu un simplu gest, iar gorila i-a barat de-a binelea calea. Cu un rînjet sardonic, „unchiul" s-a scuzat apoi că are niște probleme urgente și a ieșit. Paula a rămas o vreme blocată, fără să realizeze situația ; abia mai tîrziu, îngrijorată, mi-a aruncat o altă privire, mai omenească. Devenisem singura ei speranță. Numai că eu nu puteam face mare lucru. Dacă încercam ceva, tipul mă împușca pe loc. Nu-mi rămînea decît să aștept o clipă de neatenție din partea lui sau să sper că maiorul e „pe față" și va interveni la timp. „Dacă nu vă deranjează, o să facem o mică plimbare cu mașina", ne-a propus gorila, cu fața lățită de un rînjet. Acum, cînd îmi rememorez scena, o fac cu oarecare detașare, atunci însă o cam băgasem pe mînecă. Dacă totuși maiorul nu putea interveni ? Sau dacă reușea să apară, dar cu vreo două-trei minute mai tîrziu ? Afară s-a auzit mașina „unchiului" demarînd. Gorila tocmai ne făcea semn cu pistolul s-o cîrmim spre ușă, cînd au dat buzna oamenii maiorului. Am răsuflat ușurat, în vreme ce Paula m-a privit complet derutată : nu știa dacă e cazul să se bucure sau nu.

— Avusese o zi grea săraca ! am compătimit-o eu. Și „unchiul" ?

— Cu el nu știu exact cum a fost. În orice caz, a fost prins. Poate ne lămurește dînsul mai bine, a arătat el spre locotenent.

— „Unchiul" a fost lăsat să plece și urmărit discret, a spus acesta. S-a întîlnit într-adevăr cu „șeful" și au fost surprinși de oamenii maiorului. Cu oca-

zia asta s-au găsit suficiente probe, care să le asigure la amîndoi un viitor lipsit de griji. Nici eu nu cunosc prea multe amănunte. Ca să fiu sincer, nici nu m-a interesat să aflu mai mult. Pe mine mă preocupa autorul crimelor din V.

— Bun ! Se pare c-a venit rîndul dumneavoastră ! a rostit Doru. Eu unul mi-am încheiat rolul.
S-a tolănit pe canapea, picior peste picior, cu ceafa rezemată de spătar.

— Aștept cu nerăbdare povestea ! a spus el.

Capitolul doisprezece

Deodată, mi-am dat seama că se făcuse liniște deplină. Mă cufundasem în gînduri și uitasem cu totul de ceilalți. Fumam absent, privindu-i cu un zîmbet înțelegător ; într-un fel mă amuzau aerele de detectivi pe care și le dădeau.

Radu Enescu s-a întors spre mine, ca să mă îndemne încă o dată :

— Sîntem amîndoi nerăbdători să aflăm cine i-a „sinucis" pe cei doi. Acum, că l-ați scos pe Doru basma curată, nu văd cine-ar mai putea fi.

— Pînă nu demult, susțineați altă versiune.

— Era un bluff, mai mult ca sigur, a intervenit Georgescu. I se trage de la bridge. Nu voia decît să vă îndrepte spre o pistă falsă. N-a înțeles niciodată cum a putut Ana să-l prefere pe Barbu în locul lui. Asta poate fi un motiv foarte serios pentru crimă, nu ? Sper că aveți cătușele la dumneavoastră.

— Din fericire, am un alibi solid, a răspuns Enescu, luîndu-l, oarecum, în serios. Cel puțin pentru prima crimă. Iar pe Barbu ce rost ar fi avut să-l ucid, odată ce Ana tot nu mai era ? Oricum, dacă ar fi să aleg pe cineva, eu aș merge pe „unchiu". M-am gîndit de mult că ar putea să fie cineva din afară. Nu știu ce-o fi avut cu biata fată, dar pe Barbone avea destule motive să-l omoare. Și-o fi dat seama că fusese descoperit și de frică să nu trăncănească. Ceea ce nu înțeleg e de ce a încercat s-o lichideze și pe doamna Zenda și, mai ales, cum a făcut-o. Oricum, rămîne favoritul meu.

— Nu faceți pariu, că o să pierdeți ! l-am sfătuit. Tocmai pe Barbu Drăgănescu n-avea cum să-l omoare. Doar dacă admiteți că ar fi pătruns pe furiș în casă, fără să-l observe nimeni, ceea ce era aproape imposibil. Vă dau șansa să mai ghiciți o dată, după ce vă prezint toate datele.

Radu Enescu s-a așezat mai comod în fotoliu, numai ochi și urechi.

— S o luăm în ordine cronologică ! am continuat eu. Moartea Anei Carp s-a produs între nouă și jumătate și zece, după raportul medicului legist. Cauza morții, evidentă : împușcarea. Conform expertizei balistice și medicale și amprentelor găsite pe pistol se poate trage concluzia că este vorba de o sinucidere. Spun „se poate", pentru că acest mod

de sinucidere este relativ ușor de simulat. Trebuie să mărturisesc că, încă de la începutul anchetei, moartea Anei Carp mi s-a părut suspectă. Nu aveam nici un element concret pe care să mă bazez, simțeam însă că ceva nu-i în regulă.

— Flerul, nu ? a întrebat Doru Georgescu.

— Flerul ! În meseria noastră contează și asta foarte mult. Nici nu era vorba numai de fler. În primul rînd, m-am întrebat de ce și-a ales Ana această cale de a-și lua viața. Statisticile arată că sinuciderea prin împușcare este foarte rară în rîndul femeilor. Ori ea putea foarte bine să-și aleagă alte mijloace. De exemplu, putea să folosească ea somniferele. Existau toate condițiile să fie descoperită tîrziu, deci n-avea de ce să se teamă că ratează.

— Și ați tras concluzia c-a fost crimă ! a presupus Enescu.

— „Concluzia" e cam mult spus. Repet : nu mă bazam pe nici un fapt concret în presupunerile mele. Ori, pentru a trage concluzii, trebuie să ai probe. Din păcate, asasinul n-a lăsat nici o urmă, nici cel mai mic indiciu.

— Destul de urît din partea lui ! a continuat Radu Enescu, ducîndu-și un deget la obraz. Prin cărți și prin filme criminalii sînt ceva mai cumsecade, își mai avertizează victima cu cîte-o scrisoare, mai uită la locul faptei cîte-un nasture, cîte-un muc de țigară...

— Sau, dacă înscenează sinuciderea, mai lasă cîte-un bilețel de adio ! a completat Georgescu pe același ton.

— N-a fost cazul aici ! am încercat eu să aduc discuția pe un făgaș serios. Asasinul Anei a vrut

să comită o crimă perfectă și a fost pe punctul de a reuși. Totuși, chiar presupunînd că era vorba de crimă, apărea din nou întrebarea : de ce nu s-a folosit un alt mijloc ? Se putea înscena sinuciderea și prin otrăvire, de exemplu. De ce asasinul a preferat pistolul ? Cînd am aflat răspunsul la întrebarea asta, lucrurile s-au lămurit destul de repede. Dar pînă atunci au apărut multe alte probleme. În sfîrșit, ancheta privind moartea Anei Carp nu mi-a adus nici un rezultat promițător. V-am interogat atunci pe toți, cu excepția lui Drăgănescu, fără să aflu mare lucru. Mai corect spus, cele aflate nu însemnau atunci mare lucru. O serie de amănunte aveau să devină foarte importante ceva mai tîrziu. Din nefericire, singurul om capabil să-mi furnizeze mai multe date n-a mai avut cum s-o facă. În legătură cu moartea lui, am avut posibilitatea să elimin destul de repede ipoteza sinuciderii sau accidentului. De data asta, dispuneam și de așa numite „corpuri delicte" : tuburile de somnifere. După cum știți, am căutat prin toată casa, dar n-am găsit altele, iar cele găsite nu purtau amprentele lui. Am întrebat dacă a aruncat cineva vreo cutie sau vreun flacon de medicamente și toată lumea mi-a răspuns negativ. Nu puteam crede că Drăgănescu a luat pilulele fără să lase amrpente pe tubul respectiv. De fapt, asta a fost una din greșelile criminalului. Poate că nu e tocmai o greșeală. Mai curînd cred că n-a mai avut posibilitatea să-i imprime amprentele pe tub, condițiile nu i-au permis. În noaptea aceea, domnișoara Dinu s a culcat în hol, și, cum intrarea in camera lui Drăgănescu se face pe acolo, riscul de a fi văzut era foarte mare. Fără această

eroare, poate că ancheta s-ar fi încheiat demult și asasinul ar fi dormit liniștit. Concluzia ar fi fost fie că cei doi s-au sinucis, eventual, Drăgănescu involuntar, fie că el a omorît-o pe fată și apoi s-a sinucis. Cum, de altfel, ați presupus și dumneavoastră la un moment dat ! I-am flatat încă o dată pe Radu Enescu.

— După cîte am aflat în seara asta, bărbosul putea fi foarte interesat ca Ana să moară, nu ? a intervenit, sigur pe el, acesta.

— E adevărat. De altfel, abia cînd am aflat că el era spion, mi-am putut face o idee despre mobilul primei crime. Nu aveam, iarăși, nici o dovadă concretă, însă era cel care se potrivea cel mai bine. Pînă atunci, excluseserm din calcule doar interesul material, dar nu puteam să nu mă gîndesc și la altă posibilitate : la un mobil de ordin sentimental, spre exemplu.

— Aha, ce spuneam eu ?! Propun să-l legăm întîi și pe urmă să povestiți mai departe ! a sărit Doru Georgescu, arătînd spre prietenul lui.

Enescu a mimat o figură fioroasă.

— Prin urmare, după ce ați aflat cu ce se ocupa Barbu, ați știut mobilul ! mi s-a adresat el.

— N-am spus asta. Am știut cu certitudine mobilul abia spre finalul anchetei. Pînă atunci, nu puteam neglija nici o variantă, de teamă să nu-l elimin dintre suspecți chiar pe asasin. Să revin însă la Barbu Drăgănescu. Încercînd să aflu cît mai multe despre el, am ajuns și la combinat, unde directorul m-a informat despre fotografierea documentelor. Am luat legătura cu maiorul Tănase, care m-a asigurat de vinovăția lui Drăgănescu. Era deci normal să ajung la următoarea ipoteză : Ana și-a

dat seama că prietenul ei învîrte ceva necurat, iar el, de teamă să nu fie denunțat, a suprimat-o. Foarte plauzibil. Mai mult, cum el făcea parte din rețeaua de spionaj, se explica și proveniența pistolului. Exista deci un mobil foarte serios, iar individul nu avea alibi, ba chiar se comportase suspect atît seara cît și dimineața. Beția de după aceea putea fi și puțin simulată ca să se sustragă de la anchetă.

— Da, dar atunci cine l-a omorît pe el ? a întrebat Radu Enescu.

— Tocmai asta era problema. Apărea o a treia persoană : asasinul lui Drăgănescu. Cine să fie și ce interes să fi avut ? La prima întrebare n-aveam cum să răspund, pentru că nimeni nu avea alibi. Oricine putea s-o facă, fără prea mare dificultate. Nici în privința mobilului lucrurile nu păreau mai clare. Putea fi omorît de unul din spioni, pentru că devenise periculos și, oricum, își îndeplinise misiunea — la ora aceea probabil nu descoperiseră încă lipsa ultimelor rezultate — sau nici n-o ucisese el pe Ana Carp, în schimb, văzuse, fără să vrea, ceva și adevăratul asasin era obligat să-l elimine. Cele două ipoteze se puteau combina și într-una singură. Dacă Drăgănescu avea vreun complice printre cei prezenți ? Hotăriseră împreună s-o ucidă pe fată, iar apoi celălalt, ca să scape de un martor incomod îl omorîse și pe el.

— Asta însemna că tot celălalt o omorîse și pe Ana, nu ? a ținut să precizeze gazda.

— De ce ? s-a interesat Doru Georgescu.

— Păi, dacă o omora Barbu, celălalt îl avea la mînă și n-avea nici un rost să se mai complice,

înfăptuind o crimă pentru care nu posedă alibi! a răspuns perspicace Enescu, cerîndu-mi din priviri aprobarea.

— Într-adevăr, dacă mergem pe ipoteza complicității, cam asta era concluzia logică. Și atunci, neavînd alte date, nu-mi rămînea decît să descopăr cine putea fi complicele. Problema era foarte dificilă, pentru că nici unul nu avea alibi.

— Iar o anumită persoană a făcut totul pentru a deveni suspectul numărul unu! m-a completat Radu Enescu, arătînd spre prietenul lui.

— Cam așa este! am admis eu. Maiorul Tănase mă asigurase că Drăgănescu fusese autorul furtului de la combinat, dar asta nu excludea posibilitatea unei complicități. Discuția cu maiorul a avut loc înaintea „recrutării" domnului Georgescu. L-am urmărit deci pe acesta o scurtă perioadă, iar comportarea dînsului mi s-a părut, evident, suspectă. Mai tîrziu, am fost înștiințat de manevra pusă la cale și am abandonat pista, recunosc, nu fără oarecare părere de rău. Oricum, între timp i-am avut în vedere și pe ceilalți: Haralambie și Corina Zenda, George Ulmeanu și Florența Dinu.

— Și pe mine?! s-a interesat Enescu, sincer curios.

— Nu pentru multă vreme. Nu vă puteam pune în circă nici un mobil serios. Eventual, puteam presupune că-l urați pe Barbu Drăgănescu și nu vrut să vă răzbunați. Mi s-a părut totuși prea puțin pentru crimă. În definitiv, nu aveam nici o dovadă că Ana Carp însemna foarte mult pentru dumneavoastră.. M-am informat și n-am găsit pe

nimeni care să vă fi văzut împreună. În plus, pentru prima crimă aveați un alibi tabu.

— Ei, vezi ? s-a întors el, foarte satisfăcut, către Georgescu.

— Uneori, însă, tocmai asta mă punea pe gînduri ! am încercat eu să-l necăjesc puțin. Prea păreați curat, prea n-aveați nici o pată. Pe urmă, insistența dumneavoastră de a pleca din V. cît mai repede era și ea suspectă și, dacă v-am dat drumul, a fost tocmai pentru a-mi lămuri motivul acestei insistențe. Prin urmare, n-ați scăpat nici dumneavoastră : un colaborator de-al meu v-a însoțit pas cu pas în prmele zile ale turneului de la Tușnad. Abia după aceea v-am tăiat de pe lista suspecților.

— Mai bine mai tîrziu ! a suspinat Enescu, răsuflînd ușurat.

Mi-am aprins o altă țigară — a cîta, oare ? — înainte de a-mi continua relatarea.

— De altfel, în prima fază a anchetei, n-am reușit, practic, să tai pe nici unul de pe lista neagră. Făceam o mulțime de speculații, formulam o mie de ipoteze, fără să găsesc nici o probă solidă pentru susținerea lor. Dacă totuși am pornit greșit ? m-am gîndit la un moment dat. Am reluat ecuația, încercînd să analizez datele dintr-un alt unghi. Și iată că o nouă variantă a început să prindă contur, dar nici ea nu era verificată de vreo dovadă materială. Aveam să mă conving însă foarte curînd că sînt pe drumul cel bun : în rîul din V., aproape de casa familiei Zenda, am găsit un alt pistol...

S-au uitat la mine, uimiți. Nu i-am lăsat să înceapă din nou cu cine știe ce presupuneri, așa că am continuat :

— La început nu înțelesesem de ce se folosise un pistol pentru asasinarea Anei. Probabil că vă întrebați : ce rol avusese acest al doilea pistol ? Dacă veți răspunde la cele două întrebări, veți descoperi imediat asasinul...

M-au privit amîndoi lung, apoi s-au uitat neajutorați unul la altul. Dîndu-și seama că se afla într-o situație dificilă, ceea ce, desigur, nu-i prea era la îndemînă, Enescu s-a întors către mine :

— Sînteți mult prea ermetic. Mai aveți niscaiva elemente din astea, numai bune pentru clarificări ?

— Nici nu mai sînt necesare. Odată rezolvată problema pistoalelor, toate micile amănunte se îmbină perfect în imaginea de ansamblu.

M-a privit neîncrezător. S-a luptat o vreme cu sine însuși, pînă cînd, în cele din urmă, curiozitatea a învins.

— Mă dau bătut ! a zis. Spuneți-ne cine e, nu ne mai fierbeți !

Apoi către Doru Georgescu :

— Tu ai vreo idee ?

— Nu, dacă nu ești tu, nu ! Poate are dînsul vreun asasin de rezervă.

— Totuși, chiar răspunzînd la întrebările astea, nu obții nici o probă împotriva criminalului ! mi s-a adresat Enescu, intrigat.

— Aveți dreptate ! Logic însă, totul se clarifică. Iar odată găsită soluția, e mult mai ușor să aduni probe pentru susținerea ei. Ceea ce e mai nostim e că cineva a știut de multă vreme, fără nici un

dubiu, cine e asasinul. Şi, mai ales, a avut totul de-a gata, fără să facă aproape nici un efort.

— Asta-i chiar culmea! a strigat Georgescu, revoltat.

— Într-una din vizitele la V., m-am simţit eu dator să le explic, am aflat de la sora colonelului că fusese interogată de un aşa zis „coleg" de-al meu. În cele din urmă, am pus mîna pe acesta. Aflase, cu ocazia unor alte investigaţii prin sat, că dumneavostră, bridge-iştii aţi plecat la Tuşnad. A găsit cu uşurinţă hotelul la care aţi fost cazaţi şi a urmărit-o pe domnişoara Dinu. Chiar dumneavoastră mi-aţi povestit asta! i-am amintit lui Enescu.

— Da! a recunoscut el intrigat. Nu văd însă care e legătura.

— O veţi vedea imediat. Vă amintiţi că, în ziua crimei, aţi făcut un drum la poştă şi aţi expediat un colet pe care vi-l dăduse Barbu Drăgănescu? Pachetelul conţinea tocmai dovada despre care v-am vorbit.

— Expediată de Barbu? s-a minunat Georgescu.

— Chiar de el! Pentru că, uitaţi, să vă mai ajut puţin, varianta complicităţii lui s-a dovedit valabilă. El a avut, într-adevăr, un rol important în uciderea Anei Carp: acela al asasinului de rezervă, ca să reiau ideea domnului Georgescu. Iar greşeala esenţială a „titularului", ca să mă exprim aşa, a fost că l-a subestimat. Drăgănescu ştia că devenise un martor periculos. Mai mult, şi-a dat seama de asta încă dinaintea comiterii crimei şi şi-a luat unele măsuri de precauţie. În ajunul acelei zile nefaste a avut o

discuție cu asasinul, în care au pus la punct amănuntele. Ei bine, el a înregistrat convorbirea.

— Asta-i bună ! a exclamat Enescu, începînd să se agite. Și asasinul nu și-a dat seama ?

— Nu ! Drăgănescu a fost precaut : a folosit două casetofoane.

— Ah, știu ! a sărit Doru Georgescu. În seara aceea, mi-a cerut mie casetofonul și o casetă. Spunea că vrea să imprime ceva de la mine. Bănuiesc că l-a pus pe al meu la vedere și a imprimat cu al lui, ascuns undeva.

— Așa trebuie să fi procedat. Nu numai că l-a pus pe al dumneavoastră la vedere, dar l-a și lăsat să cînte în surdină. Pe bandă, în afară de vocile celor doi, se aude și muzică. Dar el a mers și mai departe : după descoperirea cadavrului, a avut o nouă discuție cu asasinul, tot în camera lui.

— Și a imprimat-o și pe asta ! a anticipat Georgescu.

— Exact. Voia probabil să-l aibă pe celălalt la mînă, eventual chiar să-l șantajeze, însă n-a mai avut timp.

Am făcut o scurtă pauză apoi, lăsîndu-mă pe spate în fotoliu, am adoptat un ton ușor ironic :

— Ei, ia spuneți, domnilor detectivi, a cui voce o s-o auzim ? Prietenul dumneavoastră m-a asigurat că aveți casetofon ! m-am adresat apoi lui Enescu. Pentru mai multă autenticitate am adus chiar banda. Ce-ați zice de o mică audiție ? Am putea organiza chiar și un concurs „Cine știe cîștigă". Cu premii, bineînțeles.

Cei doi intraseră deja în concurs, fără să mă mai asculte sau să se gîndească la vreun premiu.

— Habar n-am ! a cedat Enescu destul de repede. Apoi a adăugat fără prea mare convingere :

— După mine, numai colonelul poate fi, dar nu reușesc deloc să leg ideile între ele. Doar atît că pe ceilalți nu-i pot bănui.

— Îmi pare rău, dar o să vă dezamăgesc ! i-am spus. La ora comiterii crimei colonelul era în sat, e un lucru verificat.

— Bine, dar parcă mi-ați spus odată că nu are alibi ! mi-a replicat el intrigat.

— Așa credeam atunci, pentru că nu știam un amănunt esențial . împușcătura pe care ați auzit-o dumneavoastră din grădină nu era cea care a omorît-o pe Ana Carp.

M-au privit uluiți. Privirile lor păreau să-mi reproșeze că îmi cam bateam joc de ei.

— Nu mai pricep nimic ! a mormăit Radu Enescu, în timp ce pregătea casetofonul. Primul pistol, al doilea pistol, Păsărilă complice și victimă, Florența urmărită ! Și, mă rog, de ce a urmărit-o individul ăla pe Florența ? Nu s-a ținut după ea degeaba, nu-i așa ? Ce legătură are cu povestea asta ? Încă nu ne-ați explicat.

— Are ! i-am răspuns, întinzîndu-i caseta. Pentru că vocea pe care o s-o auziți alături de a lui Drăgănescu nu aparține unui bărbat.

Au înghețat.

— Nu cumva vreți să insinuați... a îngăimat Radu Enescu.

Însă deodată s-a întrerupt și a apăsat precipitat pe butonul PLAY.

Capitolul treisprezece

După cîteva minute, Mateescu a oprit casetofonul. Eram literalmente interziși!

— Extraordinar! am izbucnit eu. Dacă nu i-aș fi auzit vocea cu urechile mele, aș spune că-i o glumă!

— Parcă nici așa nu-mi vine să cred! a completat Doru. Ne sînteți datori niște explicații, domnule locotenent.

— Nu văd ce ar mai fi de explicat! s-a eschivat el, însă n-a reușit decît să ne stîrnească curiozitatea.

— Nu se poate să ne părăsiți așa cu pe niște copii orfani! am insistat și eu, bănuind că, de fapt, se cam lasă rugat. Cîte ceva am mai priceput noi, dar tot au rămas destule lucruri nelămurite. Am înțeles, de exemplu, ce-a fost cu urmărirea Florenței. Tipul care a primit caseta de la Păsărilă aflase că asasinul e o femeie. Îi rămînea doar să afle cine anume. S-a dus la V., unde s-a informat care sînt persoanele implicate.

— Exact! m-a aprobat locotenentul. Din fericire pentru el, nu erau decît două femei. Pe Corina Zenda nu a găsit-o acasă, așa că a pornit pe urmele Florenței Dinu. Probabil că a căutat un prilej ca să-i audă vocea și, mai mult, s-o înregistreze.

— Ah, știu! am sărit eu, luminat, deodată. S-a deghizat în reporter și, chipurile, ne-a luat un interviu. Am urmărit în fiecare zi rubricile din ziarul județean. N-am găsit nici o referire la turneul de bridge.

— Oricum, după acel „interviu", Cornel Vasiliu, cum îl cheamă pe falsul reporter, a ştiut cu siguranţă că asasina Anei Carp nu era Florenţa Dinu.

— Dar dumneavoastră cum aţi reuşit să daţi de urma lui ? a întrebat Doru.

— Vasiliu a căutat-o pe Corina Zenda, evident, cu intenţia de a încerca un mic şantaj. După cum aflasem, era un tip într-o permanentă jenă financiară. Intenţiile, de fapt, i le-am bănuit eu, el nu era chiar atît de naiv încît să compună scrisori de şantaj şi nici n-a vrut să recunoască mai tîrziu că asta urmărea. Cîteva zile la rînd a tot încercat să vorbească la telefon cu doamna Zenda, care însă era plecată din sat. O cercetare sumară întreprinsă la barul de unde se ceruse convorbirea ne-a pus pe urmele lui Cornel Vasiliu. De altfel, colaboratorul meu l-a întîlnit chiar acolo, unde venise probabil cu gîndul de a repeta apelul, şi l-a adus cu el la secţie. De cum am auzit despre cine e vorba, mi-am amintit de declaraţia dumneavoastră, mi s-a adresat locotenentul, referitoare la expedierea pachetului dat de Drăgănescu. L-am luat astfel la sigur pe Vasiliu, obţinînd informaţiile dorite şi, bineînţeles, caseta.

— După cîte am înţeles, am ţinut eu să subliniez, dumneavoastră aflaseţi însă totul, sau aproape totul, încă înainte de a avea înregistrarea.

— V-am spus doar : găsisem rezolvarea pe calea deducţiei. De ce nu folosise oare criminalul un alt mijloc pentru suprimarea Anei Carp ? De ce a ales pistolul ? Nu exista decît un singur răspuns : pentru că numai aşa îşi putea asigura un alibi. Cum altfel ar fi putut proceda ? Prin otrăvire ? Ar fi si-

mulat sinuciderea, e adevărat, dar era o treabă pe care putea s-o facă oricine, deci, dacă s-ar fi emis ipoteza crimei, toți intrau pe lista suspecților, inclusiv el însuși. Prin sugrumare, prin lovire? Și mai rău: era mult mai greu de inscenat o sinucidere, iar problema alibiului rămînea nerezolvată. Mai departe, raționamentul este cît se poate de simplu: care sînt persoanele cu alibiuri solide? Nu sînt decît trei: Corina Zenda, Florența Dinu și dumneavoastră, domnule Enescu. Cum dumneavoastră și domnișoara Dinu erați împreună la ora crimei, mai rămînea o singură posibilitate.

— Bine, dar cum a procedat? s-a interesat Doru, destul de nedumerit.

— Asta am aflat numai după ce am ajuns la ideea celui de al doilea pistol. Cum își putea asigura asasinul un alibi sigur? Numai înșelîndu-ne în privința momentului crimei. Cînd Florența Dinu și prietenul dumneavoastră au ajuns în spatele grădinii, s-a auzit o împușcătură. Descoperind cadavrul Anei Carp, era normal să creadă că ea fusese ucisă de împușcătura pe care tocmai o auziseră. În realitate, în acel moment se auzise focul tras cu al doilea pistal, în timp ce glonțul fatal fusese tras cu vreun sfert de oră mai devreme.

— A fost probabil împușcătura auzită și de noi în drum spre casă. Am crezut că fusese trasă de vînători. Florența era chiar îngrijorată că George o să întîrzie.

— De fapt, Corina Zenda era cea care începuse vînătoarea! a precizat locotenentul. Îmi pusesem în repetate rînduri problema timpului necesar pentru inscenarea sinuciderii. Din momentul împușcăturii

și pînă la pătrunderea dumneavoastră în camera Anei Carp trecuse mai puțin de un minut. Or, în acest interval, asasinul trebuia să șteargă pistolul, să imprime pe el amprentele fetei, să-i aranjeze poziția corpului, în sfîrșit, să sară pe fereastră și să se pună la adăpost. Era obligatoriu deci să se miște cu mare agilitate și să acționeze cu mult sînge rece. Chiar și așa însă, riscul era foarte mare. În realitate, Corina Zenda a procedat mult mai simplu : a intrat în cameră, a omorît-o pe Ana, a simulat pe îndelete sinuciderea, a tras chiar un al doilea foc cu pistolul în mîna Anei, pentru ca proba cu parafină să nu dezvăluie înscenarea, iar apoi a ieșit frumos în grădină, așteptîndu-vă.

— Aha, am intervenit eu, înseamnă că în timpul ăsta complicele ei, adică blegul ăla de Barbu, se pregătea să ne tragă cacialmaua.

— Într-adevăr. Drăgănescu s-a postat în casă. Cînd ați intrat în grădină, a tras în aer, apoi a ieșit pe fereastră, furișîndu-se pînă la rîu, de unde a revenit cîteva minute mai tîrziu. O crimă aproape perfectă, am putea spune. Asasinul n-a lăsat nici o urmă, asigurîndu-și în același timp un alibi imbatabil. Totuși, Corina Zenda nu s-a mulțumit numai cu atît ; ea a încercat să-și rezerve cît mai multe șanse. În primul rînd, a mizat pe reușita înscenării. În caz contrar avea de partea ei alibiul : doi martori se aflau lîngă ea cînd s-a auzit împușcătura. Mai mult, s-a gîndit că nu strică să se asigure și pentru perioada dinainte. astfel încît s-a dus în sat, chipurile după cumpărături, și a avut grijă să intre în vorbă cu cîțiva oameni. Ulterior, am făcut alte cercetări și am stabilit că nimeni n-o văzuse după ora

nouă. În sfîrșit, mai era o șansă : chiar dacă ne dădeam seama că Ana a fost asasinată, chiar dacă aflam și momentul exact al crimei, nu aveam nici o probă care s-o acuze. Singurul pericol venea din partea lui Barbu Drăgănescu.

— Dar a rezolvat și problema asta ! a constatat Doru, parcă încîntat de descoperirea făcută.

— Și încă foarte simplu ! a răspuns Mateescu. Vedeți, în perioada în care v-am bănuit pe dumneavoastră, unul din argumentele mele era zelul cu care îl ajutaseți pe Drăgănescu să se „consoleze". Mă gîndeam că ați făcut-o dinadins, ca să nu mai pot discuta cu el. Mai tîrziu mi-am dat seama că problema se putea pune și altfel : e adevărat, ați avut grijă să-i tot umpleți paharul, dar, de fapt, cine adusese vodca ? Și n-a fost vorba de o sticlă. Cineva s-a îngrijit să nu duceți lipsă. Profitînd de un moment cînd complicele ei rămăsese singur, Corina Zenda i-a servit încă un păhărel, ca o gazdă atentă ce era. În orice caz, soarta lui fusese hotărîtă mai de mult. Barbu Drăgănescu ar fi fost lichidat oricum. Devenise periculos, odată ce misiunea sa fusese îndeplinită.

— Înțeleg că doamna Zenda făcea și ea parte din rețea, s-a interesat Doru.

— Era chiar o persoană destul de importantă. Ea aranjase în urmă cu un an racolarea lui Barbu Drăgănescu, tot ei îi preda acesta materialele. De obicei, se întîlneau în oraș, unde erau amîndoi mai puțin expuși. Da data asta, însă, l-a chemat la V., spunîndu-i că organizează o mică petrecere. Poate chiar i-a dat de înțeles că o să vă invite și pe dum-

neavoastră. În realitate, era o cursă. Drăgănescu urma probabil să pățească un mic „accident".

— Și de ce au abandonat ideea ? am ținut eu să aflu.

— Au fost obligați. În primul rînd de Barbu Drăgănescu, care s-a dovedit chiar de la început precaut. Ori a bănuit ceva, ori a vrut doar să-și ia toate măsurile de siguranță, cert este că le-a dejucat planul. A venit cu două zile înainte și, mai mult, nici n-a venit singur.

— Cu mine și cu Ana ! a precizat Doru, prompt. Deci ăsta era motivul pentru care m-a luat așa pe sus. Am impresia că eram pe post de paravan.

— Așa s-ar părea. Cu dumneavoastră în preajmă și, mai ales, cu Ana Carp, Drăgănescu era oarecum ferit de „accidente". Așadar, acțiunea a fost amînată. Corina Zenda a primit filmele și trebuia să le predea șefului rețelei. Între timp, însă, probabil că Ana a aflat ceva. Poate că bănuise mai demult și a avut atunci confirmarea. În orice caz, s-a certat cu Drăgănescu. Lucrurile se complicau. Corina Zenda trebuia să ia rapid o decizie, altfel totul era compromis. În ziua aceea a plecat în oraș împreună cu domnișoara Carp. În Brașov, s-a întîlnit cu „șeful", căruia i-a predat filmele. L-a avertizat despre pericolul ivit, iar el a decis că cei doi trebuiau eliminați. Au pus totul la cale în amănunt. Seara, Corina Zenda a avut o discuție cu Drăgănescu. O parte din convorbire ați auzit-o pe bandă, deci știți cum s-a pus problema.

— Se pare însă că madam Corina devenise ea însăși incomodă ! am dedus eu, inteligent. Atenta-

lul asupra ei, de care vorbeați la început, o dovedește cu prisosință.

— Bineînțeles ! a întărit Mateescu. Atentatul este opera „șefului" Inițial mă gîndisem că acesta putea fi colonelul Zenda însuși. Nu avea alibi pentru seara cînd îi dispăruse soția, iar comportamentul lui de pînă atunci mi se păruse, nu o dată, suspect. De data asta, mă înșelasem. Adevăratul șef se hotărîse să șteargă urmele, pregătindu-și retragerea. A dictat înlăturarea Paulei Vernovski și a curajosului nostru colaborator, aici de față, după care s-a ocupat personal de Corina Zenda.

— Eroule ! Puteai să mă anunți din timp, să-mi comand un costum negru ! Știi că eu cu garderoba... n-am pierdut ocazia să-l atac pe Doru. Și cu Afrodita ce s-a întîmplat ? am continuat eu imediat, îndreptîndu-mă spre locotenent, pentru a nu-i lăsa prietenului meu timp de replică.

— A ! Vreți să spuneți Paula Vernovski ! a dedus Mateescu amuzat. A fost destul de șocată că ceilalți au vrut s-o omoare, astfel încît, la interogatoriu, ne-a relatat totul fără prea multe nazuri. Nu știa foarte multe, dar pentru noi era destul. Ne-a declarat că primise ordin de la Corina Zenda să ia legătura cu „unchiul" și să încerce atragerea dumnealui ! a arătat ea către Doru.

— Și-a jucat bine rolul, ce-i al ei e-al ei ! Dumnealui a leșinat de cum a văzut-o.

— Urlă invidia în tine ! a replicat Doru. Doar ți-a zîmbit o dată și ai rămas tablou, recunoaște ! Erai așa de derutat, că ai uitat și nota pînă la urmă.

— Mi-a fost milă de tine, că te adusese la sapă de lemn.

— Sper că acum vă e totul clar! ne-a întrerupt locotenentul, înspăimîntat poate de ceea ce ar fi putut urma. Eu am rămas însă cu o mică nelămurire, a continuat el, întorcîndu-se spre Doru. Cum să înțeleg întîlnirea dumneavoastră cu colonelul Zenda și cu Ulmeanu? A fost o perioadă cînd am considerat-o suspectă.

— Ah, nimic important! a răspuns el. George avea o afacere cu colonelul: îi căsunase deodată să cumpere o grădină în V. și se ținea scai de Zenda să-l ajute.

— Oh, săracu! De cînd visează el asta! m-am simțit dator să precizez. Și-a construit o mașină de tuns iarba și n-are ce face cu ea.

Mateescu s-a declarat mulțumit. Se făcuse destul de tîrziu și mă simțeam îngrozitor de obosit. Tocmai mă pregăteam să sun stingerea, cînd Doru, profitînd de un moment de reculegere, s-a lansat într-un atac cît se poate de violent pentru orele acelea înaintate. Voia să-mi plătească, în sfîrșit, pentru micile răutăți pe care le plasasem, recunosc, destul de strategic, întreaga seară. Așa e el, nu pierde niciodată ocazia, are un principiu solid după care se conduce și care sună cam așa: „Nu lăsa pe mîine...", „...ce poți face poimîine", îl completez eu mereu, știind că-l scot din sărite. N-aveam cum să scap, dar nici chef de controverse nu prea mai aveam, așa că totul a degenerat într-o autentică ciorovoială.

La un moment dat, mi-am dat seama că rămăsesem singuri. Locotenentul Matcescu profitase de

conjunctură și se retrăsese discret. Am concluis în unanimitate că omul legii avea tot dreptul la un somn zdravăn, avînd în vedere tensiunea relațărilor. Ne-am declarat așadar satisfăcuți de acordul care punea capăt, pentru moment, ostilităților dintre noi

Epilog unu

Încheiasem de două zile dosarul referitor la misterioasele decese din casa familiei Zenda, lucru știut nu numai de maiorul Zamfir, șeful meu nemijlocit, ci și de întreaga armată de „detectivi" de la Poliția județeană din Brașov. Mă învîrteam așadar neholărît prin sediu, avînd încă proaspete în minte evenimentele care mă preocupaseră atîta timp.

— Dom' locotenent, m-a acostat sergentul Variam pe culoar, tocmai vă căutam.

— Ce-i, Variame, vrei să te-nsor de ești așa de dichisit ?

— Păi, cu fizicul meu, n-ar fi de mirare ! Vedeți că vă caută șefu. Cum știam că vă port noroc, am venit să vă anunț eu. Da „repede !"

„Și-așa începusem să mă cam plictisesc !" îmi spuneam, presimțind motivele pentru care maiorul

Zamfir mă invitase de urgență la el. Desigur, un alt caz, o altă anchetă care nu suferă amînare.

— Ascultă, Mateescule, m-a abordat el grav, ce mai arzi gazu pe-aici ? Dă-i drumu acasă ! De azi ești în concediu. Vezi, poate mai prinzi vreun bilet la mare.

— Pentru asta, i-am răspuns, mi-ar trebui o „aprobare" și de la contabilitate.

O convorbire atît de neașteptată și cu un final atît de optimist era normal să mă descumpănească.

Ajuns înapoi pe culoar, mă întrebam, înspăimîntat oarecum, ce aveam să fac cu amarul acela de timp care de a doua zi urma să-mi aparțină în exclusivitate. Sugestia șefului, interpretată de mine drept o ironie subtilă, îmi dădea tîrcoale din ce în ce mai stăruitor. „Aș putea să-mi iau revanșa !" mi-am zis, gîndindu-mă, cît se poate de satisfăcut, la zbuciumul sufletesc pe care i l-aș fi provocat nevestii-mi, dacă m-ar fi știut, la rîndul ei, singur la mare. Numai că, argumentul înfățișat maiorului Zamfir nu era, din păcate, o glumă decît pe jumătate. Nici nu îndrăzneam să mai trec pe la contabilitate pentru a obține fondurile necesare „deplasării" mele. Dar cînd, în cele din urmă, mi-am luat inima în dinți, teama de încurcăturile financiare s-a dovedit absolut neîntemeiată. Mi se pregătise, într-adevăr, o nouă surpriză, însă, de data asta, una plăcută.

Cu toată întorsătura fericită pe care o luaseră evenimentele pe plan profesional și cu toate redresările favorabile survenite în bugetul personal, tot nu m-am hotărît să-mi pun în aplicare planul. În concediul acela, mi-am permis totuși să-mi ofer o

plăcere, singura, de altfel, în afară de zilele dormite pe săturate : am făcut o mică excursie la munte, unde am petrecut cîteva zile de neuitat împreună cu bunii mei prieteni Doru și Radu.

Epilog doi

Trabantul lui George experimenta cu deplin succes mersul tîrîș. Doru își privea cu insistență ceasul : șansele lui de a prinde trenul spre Brașov erau direct proporționale cu viteza mașinii.

— Nu e cazul să-ți forțezi limuzina ! l-am temperat pe pilot. Acum nu ne mai grăbim. Trenul a plecat de mult.

— Hai, dragă, odată ! l-a luat în primire Florența. Nu vezi că e verde ? Vrei să mai ajungem și la gară sau înnoptăm aici, lîngă semafor ?

— Da ! a răspuns laconic șoferul, acționînd schimbătorul de viteze cu un calm imperturbabil.

—Nu-l mai stresați, nu e vina lui ! i-am luat eu apărarea. Cînd i-am spus că vrem să prindem rapidul de ora zece, n-am precizat și ziua.

— Să fie foarte clar, ne-a avertizat Doru, dacă nu ajung la timp, stați cu mine pînă la trenul următor.

—Mai avem puțin ! a încercat Florența să-l liniștească. Știți, Gogo a cam pierdut noțiunea timpului de cînd s-a apucat să învețe limba suedeză, fără profesor.

— La ce-i trebuie ? m-am interesat eu cu nepăsare.

Florența a ridicat din umeri.

— Ai grijă, i-am spus, am auzit că anul ăsta au poposit o mulțime de suedeze pe litoral. Poate-și găsește și profesor.

— Nici o problemă, mi-a ripostat ea calmă, el nici în românește nu prea se omoară cu vorba !

În sfîrșit, Trabantul a frînat brusc în fața Gării de Nord, dacă la viteza aia mai putea fi vorba de frînare bruscă. Doru și-a luat rămas bun de la cei doi, mulțumit că ajunsese totuși la timp. L-am condus pe peron. Rapidul spre Brașov pleca peste cinci minute, dacă era să credem vocea fonfăită care tocmai făcea anunțul. Ne-am îndreptat spre scara vagonului.

— Dacă acum două luni cineva îmi spunea c-o să trec prin toate astea, îi recomandam un psihiatru ! am cugetat eu.

— Tu te vaiți ? Eu ce să mai zic ? a replicat Doru.

— Ai dreptate, trebuie să recunosc. Sînt de-a dreptul copleșit de faptele tale eroice. Cum naiba ai fost în stare de așa ceva ?

— Ce era să fac ? N-ar fi fost păcat ? Muncim pe brînci de un an la problema asta și, cînd, în sfîrșit, e finalizată, vin niște nenorociți s-o ia de-a gata ! Tu n-ai fi procedat la fel ?

— Știu eu ?! Cred că da ! i-am răspuns. În orice caz, Doruleț, mamă, să nu mai îndrăznești să vii cu sugestii !

— Gata, m-am lecuit ! Te propun șef cu organizarea concediilor și te votez în unanimitate. De acum, mergem unde spui tu, fie și la băi. Dacă vrei, învăț bridge și vin cu tine la concurs.

— Ferească sfîntul ! Tocmai cînd mă hotărîsem și eu să cîștig !

Trenul s-a pus în mișcare, ca și cum i-ar fi părut rău că pleacă.

—Te mai sun sau trec pe la tine ! mi-a mai strigat Doru. Chiar inopinat, să văd dacă nu-ți faci de cap...

M-am întors agale spre casă, fericit că tot balamucul se terminase și că viața mea avea să redevină, în sfîrșit, liniștită și lipsită de griji.

În ușa apartamentului, am găsit un bilet. L-am aruncat fără să-i acord nici cea mai mică atenție. Pentru vara asta mi-era de-ajuns !...

Lector : MIHAELA NECULA
Corector : ELENA RUSU
Tehnoredactor : CONSTANȚA VULCĂNESCU

Tiparul executat sub comanda nr. 107
la I. P. „Filaret", str. Fabrica de chibrituri
nr. 0—11, București
România